

Kedim Bana Söyledi

BrambleBerry Rose'un Büyülü Yolculukları

kaydeden Amber Archangel

Web | www.mycattoldme.com

Facebook | <https://www.facebook.com/profile.php?id=100063484482690> instagram |

[@mycattoldme](#)

Kedim Bana Söyledi BrambleBerry Rose'un Büyülü Yolculukları

kaydeden Amber Archangel

Bu ç alış ma kurgudur ancak hayatımdaki gerçek olaylara ve gerçek kiş ilere dayanmaktadır. Her şey iç inde bazı olaylar birleş tirilmiş veya kısaltılmış olsa da bu hikaye benim baş ıma geldi. Ş iir benim ilk yazma aş kımıdır, özellikle de Haiku. Bu hikayede o ilk ç alış malardan bazı etkiler bulabilirsiniz. Benim iç in önemli olan kelimeleri büyük harflerle yazdım. Bazı noktalama işaretlerini de hoş uma gittiğ i iç in kullandım. İnsanların mahremiyetlerini korumak iç in isimleri değ iş tirildi ancak hayvanların isimleri o zamanki ve ş imdiki haliyle kaldı.

Telif Hakkı © 2019, Amber Archangel'e aittir. Dünya

ç apındaki tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir kısmı, kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dış ında, yazarın açık yazılı izni olmadan hiç bir şekilde çoğ altılamaz veya kullanılamaz.

Yazar, özellikle BrambleBerry Rose da dahil olmak üzere, ailesinin meraklı ve sevilen kedi üyeleriyle yaş adığı bu güzel hikayede, güzel anılarını ve deneyimlerini, okuyucuyu oturup içmeye davet eden samimi, ilgili bir ses tonuyla anlatıyor. O size her şeyi anlatırken ön verandada onunla uzun bir bardak buzlu çay içiyorsunuz.

Hikaye başından sonuna kadar büyüleyici. Sevgili kedilerinin, bir kedinin yaşamı boyunca ve hatta sonrasında yazarla paylaştığı bilgeliği ve değerleri takdirle vurguluyor. Bir sanatçı ve hayvansever olan yazar, otuzdan fazla kayıp kediyi sahiplendi ve onlarca yıldır ailesinin bir üyesi olarak onlara baktı, ancak ilk kedi yavrusu Dünya ve "BrambleBerry Rose" diye tanımladığı kedi BrambleBerry Rose ile en yakın bağları kurdu. On dört yıllık aşkın süredir onun sürekli kedi arkadaşı olan ve yazarla ilişkisi kitabın ana temasını oluşturmuş "ruhum, kalbim".

Bu güzel ve değerli eser, BrambleBerry Rose'un bir çöpe atılmış halde kurtarılmasını konu alıyor. Hayatları hayvanların faaliyetlerine ve refahına odaklanan, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir ailede, bir günlük yavru kediden görkemli yetişkinliğe geçiş. Yazarın ailesi yazar, yazarın kocası ve hayat arkadaşı Christopher ve üç büyük "erkek ve kız kardeş"ten oluşur: koruyucu, tamamen siyah erkek kedi Navar Star, sevimli, uyumlu erkek kedi Huckleberry Moon, sessiz, gizemli dişi kedi Girl Grey ve daha sonra ailenin BrambleBerry Rose ile anlaşamayan tek üyesi olan neşeli, ailenin bebeği dişi kedi Hayleigh SkyWalker.

Yazar, hayvanların ilişkilerini, favori aktivitelerini ve tuhaflıklarını yakından takip ediyor; her türden hayvanı sevenler, onların iç ve dış güzelliğini aktaran açıklamalarda ortak bir zemin bulacaklardır. Yazar, kendisinin ve BrambleBerry Rose'un tek bir ömrü aşan bir bağ olduğunu öğrenir; örneğin Dünya ile BrambleBerry Rose arasında olağanüstü benzerlikler hisseder. Yazarı derin bir üzüntüye ve gönül yarasına sürükleyen sevgili kedisinin ölümlüğünden sonra yazar, BrambleBerry Rose'dan sevgi dolu ve rahatlatıcı düşünce iletişimi aldığı anda şaşırıyor. Yazar, diğer işaretlerin yanı sıra bu iletişimin, BrambleBerry Rose'un kaybıyla başa çıkma için hayati önem taşıdığı ve kendisinin ve sevgili kedisinin bu dünyada veya öbür dünyada yeniden bir araya geleceğine dair inancını güçlendirdiğini anlatıyor. Yazar, öyküsünün benzer şekilde acı veren kayıplara maruz kalan diğer kişileri rahatlatacağını ve onlara yardım edeceğini umuyor.

Bu, kitapseverlerin ve hayvan dostlarının seveceği, yürek ısıtan ve ilham verici bir hikaye.

Okumak.

—Simon & Schuster'daki editörün incelemesi

Diğer Yazarların İncelemeleri Sevginiz	5.
İçin Teşekkür Ederiz...	6.
Böümlerin	7.
Anısına Adanma	8.
1. Seni Daha Önce Tanıyordum 2. Bu	9.
Muhtemelen Doğru Olabilir mi?	31.
3. Lütfen Hayır!	34.
4. Peki. . Bazı İnsanlar Köpeklerini Getiriyor, Değil mi?	40.
5. Şu Bebeğe Bakın! Küçük Bir Vaşak Gibi Görünüyor 6. Ve Hala Gitmişti	49.
7. Oreo, Panda ve Meyankökü 8. Kediniz	61.
Çok Bilge Görünüyor 9. Ben İyiyim Anne	83.
10. Kalbinizde Sevgiyle Yaşayın 11. Büyük,	102.
Kırmızı Yırtıcı 12. Köpeklerin	106.
Süper Güçleri Vardır 13. Sevgi Kazanır. Kayıp	111.
Kaybeder.	113.
	116.
	122.
14. Gizem 15.	124.
Seni Sevdikimi Nasıl Söyleyeceğimi	127.
Biliyorum 16. Son mu?	129.
17. İsimleri 18. Bir	130.
Hikaye Anlatan Bir Fotoğraf Buldum 19. İyileşme	131.
Yardımcı Olan Kaynakların Kısmi Listesi Sevgilimden Yazar Hakkında	133.
Mesajlar Dergisi	134.
	135.

Kedim Bana Söyledi: BrambleBerry Rose'un Büyülü Yolculukları hakkında incelemeler

"Kedileri özellikle sevmiyorum (her ne kadar bazılarının 'bana sahip olma' geçmiş im beni rahatsız ediyorsa da) bu bir yalan). Gözyaş ı dökenden özellikle hoş lanmıyorum (her ne kadar bu güzel hikaye daha rasyonel olarak 'ruhsal gözyaş ı karşı tı' olarak nitelendirilse de). İ yi hissettiren kitaplar yine baş ka bir ş eydir - ve kedileri seven, sevdiğ i birini kaybeden (iki ayaklı veya dört ayaklı) ve sadece (iki ayaklı veya dört ayaklı) biri iç in mükemmel bir hediye olan bu kitaba kim karşı koyabilir? ya da nefes almaya devam etme ve geleceğ in getirebileceğ i her ş eye adım adım ilerleme cesaretine sahip misiniz? Amber Archangel'in güzel, ş irsel yazımı, Kedim Bana Söyledi: BrambleBerry Rose'un Büyülü Yolculukları'nı bir mini mücevher haline getiriyor; bir arkadaş ınızın - hatta sizin - okuma listenize eklemeyi hak eden ve sevimli bir ş ey."

—Hugo N. Gerstl, Scribe, Assassin, Against All Odds ve The Wrecking Crew kitaplarının uluslararası ç ok satan yazarı

"Eğ er bir hayvanı sevdiyseniz; ister ilk yavru köpeğ iniz, ister size hakaret eden bir papağ an olsun, üzerinize tırmanan bir fare ya da neredeyse kucağ ınızda yaş ayan bir kedi; o zaman Amber Archangel'in hikayesine bayılacaksınız.

Hayvanlar bizimle gerç ekten iletişim kuran sevgi demetleridir ve bizi hiç sevmezler. ne olursa olsun.

Aynı zamanda basit ve derin olan bu yürekte okuma iç in teş ekkür ederim Amber Archangel. Keş ke hepimiz BrambleBerry Rose gibi bir aş ka sahip olabilseydik!"

—Gerard Rose, The War to End, The Boy Captain'in yazarı , ve Hamilton ve Egberta

"Belki de ş imdiye kadar söylenen en büyük bilgelik sözleri, yuvasından ş unu söyleyen ünlü, anonim guru TuGunn'a aitti: 'Ancak bir hayvanın sevgisini bildiğ iniz zaman tatmin edici bir hayat yaş arsınız.' Bu, Dünya'ya indiğ inde, üzerinde İ nsaan ve Kedi Kayıp yazan bir tampon etiketi bulunan bir golf arabasıyla alış veriş ini yapan biriydi.

Kedi'ye Ödül. Evet, kedigiller konusunda ciddiymi. Amber Archangel da öyle, ne mutlu ki.

Hayatının ç oğ unu gezegendeki en zeki türlerden birinden öğ renmekle geç iridi. Aydınlık düş üncelerini ve iç tenliğ ini, günlerinizi aydınlatacak lezzetli bir hikaye olan Kedim Anlattı: BrambleBerry Rose'un Büyülü Yolculukları'nda paylaşı yor.

—Tony Seton, ödüllü gazeteci ve Francie LeVillard Gizemleri kitabının yazarı

Sevginiz için Teşekkür ederiz...

Kalbimde ilk önce hayatımı paylaşan tüm kediler ve kedi yavruları var. Seni sonsuza kadar seviyorum ve seni tekrar bulacağımı söz veriyorum.

Olağüstü kocam olmasaydı olduğum kişi olamazdım. Harika yıllar, bu dünyada yaşadığımız ve ziyaret ettiğimiz yerler, yol boyunca gülümsemeler ve sevgi için teşekkür ederiz. Senin aşkın benim en güzel yanımdır.

Sevginiz ve çok değerli olduğunuz için size Randy (William) Olague'a ne kadar teşekkür etsem azdır. Öğretmenlik mi? Sen yıllardır benim En İyi Arkadaşım'sın; Akılımı ve kalbimi Evrenin bilgeliğine ve Yaratıcının sevgisine açtın. Senin sayende BrambleBerry Rose'un sesi devam ediyor.

BrambleBerry Rose'u seven ve ona değer veren herkese yürekten teşekkürlerimi sunuyorum. onun hayatı.

Arkadaşlarım ve komşularımın sevgili hayvanları hakkında bana anlattığı tüm büyülü hikayeler için Görünüşe göre kendi tercihleriyle ayrıldıktan sonra eve dönenler.

BrambleBerry Rose'u bana geri getiren çağrımı yanıtladığı için sevgili yerel Polis Departmanına nasıl teşekkür edebilirim?

Yerel Keder Kurtarma grubum, hayatımda karşılaştığım en zorlu geçişlerden birinde bana sevgi dolu ve destekleyici rehberlikle dolu bir sepet verdi.

Ve Evrenimizin Yaratıcısına, ister kürklerle ister insan olarak SEVGİ konusunda verdiğimiz dersler için TEŞEKKÜR EDİYORUZ. Geriye kalan her şey sonunda uçup gider. Aşk var olan tek şeydir.

Bu kitap bir aş k hikayesidir. Her kuş a, kertenkeleye, kediye, köpeğ e, ata, file ithaf edilmiş tir; ister hava, ister su solusun, kürkü veya tüyleri olsun, uç sun, sürünsün, yürüsün, koş sun, zıplasın veya oyuk aç sın tüm canlılar ç alış mak, ç alış mak için yaratılmış tır. vahş i veya evcil hayvan olun veya (ne yazık ki) tüketim veya kötü amaç lar için kullanın. Buraya kalplerindeki sevgiyle bizi ve bu gezegeni iyileş tirmeye yardımcı olmak için geldiler ve bunun için onlara teşekkür ediyorum; Onları onurlandırıyorum ve hepsini seviyorum.

Hayvanlara sorun, onlar size bu dünyanın güzelliğ ini öğ retecekler.

—Assisi'li Aziz Francis

Aş k hikayemi okuduğ unuz için teşekkür ederim. Lütfen bunun yerine geç mediğ ini unutmayın. sevgili hayvan arkadaş ınızın dümü veya hastalığ ı konusunda kiş isel yardım almak.

Kedim Bana Söyledi, BrambleBerry Rose'un Büyülü Yolculukları aynı zamanda sevgili bir arkadaş ını kaybeden hayvan severlere yardım etmek için de yazıldı. Değ erli arkadaş ınızın adını aş ağı ıda anmak isteyebilirsiniz:

SEN

(adınız) sizi

sevecek ve sonsuza kadar size değ er verecek.

Seni arayacağ ıma söz veriyorum ve seni bu tarafta ya da Öteki'de tekrar göreceğ imi biliyorum.
sevgi dolu ve sonsuz anısına

(sevgilinizin adı)

1. Seni Daha Önce Tanıyordum

Yepyeni, sekiz haftalık yavru kedimi elimde tutarak kanepemdeki tüylü yastıklara gömülürken akş amin ış ığı sessizdi. Ona baktım ve hiç ses ç ıkarmadan arkasına baktı. Beklenmedik bir ş ekilde kendimin "Seni daha önce tanıyordum" dediğ imi duydum. Onda bir ş eyler vardı. Ne olduğ unu bilmiyordum; Altın yeş ili gözlerine baktığı mda tanıdık bir ş eyi fark ettim.

Değ erli okurlarım, ş unu aç ıklamak isterim. Vardı. Olumsuz. Olmuş . İ le. Ben. Önce. Elbette, geç miş te bazı zamanlar bir ş ey hakkında tuhaf hislere kapılmış tım ve sonra o ş ey olmuş tu. Bir arkadaş ımı düş ünürdüm, sonra telefon ç alardı ve bu o olurdu ya da onları kafede görürdüm. Birç oğ umuz bunu yaş adık ama bu? Burası yeni bir bđgeydi.

Onu kalbime yakın tutarak kocam Christopher'ın ofisine yürüdüm. bana yardımcı olabilir. Bazı ileri teknoloji ev ç izimlerine bakıyordu ve diğ er kız kedimiz Girl Gray, bahç emize bakan yüksek pencerelerden birinin yanında uyuyordu. "Onu daha önce tanıyordum. Mümkün mü?"

"HI-hı." Yeni bebeğ imizi görmek iç in baş ını kaldırdı. "Bu alış ılmadık bir durum ama mümkün."

Kız Gray uyanmadı ve bu nedenle yeni bir kedici kız kardeş i olduğ unu bilmiyordu.

"Zaten bizimle birlikte yaş ayan kedilerimizden birine benzeyebileceğ ini mi düş ünüyorsun?"

"Belki."

"Onu tanıyor musun?"

"O ç ok tatlı." Sandalyesine yaslandı ve baş ının üstünü okş amak iç in uzandı. "Ama hayır; Daha önce onun gibisini görmemiş tim."

Fotoğ raf albümlerimi ç ıkardım - evet, o zamanlar - onları oturma odasına yaydım halıya baktım ve yılların anlarına, hayatlarını benimle paylaş an tüm kedilere ve kedi yavrularına baktım, bazıları Christopher'ı tanımadan önceydi.

"Hiç birine benzemiyorsun." Yeni kedime dedim ki.

Ama bu duygu beni terk etmedi ve o akş amin ilerleyen saatlerinde Christopher'a tekrar sordum. "Onun kim olduğ unu nasıl bileceğ im?"

"Belki zamanla gelir ya da bir rüyada."

Onun adı? Eh, o tekir bir kaplumbağ a kabuğ uydurdu, seyretilen bir patiskaydı; kısaca tekir tortie patiska; ya da bir kiş inin yeni kedimizle tanış tığı nda heyecanla belirttiğ i gibi Applejack . Sanki böğ ürtlen tarlasında kaybolmuş gibi görünüyordu ve koyu gri çizgileri ve altın rengi lekeleri birbirine karış mış tı . Baş ının üstündeki kürk sivri uç luydu, ç oğ u kedi yavrusu gibi ipeksi yumuş aklıkta değ ildi ve kulaklarının uç larında narin, daha koyu renkli kürk tutamları vardı . Aç ıktı: Adı Mystère değ il, Brambleberry'di. Böylece, eve geldiğ i gün, o sıcak kürk yumağ ını avuç larımın arasında tuttuğ umda adı Brambleberry Rose oldu. Ona göbek adımı verdim, bu baş ka hiç bir kediye yapmadığ ım bir ş eydi.

"Brambleberry Rose'u isminden dolayı mı seviyorsun?"

"Mystère değ il mi? Ona göbek adını verdin." Christopher'ın gözleri parlıyordu. "Ah, dostum, bu ona yakış ıyor mu? O çok küç ük ve sevimli. . . küç ük tereyağ lı bebek. Navar ve Huckleberry ne düş ünecek?"

Huckleberry bizim üç yaş ındaki tatlı, tatlı çocuk kedimizdi. Daha sonra evimize girdiğ inde onunla tanış acaktı. Yan tarafta kedi arkadaş ı Anna'yı ziyaret ediyordu. Bu ikisi en iyi arkadaş larıydı. Ve metanetli, BÜYÜK siyah oğ lumuz Navar, ailemizin en büyük kedisiydi. Bazen sincaplar uyuyana kadar arka verandada takılırdı. Christopher ve ben on yılı aş kın bir süredir onun küç ük kediciklerimizi korumasını izlemiş tik, bu yüzden onun aynı zamanda ağ aç larımıza yuva yapan sincapları da koruduğ unu düş ündük.

Huckleberry bize katıldığ ında hava neredeyse karanlıktı.

Yeni küç ük yavru kedimizle birlikte oturma odası halısının üzerinde oturuyorduk. ç anları olan oyuncaklar, sevdiğ i bazı tüylü ş eyler ve bir kedi tüneli. Kız Gray uyanmış ve oturma odasına gitmiş ti. Kanepenin arkasına atladı ve güvenli görüş noktasından izliyordu ama yaklaş mak istemiyormuş gibi görünüyordu.

Brambleberry yeni kardeş kedisini görünce tünele doğ ru koş tu. Akş am yemeğ iyle ondan daha çok ilgileniyordu. Onu biraz takip etti ve güvenli bir mesafeden sessizce yemek yemesini izledi. Ona pek aldırış etmiyordu ama fazla yaklaş masını da istemiyor gibiydi.

"Huckleberry, yeni kız kardeş inle tanış mak ister misin?"

Huck, Christopher'a baktı ama daha fazla yaklaş madı. Kız Gray, yüksek bakış aç ısının avantajıyla izliyordu.

"Onun adı seninkiyle eşleşiyor. . . o Brambleberry. Belki ikiniz arkadaş olabilirsiniz."

Ben onu tutuyordum ve Christopher bir oyuncakla oynayarak Huckleberry'yi yakınlaştırmaya çalışıyordu. Tıslamadı ya da kaçmadı. Ona sanki dikkatle yeni bir bütçeği inceliyormuş gibi baktı ve sonra pencereden dışarı bakabileceği en sevdiği yatağına uzandı.

Christopher, "Ah canım, beklediğim bu değildi" dedi.

Biraz sonra Navar geldi ve merak etti. Ona doğru yürüdü ve büyük siyah burnunu minik burnunun yanına koydu.

"Vay be. O çok cesur."

Huck gittikten sonra onu tekrar halya yatırdım ve Navar yaklaştığında kendini ezdi. gerçekten düşükmü ama kaçmadı. Navar ona nazikçe dokunmak için büyük siyah pençe esini uzattı ama o bununla pek ilgilenmiyordu. Biraz korktuğunu anlayabildiğim için onu tekrar kucağına aldım.

"O senin diğer büyük kardeşin. . . o Navar ve seni seviyor." Döndü ve baktı sanki anlamış gibiyim. "O seni koruyacak ve kollayacak. Söz veriyorum."

Minik yüzünü öptüğümde mırıldanıyordu.

Christopher, onlara daha fazla yiyecek almak için Navar ve Girl Gray'le birlikte ayrıldı. Brambleberry ve ben hava kararana kadar biraz daha oynadık.

İlk gecemiz için herkesi ayarlarken Christopher, "İyi gitti," dedi. birlikte. Huckleberry hâlâ ofisimin pencere kenarındaki en sevdiği flanel yatağında ve onun yanında Gri Kız da yumuşak yatağına uzanmıştı. Navar çoktan yatağımızın ayakucuna kıvrılmıştı ve Brambleberry de peşimizden yatak odamıza gelmişti. Onu yatağımıza yatırdığımızda sanırım uyuduğum yerin onun için iyi bir yer olacağına karar verdi.

Brambleberry yanıma kıvrıldığında Christopher sessizce, "Çok küçük," dedi. "Bu kadar büyük bir yatağımız olması iyi bir şey."

Uyku beni ele geçirmeden önce, başka bir kedi yavrusu almayı düşünmeye başladığım zamanı hatırladım. Bugünden yaklaşık beş yıl önceydi. Bu sessiz mesaj birkaç gün sonra tekrar geldi ve sanki bir yerlerde beni bekleyen bir kedi yavrusu varmış gibi aklıma gelmeye devam etti.

O zamanlar Christopher ve ben eyaletimizin güney kesiminde yaşıyorduk ve kuzeye, daha küçük bir kasabaya taşınmayı planlıyorduk. O günlerde kurtarılan üç kedimizi de içeren hayvanat bahçemizle bu hareketi yaptığımızda muhtemelen yeni kedigiller aile üyemizle tanışacağıımızı düşünmüşüm.

Sirk hayvanlarının kullanılmadığı ve Güneş Sirkisi olarak da bilinen ödüllü Cirque du Soleil gösterisini biliyorsunuzdur. Aynı sıralarda Las Vegas'ta da oynanıyordu. Bundan bahsetmemin nedeni sevgili okurlar, onların fantastik hikayelerini öğrendiğimde

hava akrobasi, bazı nedenlerden dolayı yeni yavru kedimin adının en yeni ve en uzun süredir devam eden şovu Mystère ile aynı olacağını düşündüm.

Birkaç ay sonra Christopher ve ben Las Vegas'ı ziyaret ediyorduk ve onların performanslarını görmeye şansımız oldu.

"Çok yüksekteler. İkimiz de hayretle izledik.

"Uçma şakilleri. . . bir trapezden diğerine."

Christopher, "O kadar hassas bir dengeye sahipler ki" dedi. "Fakat güçlü sporcular olmaları gerekiyor."

"Mystère. Adının bu olduğundan eminim."

"Gerçekten neden?"

"Bilmiyorum. Etrafta uçmalarını izlerken onu düşünmeye devam ediyorum.

Southland'e taşındıktan kısa bir süre sonra tanıştığımız ilk kedimiz Navar Star'dı. Yakışıklı, tamamen siyah, büyük oğlan kedimiz bizim tarafımızdan sevgiyle Navar, Navey (bir nevi Jazzy'ye benziyor) veya The Fonz olarak biliniyordu çünkü çok havalıydı. (The Fonz'un siyah deri motosiklet ceketi giyen ve havalılığın özü olan bir asi olduğunun Happy Days adlı TV programından hatırlarsınız.) Onu fırçalamamızda, göğsündeki siyah kürkü aralamamızda, bir gizli, küçük beyaz kürk parçası; adındaki Yıldız'ın geldiği yer burasıdır.

Onunla tanıştığımızda çok küçüktü. Sokak lambasının ışık havuzunun içinde duruyordu. evimizin önünde.

"Şuradaki siyah kediye bakın." Christopher üst kattaki cam kapılara yaslanmıştı.

"Ne yaptığını merak ediyorum. . . tek başına dışarıda olamayacak kadar küçük."

Christopher küçük olana bakmayı bırakmadı. "Ah dostum, çok tatlı."

Rutger Hauer'in Kaptan Navarre ve Michelle Pfeiffer'in aşkı Leydi Isabeau d'Anjou rolünde oynadığı ortaçağ fantastik filmi LadyHawke'yi izlemeyi yeni bitirmiştik. İki sevgili, her gün güneşin battığı ve yeniden doğduğu birkaç an dışında, asla bir arada olamayacakları için lanetlenmişti. O yarı ışıkta her biri dönüştü; geceleri Navarre siyah bir kurda, Leydi Isabeau ise gündüzleri şahine dönüştü.

Küçük siyah kedi dostumuz ertesi gece ve ertesi gece geri döndü. Ait olduğ u komş uaları biliyorduk, bu yüzden ona aş ık olup olmadıklarını sorduk.

"Küçük siyah kedi yavrusu. . . Ona bir yuva mı arıyorsunuz, yoksa onu evde tutmayı mı planlıyorsunuz?" Christopher onlarla arkadaş tı ve sohbet beklediğ imizden daha iyi geç ti.

"Eh, kedi babası onu dövmek istiyormuş gibi görünüyor, bu yüzden biraz endiş eliyiz!"

"Neredeyse her gece evimize geliyor. Onu eve getirmemizin bir sakıncası var mı?"

"İ stersen onu tutabilirsin. . ."

İ ş te değ erli oğ lumuz Navey'e ve ismini de bu ş ekilde aldık: Navar.

Navar Star'ın babası Boots çok büyük, kara bir kedi idi; aradaki fark, onun dört beyaz ç izmesi olmasıydı. Onu birçok kez mahallemizde korkutabileceğ i baş ka yavru kedi ve kedileri ararken görmüş tük. Agresif bir ş ekilde onların alanına girer, yavaş ç a onlara bağ ırır ve kavga etmeye ç alış ırdı. Eğ er ayrılmaya ç alış ırlarsa onları durdurdu. Çok yaramaz bir kedi idi.

Bir gün Boots'u bir kedi yavrusunun önünde dururken, kâü ve tehditkar davranarak ona baktığ ını gördük. onu ve genellikle küçük kediyi korkutuyor.

"Bunu görüyor musun?" Christopher bana baktı. "O küçük kediyeye yardım edeceğ im. Bot ona zarar verebilir."

Christopher sokağ a ç ıkıp Boots'a yaklaşt ı. Genç kedi hareket etmiyordu ve Boots, Christopher'ın yaklaş masını umursamıyor gibiydi. Küçük kediyeye bakmayı bırakmayacak ya da uzaklaş masına izin vermeyecekti.

Christopher sonunda ayaklarını yere vurarak ve kollarını sallayarak ona doğ ru koşt u. "Bırak o bebeğ i yalnız!" Ama Boots yavru kediyeye bakmaya devam etti.

Sonunda Christopher ondan sadece birkaç santim uzaktayken Boots yavaş ç a uzaklaş tı. Sanki ş öyle diyormuş gibi Christopher'a bakmaya devam etti: "Sadece bekle." . sadece bekle!"

"Hiç böyle davranan bir kedi görmemiş tim." Baş ımı sallıyordum. "Mahallenin diğ er kedilerine dikkat edeceğ im."

"Gözlerini gördün mü?"

"Evet, çok kâü görünüyordu."

Christopher, genç kedinin güvenle uzaklaş masını izlerken, "Beni gerç ekten orada istemedi " dedi, "ama benden korkmuyordu."

Sıcak bir yaz akş amının sonlarında Christopher üst kattaki balkonumuzda oturuyordu ve bana seslendi ve fısıldadı: "Neler olduğ una bir bak. Boots'un ne yaptığ ina bak."

Ve sevgili okuyucu, buna inanmayabilirsın ama bu doğ ru.

Boots'un evimizin önündeki sokakta baş ka bir küç ük, genç kediye yaklaş masını ş aş kınlıkla izledik. Mahallemizin sokak lambasından yansıyan ay ış ığı altında seyirci gibi bir manzaramız vardı. Küç ük kedi görünüş e göre bir yaz akş amı yürüyüş üne ç ıkmış ve yanlış lıkla Boots'un bđgesine girmiş ti.

Büyük siyah kedinin yaklaş tığı ını gördüğ ünde artık ç ok geç ti.

Yürümeyi bıraktı ve Boots'un menziline ç ıkmak için geri ç ekilmeye ç alış ırken, sokağ ın karşı sındaki komş umuzun bahç esindeki gögeli ç alıların arasından ince bir kızıl tilki koş tu. Tilki, büyük, tehditkar, vahş i kediyi korkmuş küç ük kediden uzaklaş tırıp mülkümüzdeki ç alılıkların iç ine, kanyona doğ ru kovaladı. Bir anda tilki gitti, Bot ortalıkta görünmedi ve küç ük kedi oldu u yerde donup kaldı. Bıyığı ını kıpırdatmadı.

Bu hayvan adaleti sahnesini izlediğ imizden haberleri yoktu.

"Tilki geri gelip küç ük olanı kovalayacak mı sence?"

"Kim bilir? Nereye gittiler ki? Ben arka bahç eyi kontrol edeceğ im." Christopher evimizin arkasındaki karanlık bahç ede bir ş ey görüp görmediğ ini ö ğ renmek için ayrıldı. Tilki ve Çzme ç alıların arasından koş arak mülkümüzün arkasına doğ ru koş muş lardı. Ancak hiç irtı durmuş tu ve her ş ey yeniden sessizliğ e bürünmüş tü.

"Orada hiç bir ş ey göremiyorum." Christopher izlemek için tekrar oturdu; küç ük kedi sokak lambasının altında hâlâ donmuş halde duruyordu.

Birkaç dakika ş aş kınlık iç inde ve aynı pozisyonda kaldıktan sonra yavaş ç a salladı. bir arka bacak ve ardından bir ön bacak. Bir dakika sonra diğ er ön patisini salladı.

"Sanırım ayaklarını nasıl kullanacağ ını hatırlamaya ç alış ıyor." Christopher'ın keyif alma ş ekli bana ç ok sevimli geliyorlardı. "Muhtemelen tilkinin onu almak için geri gelip gelmeyeceğ ini merak ediyordu."

Tam o sırada tilki bahç emizdeki ç alıların arasından ç ıkıp sokağ a ç ıktı.

"Ah, bak, tilki geri döndü!"

Yavru kedi için endiş elendim. Ama tilki ona baktı ve yürümeye devam etti; o geç ti sokağ a çıkıp komş umuzun yumuş ak  imlerine kıvrılıp uyuduk.

"Ah, canım, o bebek hareket edemiyor. Tilki onu hiç umursamıyor gibi görünüyor. bu Boots'un karması olmalı," dedi Christopher, "Sadece Boots'u kovalamak için diş arı  ıktı."

Yavru kedi sonunda tüm bacaklarını aynı yöne doğ ru hareket ettirdi ve sessizce koş turdu. uzak.

"Onu tanıyor musun?"

Sokağ ımızdaki kedilerin  oğ unu tanıyordum. "Hmm . . . hayır, onu daha önce görmedim. Nerede sence gidiyor mu?"

"Muhtemelen bir daha asla ayrılamayacağı n eve!"

Bir süre daha izledik. Yavru kedi güvenli bir ş ekilde gitti ve Kurtarıcı Tilki yumuş ak  imlerin üzerinde uyumaya devam etti.

Kurtarıcı Tilki'yi bir daha görmedik ama Boots'un diğ er kedicikleri taciz ettiğ ini de görmedik. Biz Mahallemizde onu hizada tutan bir Koruyucu Melek tilkisi olup olmadığ ını merak ettim.

Gri veya Gri Gri lakaplı Kız Gri ile tanış tiğ ımızda Navar birkaç yıldır bizimle birlikteydi. Christopher'ı ve beni yavru bir kediyken bulmuş tu. O zamanlar Hawaii'de yaş ıyorduk. Christopher özel evler tasarlayıp inş a etti; ben i mimardım ve O`ahu'nun efsanevi Kuzey Sahili üzerinde  alış ıyorduk. Hale`iwa'da, ünlü söf plajlarından birinin yakınında, su kenarındaki yerleş im bđgesinde yer alan bir müş teri için geleneksel Hawaii tarzı bir ev inş a ediyorduk.

Onu ilk gördüğ üm gece,  ok yavaş bir ş ekilde ahş ap ön verandamıza  ıktı. İ  erideydim ve Christopher'a "Bu yavru kediye bir bak" diye fııldadım.

İ kimiz de onun keş fetmesini izledik. Sanki canavarların her an diş arı fırlamasını bekliyormuş gibi  ok dikkatli hareket ediyordu.

"Aç görünüyor. Gidip ona yiyecek alabilir miyiz?"

"Evet, hadi biraz da pizza alalım."

Erzak almak için ayrıldık ve yavru kedi ve insan yiyecekleriyle geri döndük. O gitmiş ti ama biz ön verandada oturduk.  ok sessiz olmak.

Bir süre sonra Christopher, "Bizi izliyor," diye fısıldadı. "Saat ikide ç alıların altında."

Küçük bir tabağı a biraz kedi maması koydum ama yaklaş madi.

"Hadi içeri girelim."

Yiyecek kasesini bıraktık ve sessizce tel kapıdan içeri girdik.

"Ah, biraz yiyor. Yay." Çok mutlu olmuş tum. Çok küçük tü.

Daha sonra yaş adığı imız ada kulübesinin ahş ap ön verandasında onu beslememe izin vermeye baş ladı. O sadece küçük bir kedi yavrusuydu ve boynunda plastik bir pire tasması vardı. Kesinlikle biraz vahş iydi, ona dokunmama izin vermiyordu ve yakında tasmayı aş acağı ı ve bunun da dümesine neden olabileceği i aç ıktı.

O akşam yemeğin tadını çıkarırken yavaş yavaş yakınına oturmama izin verdi ve ben bir plan yapmaya baş ladım.

"O tasmayı çıkarmam lazım."

"Yakasını tutabilir misin?"

"Evet ama çok fazla kıpırıyor ve onu kesemiyorum."

Bir akşam, benim yanında oturmam oldukça rahat hale geldikten sonra, bir makas çıkardım ve onu arkama sakladım. O yemek yerken yakasını tuttum, kestim, sonra da makasla birlikte düş ürdüm.

"Anladım." Heyecanlandım ama daha fazla ses çıkarmadan hareketsiz oturdum.

Kaçtı ve birkaç gün ortalıkta görünmedi ama sonunda geri döndü. Bundan sonra o ada kedimiz oldu.

Girl Gray, Hawaii'nin kamış kedisiydi. Bunu anlatan iş aret kuyruğ unun ucundaki kıvrımdı büküldüğü ü yerde ya da Christopher'ın ş akacı bir ş ekilde söylediği gibi, "Yön değ iş tiriyor." Adadaki dostlarımız bize, ş eker kamış ı tarlalarında yaş ayan ve kısa kuyruklu yabani kedilerle ilgili hikayeler anlattı. Bize bunun genetiklerinin bir parçası olduğ unu ve nesiller sonra kedinin kuyruğ unda bir kıvrım olarak ortaya çıktığı nı söylediler.

Honolulu'da bir kahuna tanıyorduk ve manevi bir okuma için onunla temasa geç tik. "Kediniz Girl Grey çok hassastır ve volkanların ve ateş in tanrısı Pele'yi sever. Hawaii dininde Pele, Hawaii Adalarının yaratıcısıdır."

"Birçok kedi bu ş ekilde mi hissediyor?"

"Hayır, pek değ il ama bunu daha önce Kahuna Cats'te görmüş tüm . . . mistik. . . İ ç tenlikle ruhsal yaratıklar. O bir kediden ç ok peri."

"Bu olduğ a benzersiz. Adalarla derin bir bağ ı var mı?"

"Evet, onun kedi DNA'sı nesiller boyu kamış kedisine benziyor ve Kaulu da dahil olmak üzere kadim tanrılarla iletişim halinde. Onun hakkında bir ş eyler duydun mu?"

Hayır ama Büyük Ada'daki yanardağ a doğ ru yürüdük. Pele'nin burada yaş adığ ını duyduk."

"Evet evet. Orada olduğ un iç in ç ok mutluyum. Ziyaret ettiğ inizde patlama oldu mu? Bđgeyle ya da etkinlikle bir bağ lantı hissettiniz mi?"

"Evet patlıyordu. Üzerinde durduğ umuz topraklara ve olup bitenlere derin bir saygı duydum. Lav akıyor. okyanusun kenarı. Ne . . . aman tanrım, sıcak. . . ve yeni arazi oluş uyor görüş Ama."

Christopher, "Üzerinden uç arak geç tik," diye hatırladı.

"Pilot musun?"

"Evet, bu sayede kırmızı-sıcak erimiş lavların suya daldığ ı yere yaklaş abildim. okyanus. Havaya yükselen tüm bu buhar, daha önce etrafta uç madığ ım bir ş eydi.

"Umarım bu, küçük kedinizi anlamanıza yardımcı olur. Bahsettiğ iniz her ş eyle alakalı. Ayrıca bahsettiğ im diğ er Hawaii tanrısı Kaulu ile de bağ lantısı var. Efsaneye göre öümsüzdür ve yaş lanmaz; dövüş ürken zarar görmeye karış ı dayanıklıdır. Kedinizin bir dövüş ç ü olduğ unu söylemiyorum; aslında ç ok sessiz ve düş ünceli görünüyor. Ayrıca üzgün olduğ unuzda ya da üzgün olduğ unuzda ya da diğ er kedileriniz yaralandığ ında ya da hastalandığ ında da yardım etmek isteyebilir."

"Bana öyle geliyor ki sırları biliyor."

Hem Christopher hem de kahuna hafifçe kıkırdadı.

"O sırları biliyor. . . ve bunları kendine saklayacak. Derinden farkındadır ve zamanını olayları izleyerek ve düş ünerek geç irir. Bazen mesafeli ya da mesafeli gibi görünebilir, ancak iş leri halletmektedir ve zaman alacaktır. Telepatik olarak iletişim kuruyor, hatta ç oğ u kediden bile daha iyi."

"Kedilerime kelime düş ünceleri ve resimler göndermem söylendi. En iyi yol bu mu onunla iletişim kurmak ister misin?"

"Evet, konuş ulan sözlerden bunalabilir. Kendi baş ına kalabilir ve gözlemci olabilir. Biraz sevimli bir düzenbaz olabilir - diğ er kedilerinizin yapmadığ ı ş eyleri yapıyor - ve hatta bir ş ekil değ iş tirici bile olabilir."

"Ah, büyük kara kedimiz Navar'ın ş ekil değ iş tirdiğ ini gördük. Anakarada yaş adığ ımız evin dış ında zemin seviyesinde bir jakuzi var. Bir öğ leden sonra ikimiz de dış arıdaydık ve sanki biri iç eri girmeye ç alış ıyormuş gibi kapımızın mandalı takırdıyordu. Navar kocaman, kara bir pantere dönüş tü."

"İ kiniz de bunu gördünüz mü?"

"Evet. Sadece birkaç saniye sürdürdük ve birbirimize baktık." Christopher'ın gözleri biraz büyüdü. "İ kimiz de birbirimize 'Bunu gördün mü?' diye sorduk. Birisinin bahç emize girmesi ihtimaline karşı ı bizi koruduğ unu sanıyorduk."

Birkaç ay sonra ana karaya döndüğ ümüzde, akıllı, tatlı, sinsi Kızımız Gray, kulübesine sarılmış , battaniesine ve en sevdiğ i kedi oyuncadı ına sarılı halde bizimle birlikte uç ağ a bindi. Rus Mavisi rengindeydi ve adından da anlaş ılaçağ ı gibi bir rengi vardı: her tarafı gümüş i griydi ve yeş il, koyu ç erç eveli gözleri vardı. O sadece güzeldi.

Huckleberry Moon'a Huck veya Huckleberry de deniyordu ve yol boyunca bir yerlerde Bugs veya Bugsy takma adları da toplandı. O, ş imdiye kadar doğ muş en tatlı erkek kedilerden biriydi ve Girl Grey'den birkaç yıl sonra, yavru kedi iken bize geldi. Bir komş usuna aitti ve birlikte büyüdüğ ü hayvan ailesi - insan annesi, kedi annesi ve kardeş lerinin yanı sıra - birkaç orta boy yılan, iki ş eftali renginde Amerika papağ anı, birkaç büyük, sevecen köpek, bir fare kolonisi ve üç aktif küç ük ç ocuk. Huckleberry bizimle yaş amaya geldiğ inde bize, onun iç in sahip olduğ umuz her ş eyi hemen hemen kabul edebileceğ i izlenimini verdi. Ancak onun geldiğ i neş eli, sirk benzeri hayvanat bahç esine sahip olmamız pek mümkün değ ildi. Aklımıza oltasını omzuna asan Huckleberry Finn'in Maceraları geldi, bu yüzden ona Huckleberry adını verdik. Klasik bir Norveç Orman kedisinin belirgin iş aretlerine sahipti: kaplan ç izgili beyaz ç izmeleri vardı ve büyüdükçe e ağ zı ve burnundaki beyaz iş aretler, yüzünde dolunay ş eklini taş ıyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. .

Onunla tanış tiğ ımız gün, Christopher ve ben Southland'deki ön bahç emizde oturuyorduk, Girl Gray ve komş umuzun kedisi Gillette ile oynuyorduk, Navar ise evimizin ç atısında oturup bizi koruyordu. Mahallenin birkaç ç ocuğ u da bize katıldı ve ardından baş ka bir hoş , yetiş kin komş u da yanımıza geldi. Yanında bir kedi yavrusu vardı ve bizimle oynayıp oynayamayacağ ını öğ renmek istiyordu.

Hepimiz ç imenlerin üzerinde otururken ve kediler oyuncakları kovalarken, Christopher eve girmek iç in ayağ a kalktı ve küç ük yavru kedi de onun arkasından hızlı adımlarla ilerledi. Küç ük olanın gidiş ini görünce ş aş ırdım ç ünkü hepimiz onunla oynuyorduk ve tanımadığ ı biriyle ç ıkıp daha önce hiç girmediğ i bir eve girdi.

Christopher geri döndüğ ünde yavru kediyi tutuyordu. "Onu elimde tutmak istiyorum. Baş ka bir kedi ister misin?"

"Elbette çok tatlı."

Bu, Girl Gray'in Huck'la tanıştığı gündü. Huckleberry Moon'dan birkaç yaş büyüktü ve çok iyi arkadaş oldular. İkisinin aynı türden olduğunu hemen anlamış gibiydi; yumuşak, nazik, tatlı küçük ruhlar.

Navar Huckleberry'yi izliyordu. Onunla ya da Girl Grey'le oynamadı. Navar'ın kendisini küçük kedilerin koruyucusu ve akıl hocası olarak gördüğünü hissine kapıldım. Huck o zamanlar sadece birkaç aylıktı ve Navey, Girl Gray'i yıllar önce, onu eve getirdiğimiz ilk andan itibaren kabul etmişti. Onlardan hoşlanmış ya da hoşlanmamış gibi görünmüyordu; bana bunların onun sorumluluğunda olduğunu izlenimini verdi. Bireysel ilişkilerini ve birbirleriyle nasıl yaşadıklarını izlemek çok ilginçti.

Christopher ve ben kedilerimizi ailemiz olarak görüyorduk ve ikimiz de onları hayatımızda bulundurduğumuz için kendimizi ayrıcalıklı hissediyorduk. Onları çok sevdi ve yaptıkları beklenmedik şeylerden dolayı defalarca güldük. Hepsine aynı anda aynı yemek veriliyordu, her birinin birkaç farklı yerde kendi yumuşak yatakları vardı ve küçük çocukların oynayabilecekleri oyuncaklarla dolu sepetler vardı.

Gillette adında sokağın karşısında yaşayan bir kedi arkadaşları vardı. Kedi kapımızdan evimize giren sessiz, çok cana yakın, saf beyaz bir kedi idi.

Ona kedi kapımız adını verdik ama daha önce görmediğimiz vintage, yerleşik bir düzenlemeydi. Bana bunun evimizin arka duvarında, yaklaşık bir buçuk metre yükseklikte eski moda bir süt dağıtım kapısı olduğunu söylendi. Aslında, her biri iç ve dış yüzeylerde bulunan ve aralarında duvarda bir boşluk bulunan iki küçük metal kapıydı. Yaklaşık yedi veya sekiz inç uzunluğundaki oval kapıların her birinde kayan bir mandal vardı ama kilitlenmiyordu. Eskiden orada yaşayanlara cam şişelerde taze süt dağıtılırdı. Böylece kapılar içeriden ve dışarıdan açılabilirdi. Çocuklarımızı içeride, yaratıkları dışarıda tutmak için kapılardan birini veya her ikisini de kapatabilir ve mandalı kaydırabilirim.

Arkadaş-kedi Gillette o küçük kapılardan evimize girer ve yürürdü. kuru mamaların hemen yanından kedi oyuncaklarının yaşadığı oturma odasına. Oyuncaklarla dolu sepetleri kontrol edip istediğini alır, aynı kedi kapılarından dışarı atlar ve yeni hazinesini eve taşır. Ne yaptığına güvenmediğimde gülmeden duramadım. Arada bir annesini ziyaret eder ve zulasındaki oyuncakları alırdım. Tekrar başlaması gerekecekti.

Birçok güneşli sabah beni üç kedimiz Gillette ve kedi nanesi gün doğumu için bize katılmak isteyen herkesle birlikte buldu. Evimizin ön kapımıza giden yuvarlak basamak taşları vardı ve etrafta ne kadar çok dost canlısı kedi varsa, her basamağa taze, küçük bir kıştırma dağı koydum. Verandaya oturup onları izledim.

O huzurlu sabahlarda, Navar diğer kedilere katılıyordu ama diğer zamanlarda ön verandada evimizi koruyordu ya da çatıda diğer mahalle kedilerinin zihin kontrolünü yapıyordu. Evimizin çatısına oturup kendi bölgesine girmeye çalışırken kedilere sessizce baktığı büyüleyici şeyi yaptı. Kocaman yeşil gözlerini onlara odaklardı.

Sokakta yürüdüklerinde hiç ses çıkarmadan ona havaya bakarlar, yürümeyi bırakırlar ve tekrar yukarı çıkarlardı.

Adım adım.

Sonra dönüp uzaklaşıyorlardı.

Onları nadiren tekrar gördük. Tatlı okuyucular, muhtemelen sihirbazı hatırlıyorsunuzdur Camelot hikayesinden Merlin . Navey bana onu hatırlattı.

Verandamıza oturduğunda diğer kedilerimizden hiç birinin ona katılmasına izin verilmedi. O anda orada oturmamaları gerektiğini biliyorlardı. Asla tıslamadı ya da alanını zorlamadı, sadece sessizce kurallar koydu ve onlar da sihirli bir şekilde uydular. Daha önce de belirttiğim gibi, küçük kedilerimizi arkadaşları olarak değil, görevi olarak gördüğümüzü düşündük.

Kız Gri'nin ses çıkaran şeyleri bulma konusunda gizemli bir yolu vardı. Yukarı atları ön verandamızdaki neredeyse 12 inç genişliğindeki tırazan rafına gidip eski moda posta kutusu kapağını patisiyle açarak orada oturdu. Oraya ulaşmak kolay olmadı çünkü onu kaplayan bir kafes yapmıştı. Onu açar ve alçak, tıkırdayan bir ses çıkarak yere bırakırdı. Ben onu duyuncaya ve ona ön kapıyı açana kadar bunu yapacaktı. Daha sonra verandaya atlayıp eve girerdi. Bunu nasıl bildiğimi merak ediyordum. Hiç kimse ona göstermemişti. Postalarımız için bir sepetimiz olduğundan, oturma odamızdaki dekoratif retro kutuya mektup bırakan bu posta kutusunu postacı bile kullanmıyordu.

Yaklaşık üç inç yüksekliğinde küçük, renkli oyuncak ayı kutularından oluşan bir koleksiyonum vardı. Oturma odasının zeminindeki bir sepetin içinde yaşıyorlardı. Gri Kız neredeyse her gün onun yanına oturuyor ve patileriyle teneke ayılarla oynuyordu. Birlikte şingirdayarak hafif, müzikal bir ses çıkardılar.

Huck ve Navar'ın oyuncak ayı kutularına ya da ön kapıyı açabilecek sihirli posta kutusu kapağına hiç ilgisi yoktu.

Bazen evden ayrılırdı: Aptal kız yan komşumuzun evine gider, garajın tavan arasına tırmanır ve bir gün veya daha uzun süre orada kalırdı. Neden? Kim biliyordu? Bir süreliğine kendine ait bir yer istediğini hissettim. Benimle duvardaki havalandırma deliğinden konuşurdu ama isteyene kadar eve gelmezdi.

Taşınma günü yaklaşırken düşüncelerim daha sık yeni kedimiz Mystère'e gitti. Onu nasıl bulacağını merak ediyordum.

Central Coast'taki yeni evimize arabayla sadece yedi saatlik bir yolculukla ulaşmış tık ve üç çocuğumuzla seyahat etmenin çok da zor olmayacağını düşündük. Christopher her türlü arabayı veya kamyonu kullanabilirdi ve mevcut en büyük ticari nakliye kamyonunu kiralamıştı. Navar'ın taşıyıcısında yanında olmasını planladık. Girl Gray ve en küçük üğümüz Bugs, arabamın ön koltuğunda taşıyıcılarında benimle birlikte olurdu. Her birinin çantalarında en sevdikleri battaniyeler ve onları örtmek için birer battaniye, bazı ikramlar vardı ve biz de onlara su verdik. Cep telefonlarının olmadığı günlerde telsizlerle etkili bir şekilde iletişimi kuruyorduk. Bunları büyük işlerde kullandı.

"Nasılsın?"

"Eh, yine yoldayız değil mi?"

Christopher bir yılı aşkın bir süredir güzel yeni kasabamızda çalışıyor ve buraya gidip geliyordu ve ailesinin artık orada onunla birlikte yaşamışından memnundu.

İlk on ya da yirmi mil boyunca her şey yolunda gitti.

"Navey nasıl?"

"Sanırım uyuyakaldı. Taşıyıcısında kıvrılmış durumda. Bebekler nasıl?"

"Grey iyi, pencerelerin önünden geçen sokakları ve ağaçları izliyor. Hatalar biraz endişeli. Biraz konuşuyor ve ara sıra taşıyıcısının kapısından patilerini uzatıyor."

"Hey küçük adam, iyisin." Patisini yavaşça ovmak için uzandım. "Uzun sürmeyecek ve yeni evinde olacaksın." Bu senin için çok eğlenceli olacak. Hatta orada yeni bir kedici kız kardeşin bile olacak, buna ne düşünüyorsun?"

Girl Gray'i en sevdiğimi yumuşak battaniyeyle örttüm ve o da ağabeyi gibi uykuya daldı. Ancak Huckleberry tamamen farklıydı. Daha çok üzülüyormuş gibi görünüyordu.

Taşıyıcısı bana en yakın olanıydı ve onu yüzü bana dönük olacak şekilde çevirdim. Bu benim en iyi kararım olmayabilir. Çok rahat taşıyıcısının kapısından her iki patisine de ulaşmaya çalıştı.

"Nasıl gidiyor?" Christopher çok büyük ve ağır kamyoneti sürmeye odaklanmıştı ama en küçüklerimize yardım etmek istiyordu. Huckleberry'nin sesi yükseliyordu ve pençeleri kolumun üst kısmına bağlanıyordu.

"Sanırım bu yolculuğun cezası olarak bana Huckleberry dövmesi yaptırmaya çalışıyor."

"Sana ulaşamaması için kulübesini çevirebilir misin?"

Yaklaşık bir saattir yoldaydık ve Bugs sakinleşmiyordu.

"Sence durup ona biraz ara vermemiz mi gerekiyor?"

"Tabii, bir sonraki dinlenme durağ ında kenara  ekelim. Pencereleri aç acağ ız ve ona sessiz bir dakika yaş atacağ ız."

Christopher dinlenme alanının boş kısmına park etti, ben de onun yanına park ettim. Araba durur durmaz Huck iyileş miş ti. Navar taş ıyıcısında rahattı ve Gray de onun taş ıyıcısına kıvrılmış tı.

"Yiyeceklerinin yanında bazı malzemeler de getirdim." Seyahat  antalarına bakmaya baş ladım. "Hey, burada bazı Kurtarma  areleri var. Bakalım bunun faydası olacak mı?"

Bugs karidesli konserve kedi mamasını seviyordu ve bizim onun rahatlamasına yardım ettiğ imizden haberi yoktu. Yol yemeğ inin tadını  ıkardı. Bach   ekleri eklenmeden Girl Gray'e de biraz verdim. Navar uyumak istedi.

"Bir kez daha denemek ister misin?" Christopher her zaman taktığ ı saate baktı.

"Zamanın nasıl?"

"İ iydi."

Huck hala taş ıyıcısında, daha fazla koluma ulaş amaması iç in onu hareket ettirmiş tim ve yerleş miş görünüyordu.

Christopher minibüsü  alış tırdı ve Bugs arabamda hâlâ sessizdi.

"Tamam, tekrar deneyelim."

Arabamı  alış tırdım ve hala iyiydi.

İ ş e yaradı! İ kimiz de yine yolda yuvarlanıyorduk ve  ocuklarımız iyiydi.

Gün batımından hemen önce vardık ve bize yardım edecek mürettebatımızı selamladık. ertesini gün boş altın. Gecelik eş yalarımızı toplamamıza yardım ettiler ve biz de iyi dinlenmiş kedilerimizi yeni evimizin oturma odasına taş ıdık. Geldiğ imiz yerden yaklaşık ik üç kat daha büyüktü ve üç duvarında kapıları vardı. Bu  ok yardımcı oldu  ünkü tüm kapıları kapatabildik ve kediler ön odamızda emniyettedi.

Onlara yiyecek verdik ve en sevdikleri yatakları ş iş me yatağ ımızın yanına koyduk ama onlar bunu yapmak istediler. Yeni, geniş odadaki her köş eye ve pencereye göz atın. Bir süre sonra Navar ve Bugs rahatlamış gündüler ve araş tırmalarını bıraktılar ama Gri Kız ilerlemeye devam etti. Özellikle büyük, kulübeye benzeyen tuğ la ş ömineyle ilgilendi. Yeni geldiğ imiz iç in açık aç ıklığ ı kapatacak bir perdemiz yoktu. Pek bir ş ey yapabileceğ ini düşünmediğ im iç in eş yalarımızı toparlarken onu izledim ve birkaç dakika baş ka ş eylere konsantre oldum.

Aniden Gri Kız ortadan kayboldu!

"Aman Tanrım, nereye gitti?"

Christopher kamyonu kapatıp kilitledikten sonra geri dönmüş tü.

"Kız Grey gitti."

"Ama bütün kapılar kapalı." Christopher onun nerede olduğunu anlamaya çalışarak etrafına baktı.
"Nereye gitmiş olabilir?"

"Şöminenin önünde bir ileri bir geri yürüyordu. . ."

İkimiz de eğilip bacanın mümkün olduğu kadar yukarısına baktık. Hiç bir şey! Sonra elimi karanlığa soktum ve ulaşamayacağımız kadar yüksekte dar bir çıkıntı buldum.

Görmek.

"Burada küçük bir raf var."

"Başka bir şey?"

"O burada."

"Onu indirebilir misin? Bunu engelleyecek bir şey bulacağım."

Onu arayıp ikramlarla rüşvet vermeyi denedim ama bana gelmek istemedi. Böylece bacadaki o dar çıkıntıya ulaştım. Her şey toz halinde siyahisle kaplıydı; sonunda ona ulaştığımda, hem onun hem de benim üzerimizde is vardı.

Girl Gray'i sağsalim bacadan çıkardım ve temizlenecek bir yer aramaya başladım. Kuyu, elektrik ertesi sabaha kadar açılmayacaktı ve daha sıcak bir iklimde yaşadığımız için oldukça üşüyorduk. Sıcak su ve sabun yoktu.

Christopher ve ben ikimiz de inanamayarak kafalarımızı sallıyorduk.

"Ah, sevgili Tanrım, bunu planlamamıştım."

"Kollarındaki şeylerle biraz Cinderella'ya benziyorsun." Christopher, karşı konulamaz şöminenin girişini kapatırken şeylerini söyledi. Bu sırada güneş batmak üzereydi. Üç kedicik de en azından bizimle aynı odadaydı ve biz de onlar için ve biraz da kendimiz için daha fazla atıştırmalıkla havalı yatağımıza oturduk.

Ertesi sabah uyandığımızda büyüleyici bir manzarayla karşılaştık.

Etrafımıza baktığımızda antika oturma odamızın parlak, yeni bir ışık altında olduğunu gördük. Yirmi yaşındaydı altı fit uzunluğunda ve on altı fit genişliğinde. Tavana kadar yüksek, zarif bir ses vardı. Bunların hepsi vardı

100 yıl önce asırlık ahşap aptan inşa edilmiş ; buna berrak sedir denir ve hafifçe badanalanmış tır. Yerdeki havalı yatağımızdan iki devasa tavan penceresine baktık. Her duvarda eski tarz, dalgalı camlı geniş , eski moda pencereler vardı. Bahçemiz bir tepeden aşağı iniyordu ve oturma odası evin arka tarafındaydı. Bunu belirtmemin nedeni sevgili okuyucular, güneşin parlıyor olması ve her pencerede ve ışıklıklarda bahar yeşili yapraklarıyla kaplı güzel, yaşlı, zarif meşeler ağaçlarının dallarının bulunmasıdır. Oturma odamızın yüksekliği nedeniyle adeta onların dalları tarafından kuş atılmış tıktık.

"Vay be!"

"Sağ ?"

"Bu fantastik! İsviçreli Robinson Ailesi'nin ağaç evinde olmak gibi bir şey."

Christopher ve ben hayatımızdaki hemen hemen her konuda, özellikle de estetik konusunda anlaşmıştık. Öyleyse ne zaman Yeni evimizi bulduğumu düşünmüşümün söylemiştim, ona güvenmiştim. Fotoğraflar ve bir harita gönderdi ve ben neredeyse coşkuyla kapıldım. O bölgede bir ev inşa ediyordu ve ben bu küçük, sanatsal kasabayı ziyaret etmeyi çok seviyordum. Yeni evimizi görmek için seyahat ettim ama oradan ancak gün batımında geçmiştim. Odalar genişti ve ikimiz de evin konumunu ve düzenini sevdik. Bahçenin çitlerle çevrili olması ve bir sürü ağaç olması dışarıda bahçeyi güzelleştirdi.

Buranın bizim için bu kadar büyüleyici olacağı hakkında hiç bir fikrim yoktu.

Kedicikler yavaş yavaş yeni hayatımızdaki yeni güne doğrudan ilerliyordu ama Gri Kız hâlâ o bacaya tırmanmanın bir yolu olup olmadığını öğrenmeye çalışıyordu. Christopher'ın yaptığı seyahat çantası ve hareketli kutu bariyerinin önünde ileri geri yürüdü, patilerini kenarların altına koydu ve sanki kendisi bir bilim adamıymış ve sorunu çözebileceğimi gibi ona baktı.

"Bunun büyüğü çok güçlü. Dikkatli olsak iyi olur; bir şeyler anlayabilir dışarı."

Christopher bir şey ekilde kedicikleri benden daha iyi tanıyordu. Onlarla ilgimi çeken bir bağlantısı vardı. Bana düşündüklerini söylediğinde, bunun beni büyülediğini düşündüler.

Taşınma ekibimiz geldi ve isteyen herkese kahve dağıtıldı. Yaklaşık on iki kişi vardı; Christopher'ın işlerinde çalışan genç erkek ve kadınlar. Kedicikleri kapıları kapalı odalarda tuttuk ve günün sonunda her şey güvenli bir şekilde olması gereken odadaydı. Her yerde kutularımız vardı ama taşınma minibüsü boştu. Açık ışıklarımız ve yıkanmak için sıcak suyumuz vardı. Girl Gray'i içeride ve çoğullukla mutlu tutmayı başardık; o küçük için artık şükre kaçmayı yok.

Yazın baş langıcıydı ve ş irin kasabamızdaki hayat planladığ ımızdan daha iyiydi. Ayrıldığı ımız kasaba da küç ük, güzel bir sahil kasabasıydı ama orada bulunduğ umuz yıllarda değ iş miş ti. O kasaba bir ş ehre yakındı ve komş ularımızın evleri iş aretlenmeye baş lamış tı; trafikte ğ ke kalıcı ve yeni bir ş ey haline gelmiş ti. Her ikisi de bana tehlikenin sınırını hatırlattı.

Yeni ş ehrimiz ise tam tersine ç ok etkileyiciydi; sessizdi. Çok fazla araba yoktu ve havanın ne kadar temiz olduğ unu hemen fark ettik. Ön tarafta avlu tarzı geniş bir verandamız vardı ve bir akş am Christopher ve ben orada birkaç antika ahş ap bahç e sandalyesinde dinleniyorduk. İ ç erideki mobilyaların ç oğ u yerli yerindeydi ve taş ınmanın büyük kısmı tamamlanmış tı. Onları birkaç gün iç eride tuttuktan sonra kedilerimiz geniş bahç elerinde ve yeni evlerinde güvende ve mutluydu. Güneş yeni batmaya baş lamış tı ve ç alış ma gününün sonu huzurluydu. O sessizliğ in iç inden ş arkı söylediğ imizi duyduk. Aç ıkç a bir grup insandı ve sonra kahkahaları ve alkış ları duyduk. Ve tahmin edin sonra ne duyduk? Ç anlar ç alıyor!

"Bu nedir?"

Mahallemizde dolaş tık ve tarihi aç ık hava tiyatrosunun ahş aptan oyulmuş tabelasını gördük. Yani yakınlardaki yaz sahnesi prodüksiyonlarını belli belirsiz biliyorduk ama ne zaman baş layacakları veya ne olacakları hakkında hiç bir fikrimiz yoktu.

Daha sonra bir grup ç oç uğ un "Perilere inanıyorum!" diye bağ ırdıklarını duyduk.

Christopher benim sevdiğ im o sevimli ş ekilde gülmeye baş ladı. "Bunun ne olduğ unu biliyorum, Peter Pan." Ve ç anlar yeniden ç aldı.

Bana doğ um günü kartları veya tatlı notlar verirken yaptığ ı bir ş ey vardı. İ mzasını atacaktı Peter Pan'a atıfta bulunarak "Sabaha Kadar Düz" adını verin ve yazın ve ardından bir sonsuzluk iş aretinin yan sekizini ç izin.

"Buranın gerç ekten bir tür büyüsü var."

Güneş batarken, daha sonra mahalle tiyatrosunda Peter Pan'ın bir tiyatro prodüksiyonu olduğ unu öğ reneneğ imiz ş eyi dinledik . Ç anlar Tinkerbelle'di. Evimizden yaklaşık ık bir buç uk blok ädede ormanın iç indeydi. Mississippi Nehri'nin batısındaki en eski aç ık hava tiyatrolarından biri olan "Orman Tiyatrosu" olarak biliniyordu.

Yeni ş ehrimize yerleş mek ve iş imizi kurmak iç in baş armamız gereken ç ok ş ey vardı. Neredeyse her gün bir kedi daha almayı düş ünsem de ailenin zıplayan, koş an, oyunbaz yeni bir üyesi gelecek iç in bir hayal haline gelmiş ti.

Yeni bir eve sahip olmak - aslında 1924 civarında inş a edildiğ i iç in eskiydi - demektir Yaratıcı ilhamımızı da ekleyebilirdik ve iş imiz evler inş a etmek ve tasarlamak olduğ u iç in neredeyse yüz yıllık evle ç alış mak ç ok eğ lenceli hale geldi.

Bahç emizde yeni yerel taş yollar inşa ettik ve yerli çiçekler diktik. İçeride ahşap zeminleri yeniledik ve yeni, güncellenmiş aydınlatma ekledik. Christopher kablolardan sarkan halojen aydınlatma armatürlerini seviyordu ve ben de herhangi bir nedenle kabloları seviyordum, böylece yeni evimiz asırlık ve ileri teknoloji özelliklerin bir karışımı haline geldi. Orijinal aydınlatmaların çoğunun eski moda çökme zincirleriyle açılması gerekiyordu ve kasabada sırf bu amaç için kristal süslemeler yapan yeni arkadaşlarla tanıştık. Yani hemen hemen her odada güneş ışığını yakalayan ve duvarlara prizmalar saçan çok sayıda kristal vardı. Verandalarımıza bir yerlerde elflerin ülkesi için yapılmış gibi görünen aydınlatma armatürleri koyduk. Yeni evimiz kesinlikle büyüklü bir kişiliğe bürünüyordu.

Yedi ay sonra kışın sonuna yaklaşırken yeni bir tane daha alma düşüncesi ortaya çıktı. Yavru kedi aklımda o kadar gültü oldu ki ona dikkat etmek zorunda kaldım.

Araştırılmama barınaklara, SPCA'ya ve bizimki de dahil olmak üzere evimizin yakınındaki veterinerlere telefon ederek başladım ama cevap hep aynıydı: "Henüz çok erken; yuva arayan kedi yavrusu yok." Bu zamana kadar neredeyse iki aydır başı boş bir arama sürecindeyim.

"Ben dikkat çekiyorum, Christopher. Yavru kedimizi bulamıyorum. O aklımda, hatta kalbimde bile hissedebiliyorum ama onu bulamıyorum."

"Olacak, merak etme." Christopher'ın güvenilir bir yaşam tarzı vardı. Fazla bir şey söylemeden Evrenin Yaratıcısına güvendi ve sessiz bir inancı sürdürdü.

"O her zaman aklımda."

"O o mu?" Gözleri dans ediyordu.

"Belki. Öyle görünüyor. Göreceğiz. Eğer onu bulursam!"

"Onu bulacaksınız; seni arıyordu."

O akşam erkenden bizden pek uzakta olmayan küçük bir pazar yerini düşündüm. "Hey, Spencer's Stationery'nin yanındaki evcil hayvan maması mağazasını hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Belki de her türlü mahalle ilanının olduğu bir topluluk kurulları vardır. . ."

"Sabah aşı almak ister misin?"

"Şimdi gidebilir miyiz?"

Ben onun kadar yolunu bilmiyordum. Christopher her gün yeni insanlarla tanışıyor ve işle ilgileniyordu. Ama o mağazayı görmüş tüm ve artık aklımda çok netti.

Posterde sekiz haftalık diğ er iki kedi yavrusuyla birlikte fotoğ rafını gördüğ üm anda onun Mystère olduğu unu anladım. Nasıl? Hiç bir fikrim yok.

"Bu o!" Mutlu olmaktan ç ok mutluydum. "Eve gidip onları arayalım."

Bunlar cep telefonlarının olmadığı ı günlerdi ama eve dönüş kısa bir yolculuktu.

"Merhaba, posterdeki bebekler iç in arıyorum. Bunlar hâlâ sende mi?"

"Merhaba evet." Bir dizi soru sormaya baş ladı: "Artık kediniz var mı? Kçpek var mı? Daha önce yavru kedi büyüttünüz mü? Kaç tane arıyorsunuz?" Kedi ailemiz, bahç emiz ve veteriner hekimimiz hakkında sorular.

"Veterinerinizi tanıyorum" diye ekledi. "Ben alış veriş merkezinin diğ er tarafında ondan ç alış ıyorum. O iyi bir veteriner."

Cevaplarımı onaylamış olmalı: "Yarın onlarla tanış mak ister misin? Ben Stevie, kocam ise Bryant. Devam etmek. . . ." Bir anlık duraklama oldu. "Saat iki gibi evimize gelebilir misin?"

Hoparlördeki konuş mamızı dinleyen Christopher'a baktım. Onayladı Evet.

EVET, EVET, EVET diye bağ ırmak istedim! "Evet, iki tane harika olur" dedim. "Biz Christopher ve Amber'iz."

"İ kimiz de burada olacağız ız, yarın görüş üyoruz."

O akş am Navar, Girl Grey ve Huckleberry'yi bir araya topladım.

"Bil bakalım ne oldu bebeklerim? Yarın baban ve ben yeni bir bebekle tanış acağ ız. O yeni kız kardeş in olabilir! Bu heyecan verici mi?"

Kız Gray sanki bir ş eyler hesaplıyormuş gibi sessizce bizi izledi ve sonra baş ını elime sürttü. Ne söylediğ imi bilip bilmediğ ini merak ettim. Huck uzaklaş tı ve Navar dev yeş il gözleriyle hem Christopher'a hem de bana baktı.

"Bildiğ ini mi sanıyorsun?"

Christopher ve Navar ç ok iyi arkadaş lardı. "O bir ş eyler biliyor."

"Sabırsızlanıyorum . " Girl Gray'i okş adım ve ona onu sevdiğ imi söyledim. "Ah dostum, sakinleş meliyim Böylece uyuyabilirim.

Ertesi ç ileden sonra Stevie kapıyı aç tı. "MERHABA! Bryant buralarda bir yerde. İ ç eri gelin, nasılsınız?"

"Çok heyecanlıyım."

Bryant da aramıza katıldı ve ikisini de hemen beğ endim. Birkaç kedileri oldu ğ unu gördüm Oturma odalarında uzanıyordum ama bebekleri göremedim.

"Bunlar Penelope ve Sonbahar, saklanan siyah olan ise Jasmine. İ ki tane daha var ama onlar bahç ede. Yavru kedinin hikayesini okudun mu?"

Bryant, "Stevie onları daha bir günlükken kendi eliyle büyüttü" dedi. gurur. "Onları kendisiyle birlikte ç alış maya götürdü. Onları günün her saatinde besledi ve korudu. . . . Gözleri doğ uş tan kapalıyken bile onları temizledi ve sıcak tuttu."

"Gerç ekten bu ç ok etkileyici; Bu kadar küç ük yavru kedilerle deneyiminiz olmalı." Yeni doğ anlarla ilgili kendi deneyimimi hatırladım. "Bu kolay kolay yapılacak bir ş ey değ il."

Stevie, "En ağ ır yaralanan hayvanlara sahibiz: yavru köpekler ve kedi yavruları" diye devam etti. "Bu üç ü Sevgililer Günü'nde doğ du ve plastik bir torbaya tıklımış ve ç öp kutusuna atılmış halde bulundu."

"Ne? Yazdıklarını okudum ama sen söyleyince ç ok daha kötü geliyor kulağ a."

"Uzun bir günün sonunda hala ç alış an son gönüllü bendim. Kontrol memuru, elinde lavanta rengi bir kulübeyle aceleyle iç eri girdi ve yeni doğ an yavru kedileri kurtarmak iç in acil bir ricada bulundu. Sarsılmış bir temizlik görevlisinin bunları duydu ğ unda gün boyu homurdandığ ını söyledi. O akş am onları yanımda eve götürdüm.

"Onlar bir günlük müydü? Kedicik anneleri hakkında bir ş ey biliyor muydun? Onun ne hissetti ğ ini hayal edemiyorum. Ş u büyük ticari kutulardan biri miydi?"

"Evet."

"Onları nasıl duydu? Bu kamyonlar ç ok gürültü yapıyor."

Christopher ellerini omuzlarıma koydu. "Farklı kulaklarla dinliyordu."

"Anneleri hakkında hiç bir ş ey bilmiyordum. Gerç ekten ç ok tatlılar; onlarla tanış mak ister misin?"

"Evet."

"Yavru kedi odasındalar; ikiniz de iç eri girip yanlarına oturabilirsiniz." Stevie bizi koridora doğ ru götürüyordu. Kapıyı aç ti ğ imızda bize bakan üç minik, tüylü yüz gördük. Rengarenk yavru kedi oyuncaklarıyla oynuyorlardı ve bizi izlemek iç in durdular.

Kanepeye oturdu ğ umuzda her biri yukarı ç ikip üzerimize oturdu.

"Çok tatlı değ iller mi?"

"Çok küçük." Bir tanesini elime aldım.

"İstediy in kadar kal." Stevie gülümsedi. "Bir tane istediğ ini mi söyledin?"

Christopher ve ben birbirimize baktık. "Üç kedimizle. . . biri harika olacak.

"Nasıl bileceğ im?"

"Hangisinin sana ait olduğ unu bileceksin." Stevie tekrar gülümsedi ve kapıyı kapattı.

Küçük maymunlar üstümüze tırmandı. Christopher ipli oyuncaklarından birini aldı ve üç yavru kedi de sonunda fareyi yakalamak istedi. Birbirlerini tünellerine kadar kovaladılar ve sonra atlayıp saklanarak birbirlerini korkuttular. Çok sevimliydi.

Üç minik, meraklı kedi yavrusuyla otururken, kedi annelerinin huzura kavuşabilmesi için sessizce dua ettim. Bebekleri güvendeydi ve ben de onun mutluluğ unu ve güvenliğ ini için dua ettim.

Yaklaş ık yirmi dakika sonra diğ er iki yavru kedi koşarak uzaklaş ıp birlikte keş fe çıktılar ama fotoğrafı tanıdığım küçük kız üzerimize tırmanmaya devam etti. Kazağ ımdan yukarı çıkıp omzuma tırmandı. Sonra Christopher'ın omuzlarına geçti. Sanki bizden ayrılmak istemiyormuş gibi ileri geri yürüdü. Diğ er ikisi hala oynuyor ve birbirlerini kovalıyorlardı. Onun benim olduğ unu biliyordum.

Christopher ve benim bunun hakkında konuşmamıza gerek yoktu. Onu hemen sevdim ve onun da sevdiğ ini söyleyebilirim.

Stevie geri geldiğ inde Christopher'ın omzunda oturan minik tüy yumağ ını aldım. "Bu bir kız mı?"

"Evet, fotoğrafı raftaki 'Tres'."

"Resimlerini görünce onu tanıdım. . . diğ er ikisi birbirine benziyor ama o görünüyor. onun yenisi onlardan farklı. O aklımdaydı. Yıllarca . Adını bile verdim zaten. adı Mystère."

"Bu ilginç bir isim. Kulağ a mistik geliyor."

"Diğ er kediklerimizin ne yapacağ ını düşünüyorsun?"

Christopher, "Navey'i tanıyorsun," diye gülümsedi. "Ona o bakacak."

Navar'ın tam olarak bunu yapacağ ını biliyordum.

"Huckleberry'nin onunla oynamak isteyeceğ ini düşünüyorum. Peki Gri Kız? Bekleyip görmemiz gerekecek. Onu güvenli bir yerden gözlemek isteyebilir."

Bu küçük tüyü oturma odasına taş ıdık ve ikisiyle de konuş tum. "Bu bebekleri kurtardığ iniz için çok teşekkür ederim."

"Onu özeleceğ im. Onun iyi bir yuvaya gideceğ ini biliyorum ama bu gece yine de onu düşünüyor olacağ im.

Bryant elini Stevie'nin elinin üzerine koydu. "Kurtarılan tüm bebeklerimizi seviyor."

"Arayacağ im ve onun nasıl olduğ unu sana bildireceğ im," diye söz verdim.

"Ha! Christopher, bu gece çok tutulacak ve öülecek dedi. "Bizim için çok mutluyum Sizinle tanış tım ve onu sevdiğ iniz için çok teşekkür ederim.

İ ç inde yumuş ak bir battaniye olan bir taş ıyıcı vardı ama onu oraya ben koymadım. Yeni battaniyesinde kollarımda kıvrılmış kalmaktan mutluydu. Christopher arabayı ç alış tırdığ ında bile mırıldandı ve yumuş aklığ ın iç ine saklandı.

Söz verdiğ im gibi biraz sonra Stevie'yi aradım. "O çok güzel. . ve kedilerimiz sadece üş ütüyor. Kendi iş lerini yapıyorlar ve onun oynamasına izin veriyorlar.

"Mutlu bir hayatı olacak, bunu söyleyebilirim. Ah... hoş bir insan bizimle Uno ve Dos hakkında iletişim e geç ti, yani birlikte bir evleri olacak gibi görünüyor. Aradığ ın için teşekkürler."

"Onları sevdiğ iniz ve çok küçükken onlara göz kulak olduğ unuz için teşekkür ederiz."

2. Bu Muhtemelen Doğ ru Olabilir mi?

İ lk haftalarda Navar her zaman onun yanında oldu ğ undan emin oldu.

Ona dokunmadı, onunla yatmadı, hatta onunla oynamadı. Sadece onun ne yaptı ğ ını görebilece ğ i bir yerde kaldı. Çok uza ğ a gitmedi ğ inden bazen oturma odasında ve güneş lenme odasında onu izleyebilmek iç in kanepenin arkasına atlıyordu. O bahç edeki bğ ekleri kovalarken o da rahat ãn verandamızdaki bir bankta oturuyordu. Bahç eye ç ikti ğ inda onu takip etti ve yakınına uzandı. Uyuyormuş gibi görünüyordu ama de ğ ildi. Onun nerede oldu ğ unun her zaman farkındaydı.

Huckleberry, yeni evindeki ilk birkaç gününde kedisine ç ok fazla yan gözle baktı. O orada olmasını umursamıyormuş gibi görünüyordu, sadece ona fazla yaklaş masını istemiyordu

Kız Gray onu seviyordu. İ lk baş ta yeni küç ük kediyi inceledi. Onu güvenli bir mesafeden izledi ve birkaç gün sonra evin iç inde birbirlerini kovaladılar. Bazen Brambleberry Rose, Gri Kız'ı kovalıyordu ve sonra geri dönüyorlardı ve Brambleberry, gümüş grisi büyük kız kardeş inden uzaklaş mak iç in elinden geldi ğ ince hızlı koş uyordu.

Onun bir sürü bebeklik foto ğ rafını toplamak istedim ve albümü iç in toplayabildi ğ im kadarını ç ektim. O kadar sevimliydi ki; onun güzel foto ğ raflarını ç ekmek kolaydı.

Geceleri yastı ğ ıma tırmandı ve minik yüzüyle benim yanımda uyudu. Çok dokunaklı ve hassastı. Bıyıkları burnumu gıdıklıyordu, bu da bazen beni uyandırıyor. Bazen baş ımın üstünde uyuyordu, bu da onun güvenli ğ ini defalarca sorgulamama neden oluyordu.

"Bunu yapmaya devam etti ğ ine inanabiliyor musun?" Birkaç gece sonra Christopher'a sordum.

"Eh, onu henüz ezmedin."

Brambleberry'yi almadan önce Navey ç o ğ u gece gece arkadaş ımızdı ama onun geliş inden beri her gece oradaydı. Gece boyunca bile en küç ük kız kardeş ine göz kulak olmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Bebeklerimize göz kulak oldu ğ un iç in teşekkürler, koca adam."

Navar o büyük yeş il gözlerini kapattı ve baş ını geriye attı. Görkemli görünüyordu.

Bir gece Christopher ofisinde ç alış ırken yata ğ ımızın üzerinde kabarık bir ç an topuyla oynadı. Televizyon ekranının kararmış ış ığı nda görebildi ğ im tek ş ey onun silüetiydi. Beni ş aş ırttı

çünkü gđgedeyken önceki kedilerimden birine benziyordu; Christopher'la tanışmadan yıllar önce benimle yaşayan ilk kedim Dünya'ya.

Dünya alışılmadık bir güzelliğe sahipti ve son derece zekiydi. Safkan Habeşli olmasına rağmen o dünyada istenmiyordu. Yetiştiricisinin istenmeyen olarak değerlendirildiği bir görünümü vardı ve bu şekilde benim yavru kedim oldu. Kırmızı ya da kırmızı renkli olan Dünya'nın delici yeşil gözleri vardı ve yüzü üçgen yerine yuvarlaktı. Bazı yetiştiricilerin Habeşlilerin büyük, sivri kulaklarının kedinin başının daha çok yan tarafına yerleştirilmesini istedikleri söylendi. Kulakları sivri olmaktan çok tipikti ve çoğu kedi gibi başının üstüne yerleşmişti. Ama Dünya'nın kulaklarının en iyi kısımları uçlarındaki koyu renkli tutamlardı, bu da ona biraz vahşi bir görünüm kazandırıyor ve onda çok sevdiğim bir şeydi. Bazen bu vahşi kürk parçalarının onu yavru bir vahşak gibi gösterdiğini düşünürdüm.

Büyüdükçe, yerde yuvarlandığı yeşil üzümün Dünya tarafından kovalanacağını öğrendim. Üzümün yeşil rengi gözlerinin yeşiliyle eşleşiyordu ve onu ağzında tuttuğunda görmek - tesadüfi bir sanat eseri gibi - çok güzeldi. Üzümü dişlerinin arasında nazikçe tutarak bana geri taşırdı. Bunu tekrar yuvarlamak için birkaç kez yapardı, ta ki sonunda yiyene kadar. O zamanlar bunu kaç kedinin yaptığını merak ediyordum.

Dünya benim en iyi arkadaşım ve akıl hocamdı. O kediyi çok sevdim ve harika yıllar boyunca benimle birlikteydi. Hayvan dostlarımızla her zaman çok çok abuk biter. Meleklerle birlikte olmak için karşıya geçtiğinde, Dünya bana bir sepet dolusu değerli hayat ve aşk dersi bıraktı. Dünyanın bana verdiği en önemli hediye, kalbimi bir hayvan sevgisine açmanın ne kadar edullendirici olduğunu. Ondan hayvanların gerçek dostlarımız olabileceğini, onlara değer vermenin ve onlara karşı her zaman nazik olmanın ne kadar kolay olduğunu öğrendim.

Brambleberry Rose'un gđge görüntüsünde Dünya'nın benzerliği vardı ve öyle oldu birkaç hafta sonra tekrar. Gördüklerim ile Brambleberry Rose'u ilk elime aldığımda hissettiklerim arasında bir bağlantı var mıydı? "Bu doğru olabilir mi?" diye merak ettim.

Christopher olay ikinci kez gerçekleştiğinde yine ofisinde çalışıyordu.

"Sana Brambleberry Rose'un gđgesinde Dünya'nın yüzünü nasıl gördüğümü söylediğini hatırlıyor musun?"

"Merhaba aşkım." Bir evin tasarımının taslağını çiziyordu ve derin düşünmelere daldığını görebiliyordum, bu yüzden onu öptüm. "Bana tekrar sor."

"Ha, özür dilerim. Bir gece Dünya'yı ve Brambleberry'yi yatağımızda nasıl gördüğümü hatırlıyor musun?"

"Ah evet."

"Yine oldu. Oyun oynuyorduk ve birdenbire sanki Brambleberry'e değerli Dünya'ya bakıyormuşum gibi hissettim."

Christopher hiçbir şey söylemedi. Ezoterik disiplinler hakkında daha fazlasını biliyordu ve ben de düşündüm belki buna benzer bir şey duymuştur.

"Bu bir Şey mi?"

"Dünyanın seni ziyaret ettiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sanki aynılarmıŐ gibi. . . Ne? Bu mümkün mü?"

"Hayvanların öldükten sonra geri dönebileceğini duydum, belki de Dünya yeniden doğmuŐtur?"

3. Lütfen Hayır!

Christopher zarif ön verendamızı yenilemek istedi ve arkadaşlarımız için gerekli düzenlemeleri yaptı. Tahta ve taş konusunda yetenekli olan Lauren gelip yardım etmek istedi.

Sabahın geç saatleriydi, sıcaktı ve o ve ben ön kapımıza giden ahşap döşemenin üzerine kullanılmış, antika kırmızı tuğlalar döşüyorduk. Lauren ve ben tuğla desenini geniş ahşap plakaların üzerinde döndürmeye odaklanmıştık. Bizden önce evde yaşayanlar, ön kapının yanındaki ahşap yüzeyde yaklaşık yedi inç çapında yuvarlak bir delik açmışlardı. O karanlığa baktığımızda ikimiz de hiçbir şey göremedik. Ölçtüğümüz ve tuğlaların burayı tamamen kaplayacağını gördük. Yeni takma adlarından biri olan Brambleberry veya Bebek Brambles, birkaç aylıktı ve tamamen değeri vardı. Güneşin altında çalıyorken bizi eğlendirdi.

Küçük, tombul bir karnı, uzamaya başlayan bacakları ve bebek kürk mantosunun her tarafında birbirine uymayan çizgiler vardı. Her şeyi araştırdı: mobilyaların üzerine tırmandı, saksıdaki çiçeklerin yapraklarının arkasına saklandı ve bulduğu tüm bahçe böcekleriyle oynadı.

Aniden ve hiçbir uyarıda bulunmadan, kedimin orada olduğunu hissine kapıldım. tehlike. Etrafıma baktım ve hiçbir yerde oynadığını görmedim.

"Son birkaç dakika içinde Brambleberry'yi gördün mü?"

"Az önce buradaydı ama hayır. . . nereye gitti?"

"Gittiğini gördün mü? Diğer kedilerden biri ortaya çıktı mı?"

Ön kapı, eve girebilmesi için açık duruyordu. Navar giriş teki halının üzerine kıvrılmıştı. "Brambles'ın nerede olduğunu biliyor musun; içeri girdi mi?"

Navar endişeli görünmüyordu.

"Bebek Brambles mı? Böğürtlen Gülü?"

Hiçbir şey, hiçbir ses.

Evin içinde yürüdüm, Lauren dışarıdaki verandadaydı ve ikimiz de onun adını söylüyorduk.

"Hey, Brambleberry, lütfen artık eve gelebilir misin?"

Biraz güldüm ama midem bulanmaya baş ladı. Ön verandaya geri döndüm ve her mobilya parçasının ve her kil ç ömleğ in arkasına baktım. Evin köş esini dolaş tım. "Bebek Brambles mı? Böğ ürtlen Gülü?"

Bütün sabah ç oğ unlukla sessiz olan sokağ a baktım ve sessizce "Lütfen, hayır!" dedim. Ama kapıdan girip sokağ ın her iki tarafını aradığ ımda hiç bir ş ey göremedim.

Güvertedeki o oyuğ un altındaki karanlığı ı düş ündüm ve onun olup olmadığını öğ renmek için ç ekildiğ imi hissettim. evin altındaydı.

Bu duygu nedir? Kalbiniz kontrolü ele aldığ ımda ve ayaklarınızı yürümeye yönlendirdiğ inde?

"Evin altını kontrol edeceğ im, görürsen bana haber ver."

Evimizin altındaki toprak zemine ve mağ ara gibi boş luğ a aç ılan bir metrelik kapıyı aç tığ ımda küç ük Brambleberry Gülüm koş arak yanıma geldi. Benim onu gördüğ üm kadar o da beni gördüğ üne sevinmiş ti. Minik, tozlu yüzünü bana izin verdiğ i değ üde ç ptükten sonra (yaklaş ık üç ç pücük) onu verandaya geri taş ıdım.

"Ona sahibim!"

Lauren derin bir nefes verdi ve rahatlamış görünüyordu. "Neredeydi o?"

"Evin altında. Orası oldukça karanlık; Oraya nasıl geldiğ inden emin değ ilim!

Lauren ve ben güvertedeki yuvarlak aç ıklığ a baktık.

"Oraya atladığ ını mı düş ünüyorsun?"

"Ha. Aman tanrım. Eğ er öyleyse, o da yarı maymun." Lauren dedi.

"Her ihtimale karşı bunu örtbas edelim. . ."

"Artık saç malık yok ufaklık." dedi Lauren, tozlu küç ük kopeğ inin tepesini okş amak için uzanırken KAFA.

Kaç ış kapısının üzerine tuğ la ördük ve onu yakınımızda tuttuk.

Navar uyandı ve sanki bize "Siz iyi misiniz?" der gibi bakarak bize katıldı.

Gülmekten kendimizi alamadık.

Günler sonra Lauren bana, anneler ve çocukları arasında benim Brambles'la olan bağıntıma benzer şeyler gördüğünü, ancak üç aylık bir kedi yavrusunda böyle şeyler gördüğünü söyledi. Brambles'ı sevdiğimi söylemek tamamen yetersiz görünüyor; Aramızda daha önce bilmediğim bir bağıntı olduğuna açıkça görülüyordu. Aşkın bunun bir parçasıydı ama başka güçlü ve gizemli bağıntılar da vardı.

Bahçe emizde bizimle birlikte yerel bir hayvanat bahçe esisi yaşıyordu. Zarif Kaliforniya meşesi ve ağaçlarımızda yuva yapan çok sayıda kırmızı ve gri sincapımız, büyük gruplar halinde gelen ve her türlü gürültüyü çıkararak kargalarımız, 30 metrelik çam ağaçlarımızda takılan birkaç rakun ve çok sayıda rakunumuz vardı. Kediciklerimizi ve bizi şarkı söyleyip eğlendiren küçük kuşlar.

Ağaçların kendisi bile çok güzel bir şeydi: Bahçe emizi kaplayan yirmiden fazla 100 yıllık görkemli meşesi ve ağacı vardı. Gündüzleri bizi güneşten koruyan bir şey emsiye görevi görüyorlardı ama geceleri benekli ay ışığında bilge, mistik varlıklar gibi görünüyorlardı. Muhtemelen nöbetçilerdi.

Arka bahçe emizde büyüyen bir meşesi ve ağacı altı ayrı ağaca ayrılarak mutfağımızın altından büyüyordu. Ev ağacının tam üstüne inşa edilmiş tiki ve ağaç bunu umursamıyormuş gibi görünüyordu.

Bu ağaçlar evimize çok yakındı ve kedilerimize ve sincaplarımıza bir yol sistemi sağladı. Bahçe emizin karşısında. Yere değmeden koşup ağaçtan ağaca ve çatımıza atlayabiliyorlardı. Çatımızda birkaç sincap veya kediciğ koştuğunda içeride ne kadar harika bir ses vardı. Dost canlısı bir yaratık grubuna benziyordu. Odalarımızın çoğunda büyük, temiz çatı pencereleri vardı ve bazı sabahlar sanki küçük ve sincaba benzeyen biri bunların üzerinde kay-kay oyunu oynuyormuş gibi görünüyordu. Tavan pencerelerinin eğiminde patizleri ve çok uzun kayma izleri vardı.

En az on iki adet 100 yıllık çam ağacı vardı. Şehrimizin kurulduğu 1902 yılında dikildikleri için ömürlerinin sonuna yaklaşıyorlardı. Bu uzun çamlardan biri meşesi palamudu deposuydu. Kabağın içine yukarıdan aşığıya doğru her tarafta açılmış ve içi meşesi palamudu ile doldurulmuş yüzlerce, belki binlerce delik vardı ve ayrıca meşesi palamudu ağaç kakanlarının yuva yaptığı gövdede daha büyük delikler vardı.

Olağüstü sakin bir Pazar günüydü - kuşcılıtları ve sincapları beslemenin normal sirkinden sonra - ve tam öğleden sonra başlıyorken, birdenbire Brambleberry'yi görmeyeli saatler olduğunu fark ettim.

Diğer çocuklarla dışarıda oynuyordu ama sabah geç saatlerde eve dönmüştü ve onu bir daha dışarı çıkarken gördüğümü hatırlamıyorum.

Christopher'ın ofisine doğru yürürken her odaya baktım.

"Brambles'ı gördün mü?"

"Ah... . hayır, bu sabahtan beri yok. Navar buralarda mı?"

Büyük siyah oğ lumuzu güneş lenme odamızdaki güneş birikintisinde uyuklarken buldum.

"Navey, Brambles'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

Yeş il gözlerini aç tı ve bana baktı ama cevap vermedi.

Her odaya daha dikkatli baktım. Evin her yerine baktım; yatakların altına, dolaplara, raflara, kapıların arkasına, nerede olursa olsun.

"Diğ er dikenler!"

"Böğ ürtlen Gülü."

"Bayan B."

"Bebek B."

Neredeyse hepsinin adını seslendim ve iç inde ikramların bulunduğu u kırış ık poş etleri tıklatarak onu saklandığı yerden çıkarmaya çalış tım ama onu bulamadım.

Bahç enin kapıları aç ık değ ildi ve Christopher sabahın ç oğ unu ofisinde okuyarak geç irmiş ti, bu yüzden onun da bu kapılardan dış arı çıkmadığını varsayıyordum.

Huckleberry avluya bakan uzun pencerelerden birinde uzanıyordu, Gri Kız tünelde kestiriyordu ve Brambles hâlâ firardaydı.

Elimde ikram ç antasıyla yeniden oda oda aramaya baş ladım. Yatakların altında, dolaplarda, raflarda tüylü terlik botlarının iç ine bile baktım. . . ama Bebek B yok.

Dış arı çıkmaya karar verdim ve ön kapının arkamdan kapatıldığı ndan emin oldum.

"Diğ er dikenler!"

"Bebek Brambles. Bebek B." Onu yavaş ç a ç ağ ırıyordum, ikram ç antasını sallıyordum. onu her . . ama yapmadım yerde görebilirsin.

Ön verandada değ ildi, kuş banyosunda değ ildi, ağ aç kabuğ u parç alarının arasında uyumuyordu. Çatıda değ ildi ve midem düğ ümleniyordu. Nefes almayı kendime hatırlatmam gerekiyordu. Mülkümüzde hiç bir baş arı elde etmeden uzun bir süre yürüdüktan sonra, Christopher'ın benim iç in yaptığı ı kalp oyuğ unun bulunduğu u el yapımı, ahş ap ön kapıdan evimizin önündeki tembel sokağ a doğ ru yürüdüm. Birkaç komş u sabahın erken saatlerinde yürüyüş e ç ıkıyordu.

"Küçük, sevimli, gri, altın ç izgili ve benekli bir kedi yavrusu gördünüz mü?"

"Hayır, yavru kedini mi kaybettin?"

"Ah dostum, onu bulamıyorum."

"O kaç yaş ında?"

"Birkaç ay."

"Ah, o hala küçük. Evden çıktı mı?"

"Öyle düşünmüyorum." Endişeliyim açık olmalıydı.

"Olacağı düşünmediğin yerlere bak. Öyle olduklarında bir çorabın içine saklanabilirler biraz." Sanki benim olduğum yerdeymiş gibi bilgili bir şekilde gülümsedi. "Onu bulacaksın."

Yeni ve güzel komşularımı gerçekten çok sevdim.

Tekrar içeri girdim. "Onu gördün mü?"

"Hayır, çamaşır odasını ve masamın etrafını kontrol ettim." Christopher endişeliydi ama üzgün değildi.

Üzülerek yaklaşıyordum.

Dolaplardaki eşyaları oda oda çıkarmaya başladım. Ayakkabılar gördüğümden beri kolaydı ama bavullar, battaniyeler ve diğer her şey çıktı.

Bir saat gibi gelen bir araştırmadan sonra Christopher'ın ofisindeki dolaptan bir yığın katlanmış battaniyenin üst kısmını aldım ve tahmin edin ne oldu?

Katmanların arasında, kuyruğunun veya patilerinin fısıltısı bile görünmeden ve tek bir ses olmadan, Brambles'ı sıcak bir topun içinde kıvrılmış, ıslak, ıslak uyurken buldum. Sıcak bir yumuşaklığı a bürünmüş tü ve tamamen yere düştü. Adını söylediğimi ya da baştan çıkarıcı ikram çantalarını tıklattığımı duyduğundan şüpheliyim.

"Onu yakaladım!"

Onu kucağıma aldım ve öptüm ama bundan hoşlanmadı. Belki de küçük patilerini yüzüme kaldırırsa duracağına düşünmüş tür.

Christopher bize katıldı ve aramızda onunla birlikte yavru kedi sandviçini yaptık. O telaşlandı ve biraz itiraz etti ama o onun minik yüzünü öptü ve onu şefkatle azarlarken biraz güldü.

"Çok yazık küçük. Bir daha saklanmaya gitme." Eliyle başının üstündeki kürkü kabarttı.

"Annen senin için çok endişeliydi."

Parmaklarını  enesinin altına sürterek onu tekrar öptü ve ben de onu yere koydum.
Koridorda kaç iş inı izledik.

"Ha! O ne kadar akıllı küçük bir serseri." Söyledim.

"Bu kadar iyi saklanması dikkat  ekici."

Girl Gray, Huckleberry ve Navar gösteri i in uyanmamış tı bile.

4. Peki. . . Bazı İnsanlar Köpeklerini Getiriyor, Değ il mi?

Brambleberry, Kaliforniya'nın merkezindeki tahta ve ç italardan oluşan baş ıboş evimizde yaşamayı seviyordu sahil. Odalar arasında ve dış arıya aç ılan ç ok sayıda kapı ve ç ok sayıda büyük pencere var.

Ev, ç oğ unlukla benzersiz yerel ç itlerle ç evrili üç arsa üzerinde bulunuyordu, böylece kediler köpeklerden korunuyordu; ancak rakunlar ve meş e palamudu ağ aç kakanlarıyla uğ raş mak zorunda kaldılar. Southland'deki mahallemizde kedilerimiz oyuncaklarını rakunlarla paylaşt ı. Ön verandada oturup rakunların oynamasını izliyorlardı ama garip ve bilinmeyen bir nedenden dolayı burada, Merkez Sahil'de vahş i yaratıklar bir nevi ç ılgındı ve kedileri öldürebiliyorlardı. Bu nedenle gündüzleri kedilerin dış arı ç ıkmasına izin verildi, ancak akş am yaklaşt ığı nda hepsi tekrar içeri alındı.

Navar Star, kendi bđgesine girmeye ç alış an kedilere karşı zihin kontrol ş eyini yaptı ama Yeni evimizde - evlerimiz birbirinden ç ok daha uzakta inşa edildiğ inden ve göğemiz palmiye ağ aç ları yerine Kaliforniya meş e ağ aç larından oluş tuğ undan - sokağ ı da göremiyordu. Rustik ahş ap ç it ve kapılar da diğ er kedilerin ç oğ unu dış arıda tutuyordu.

Huckleberry, yan tarafta kedi arkadaş ı Anna'yı ziyaret etmediğ i zamanlarda Brambleberry'nin oyuncaklarıyla oynamasını ve evin iç inde koş masını izlemeyi severdi. Kız Gri, onu gözetlemek için ç ok sessiz zaman harcadı ama aynı zamanda onu kovaladı ve onunla saklambaç oynadı.

Bunlar bizim huzurlu aylarımızdı; mutlu ve sorunsuz.

Brambles yeni bir takma ad daha edinmiş ti; Bayan B - o da Christopher'dı en ç ok sevdin. Evimizin neredeyse her odasında bir sürü rengarenk yavru kedi oyuncakları vardı. Christopher ve ben yürümeyi ayaklarımızı sürüyerek öğ rendik. Eğ er bunu yapmasaydık ve normal yürüseydik kazara oyuncaklarını ezebilirdik.

Ofisimde kedilerin eğ lenebileceğ i bir kule vardı; neredeyse beş metre boyundaydı ve Uyumak için apartmanlar, tırmalamak için direkler, casusluk için tüneller ve tırmanmak için rampalar. Oturma odamızdaki daha küçük ağ aç ş eyin dört adet yeş il, halı kaplı seviyesi ve altı adet esnek, jüt sicim kaplı, ç izgili, sallanan ç an topları olan kolu vardı. Biraz ahtapota benziyordu. Brambles ve Gray üzerine tırmanıp zil toplarıyla tetherball oynayabilirdi.

Yeş il ahtapot Bebek B'nin favorisiydi. Christopher bir akş am onun oyununu izledikten sonra gülümsedi. "Bu onun Kitty U'su. Kesinlikle onu seviyor."

Bahç emize türlü türlü asılı oyuncaklar, tüyler, rengarenk kurdeleler ördüm. daha uzun bir kedi oyun parkı tünelinin ağ larını ördüm ve bir bđmünü kırış ık beyaz kağ ıt mendil yığ ınlarıyla doldurdum. Brambleberry ve Girl Gray birbirlerini tünele kadar kovalayacaklardı. Onlar

Renkli sallanan dikkat dağıtıcı şeylere karşı saldıyordu ve Brambleberry bazen kağıt yığınlarının altına saklanıyordu. Bekliyor, bekliyor ve sonra kendisini Girl Gray'e ya da Huck'a olabildiğince yakınlaşıyor ve genel olarak onları kedi gibi terörize ediyordu. O kadar küçük ki, buruşuk kahverengi bir kese kağıdının içine saklanırdı ve sonra - hiç ses çıkarmadan - bir patisini uzatır ve yanlarından geçerken onları şaşkınlıktı. Bunu Navar'a yaptığında adam döndü ve sanki "Orada olduğunuzu biliyordum" dermiş gibi kocaman yeşil gözleriyle ona baktı. Beni kandırmadın."

Brambleberry'nin kürkünün açık renkli kısımları bisküvi rengindeydi; Palomino atının kürküne çok benziyordu ve hayvanlarda en sevdiği renk. Bahçe emizde hiç beton yoktu ve ağaç kabuğu parçalarının üzerinde yattığında renkleri birbirine karışıyordu. Hareket edene kadar onu bulmak her zaman kolay olmuyordu.

"Doğmadan önce, onu Kedi Cenneti'nde seven biri onun giyinmesine yardım etti. onun toprak kıyafetleri." Christopher gözleri parlayarak şöyle dedi: "Sanırım ona özel yapım kamuflajlı pijamalar vermişler."

"Bence haklısın! Eminim Diana'ydı; kedilikleri çok seviyordu."

Diana çok uzun zamandır arkadaşımızdı. Onunla ve Yunan kocasıyla bir akşam Southland'de akşam yemeğine çıktığımızda tanıştık. Daha sonra bizim sokağın ağaçlarında oturduklarını öğrendik. Christopher'ı seviyordu ve uzun süre işinde yardımcı oldu. Her zaman bir veya iki sevimli kedisi vardı. Biz Central Coast'a taşındıktan kısa bir süre sonra Cennet'e geçmişti.

El yapımı yumuşak deriden bir sırt çantam vardı ve Brambleberry Rose'un benimle gezmek isteyebileceğini düşündüm. Onu içine attım ve onu doğal gıda mağazasına götürdüm. Pek umrunda değildi ama çok akıllı taşlı girişteki market arabalarının sarsıntılı sesinden hoşlandığını sanmıyordum. Sonra onu belediye meclisi toplantılarımızdan birine götürmeyi düşündüm. 1913 yılında inşa edilen belediye binamız tarihi bina olarak tescillendi. Küçük kasabamızdaki All Saints Piskoposluk Kilisesi olarak başlandı ve toplantılar düzenlemek için çok hoş bir binaydı. Geniş, davetkar bir ön verandaya giden giriş basamaklarını sıralayan ağaç şeklinde, el yapımı demir korkulukları ve eski bir verandası vardı. Yüksek, eğimli tavanlı ahşap iç mekanda sırt çantamı önümde tuttum ve belediye meclisimiz önemli toplumsal konuları tartışırken Brambles'in etrafa bakmasına izin verdim.

"Sırt çantanda ne var?"

"Ne değil, kim? Adı Brambleberry Rose."

"Aman Tanrım, çok tatlı."

Başka biri ne olduğunu görmek için yukarı çıktı.

"Kedi kedini toplantıya mı getirdin?"

"Kuyu . . . bazı insanlar köpeklerini getiriyor, değil mi?"

Brambles çok fazla sevilme istemiyordu ve insanlar ona dokunmak istiyordu ama saygılıydılar. Karşı konulamaz biriydi.

Belediye başkanı kanımız, köpeğiyle birlikte toplantılara gelen ve tanıştığında bir kadındı. Brambles'in yüzünde muzip bir gülümseme oluştu. "Kedinizi sırt çantanızda mı getirdiniz?"

Gülümsedim.

"Tabii ki sen yaptın." Ve küçük beyaz tüylü köpeğiyle konuşarak kıkırdarak uzaklaştı. "Haydi Bay Bulut."

Henüz küçükken onu birkaç toplantıya daha götürdük. Bunu sevmiyormuş gibi görünüyordu ama aynı zamanda umursamıyor gibi görünüyordu. Kısa sürede, iç kısımdaki yumuşak süet deriye birkaç şeker damlattığımda çok mutlu olduğunu fark ettim.

Veteriner hekimimiz yumuşak dilli ve bilgili bir insandı ve bebeklerimizi çok severdi. Onlara nasıl bakılacağı konusunda güvenilir ve çeşitli bilgilere sahip görünüyordu. Bana küçüküklerimi tedavi etmenin az bilinen, tıbbi olmayan bazı yollarından bahsetti. Kontrol randevularından birinde Dr. Thomas'a nasıl veteriner olduğumu sordum.

"Hollanda'da büyüdüm ve büyükbabam veterinerdi; kedi ve köpekler de dahil olmak üzere çiftlik hayvanlarıyla ilgilenirdi. Büyük bir serası vardı ve her türlü bitki, bitki ve çiçeği yetiştiriyordu. Hayvanlara çareler yaptı. Ondan çok şey öğrendim."

"Vay be. Bu eski dünyanın bilgi temelidir. Ve kayıp bir sanat. Bir çeşitimi olmalı ruh."

"Şeyhrinde büyük saygı görüyordu."

"Onu özleyorsün olmalısın. Bana tüm doktorların şifacı olmadığını söyledi - o zamanlar öyle değildim bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Büyükbabanın inanılmaz bir şifacı olduğunu anlaşıyor."

Brambleberry'nin vücudu büyüdükçe kuyruğunun da büyümeye devam ettiğini fark etti. . . Ve büyüyor. . . ve büyüyor.

"Brambles'in kuyruğunda fazladan birkaç omur var. Ona o uzun kuyruğu veriyor. Aynı zamanda ona alışılmadık bir denge duygusu da veriyor. Çok tatlı," diye ekledi gözlerinde bir ışıkla, "ve evcil kedi tarihindeki en uzun kuyruklardan birine sahip."

"Brambleberry Rose odaya giriyor ve beş dakika sonra kuyruğu geliyor." Christopher tatlı gülümsemeyle ilan etti.

Kitty U'dan bahçemizdeki ağaçlara kadar mezun oldu. İlk başta, sanki güreşiyormuş gibi onlara doğru koştu ve onları yakaladı, ancak çok geçmeden yanlara doğru büyüyen o büyük, kıvrımlı dallarda gezinmeyi öğrendi. Bahçemiz asırlık Kaliforniya meşeleriyle kaplı olduğundan, bir yavru kedinin hızla koşması için mükemmel olan, yere yakın, kıvrımlı yanlara doğru çok sayıda dalımız vardı.

Kedilerimizin hepsi ağaçlara tırmandı ama Brambleberry henüz küçükken yeni bir şey olmaya başladı. Atlamaya başladı. Bahçemizde yaşayan yerli gri ve ithal kırmızı sincaplar gibi daldan dala atlayabiliyordu. Kardeşleri ve ablası bunu yapamazdı. Yere oturup onu izlediler.

Biraz büyüyünce daha yükseğe tırmandı ve küçük dallardan evimizin çatısına atlamaya başladı. Bunda dikkat çekici olan şey, daldan atladığında dalın dengede olduğu u yerden uzaklaşmasıydı. Ofisimde çalışırken bunu birkaç kez gördüm. Bir gün Christopher öğleden sonra evdeydi ve arka bahçemizdeki ağaçlara tırmanmaya başladı. O sihirli uçuş olayını tekrar yapabileceğini düşündüm.

"Christopher, gelip Brambles'ı görmek isteyebilirsin." Ofisime girdi ve onun diğer kediciklerimizin tırmandığı yerden daha yükseğe tırmanmasını izledik. "Atlayacak." dedim yavaşça.

Ofis penceresinin hemen dışında yaklaşık üç inç çapında yatay bir dalın üzerinde dengede duruyordu.

Dikkatle çatıya baktı ve hareketsiz kaldı.

Sonra fırlattı!

Tek gördüğümüz kuyruğunun saç ağacının üzerinde kaybolduğu ydu. Onun eğimli çatımızın tepesine doğru koştuğunu duyduk ve gitmişti.

"Vay. Hiç böyle bir şey görmemiştim." Christopher'ın gözleri şaşkınlıkla irileşti. "O olağanüstü biri."

Kedici parkurunun şaşkırtıcı yanı yerden yaklaşık altı metre yüksekte olması ve sadece görebildiği mesafeyi değil aynı zamanda atlayışıyla yarattığı mesafeyi de öğebilmesiydi. Hassas ve zarifti. Benzersiz ve tek kelimeyle inanılmazdı; deneyimli bir hava indirme sanatçısı gibi havada uçuyordu.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Diye sordum.

Bana baktı ama cevap vermedi.

"Bu Mystère."

"Haklısın." diye bağ ırdı. "Adı kesinlikle Brambleberry Rose ama ruhu Mystère."

Nüfusu yaklaşık 3.000 olan kıyı toplumumuzda o günler daha önce yaş adığı imız hiç bir yere benzemiyor. Evimiz kasabadan iki ormanlık blok ötedeydi: sabah kahvesine, parka, bazı arkadaş larımızın evlerine ve aç ık hava tiyatrosuna yürüyerek gidebilirdik. Evler birbirine benzemiyordu. Çoğ unlukla 100 yaş civarındaydılar ve büyük arsalara yerleş tirilmiş lerdı. Bahç elerde ç imen yoktu ama ç iç ekler, bahç eler, ağ aç lardan oluş an küç ük ormanlar ve ağ aç kabuğ u parç aları vardı. Yaygın bir ç it malzemesi üzüm bağ larından elde edilen gerç ek üzüm kazıklarıydı. Avlular, ara sıra ç apraz desteklerle birlikte, yaklaşık ık bir metre yüksekliğ inde, doğ rudan yere ç akılan, bükülmüş beş inç lik kare, aç ık gri, budaklı ç ubuklarla süslenmiş ti. Kurucuların cadde istediğ i yerde bir ağ aç büyüdüğ ünde ağ acın etrafından dolaş tılar. Sokaklar ç arpıktı ve sokak lambaları ya da kaldırımları yoktu. Evimizin yakınındaki bahç emizde küç ük, Tiffany tarzı ış ıklar vardı ama güneş battığ ında sokağ imız karanlıktı.

Uzun zaman önce daha basit bir zamanda yaş amak gibiydi. Christopher ve ben onu daha ç ok sevdiğ daha önce yaş adığı imız baş ka herhangi bir yer - ve sevgili okuyucular, hatırlayabileceğ iniz gibi, Los Angeles'ın güneyinde, Hawai'i O'ahu'nun Kuzey Kıyısında, okyanusun tam kıyısında büyüleyici bir kıyı bđgesinde yaş ıyorduk. .

Küç ük sahil kasabamızda ç oğ u sabah kuş cıvıltılarıyla baş lardı. O kadar ç ok ç eş idimiz vardı ki sabah korosu ç eş itli sesler iç eriyordu ve bir saate yakın sürdü. Onları izleyerek bazı kuş türlerini biliyorduk ama maymun gevezeliğ ine benzeyen gizemli bir kuş umuz vardı. Bunun ne tür bir kuş olduğ u hakkında hiç bir fikrim yok ama ormana benzer bir ses ç ıkıyordu.

Plajdan birkaç blok ötede olmamıza rağ men martı seslerini nadiren duyuyorduk, ancak büyük, güzel kara kargalardan oluş an yerleş ik sürümüzün hepsi aynı anda olduk a yakın dallara yerleş miş gibi görünüyordu. Sanki bağ ırıyorlarmış gibi geliyordu ve duymayı ve izlemeyi ç ok merak ediyorlardı. Bu olduğ unda kedilerimiz dış arıdaysa ortadan kayboldular. Kaç madılar; birdenbire ortalıkta kalmadılar.

Sincaplarımızla ve kahverengi kuş larımızla dost olan mavi Kaliforniya ç alı alakargaları vardı. ayak parmakları ayırık olarak ağ aç yongalarının üzerine atlayanlar, parlak yeş il sinek kuş ları, en tatlı küç ük cıvıllı sesleri ç ıkaran sarı-gri öleğ enler ve püsküllü baş tankara olarak adlandırıldığ ını ve sivri kafaları olduğ unu öğ rendiğ imiz minik gri tatlılar. Hepsi iyi anlaş ıyorlardı ama siyah-beyaz ağ aç kakanların farklı bir gündemi vardı. Bütün yiyecekleri kendileri iç in istediler. Diğ er kuş ları kovaladılar. Ç am ağ aç larımızın üzerini meş e palamutlarıyla doldurdıkları küç ük deliklerle kapatanlar onlardı. Ç arpıcı derecede grafiksel ve ç ok keskin siyah beyaz renkleri vardı ve baş larının arkasında Yahudi yamakalarına benzeyen parlak kırmızı bir ş apka vardı.

Bir gün Christopher ve ben mutfakta otururken, bir grup ağaç kakanın casusluk yaptığını gördük. sincap dostlarımızda. Yiyecek durumu hakkında istihbarat topluyor gibi görünüyorlardı. Bazıları çığlık attı, ağaçlarda birkaç ağaç kakan daha belirdi ve ardından sincap dostlarımızın bulunduğu yere yaklaşmak için ağaç dallarına atladılar. Aniden, sanki sessiz bir işareti almış gibi, mutfak penceremizde siyah ayçiçeği ekirdiği yiyen kırmızı sincapları bombalamaya başladılar.

Katıldığıımız hava gösterilerindeki gibi koordineli bir uçuş manevrasına benziyordu.

Ah, dostum. Sincaplarımız zarar görecek." Arka bahçemize gitmek ve koşmak için ayağa kalktım onlara müdahale.

"Bu savaş a benziyor. Bu adamlar Sıfırlara benziyor!

"Sıfır nedir? Peki ihtiyacımız olduğunda karga sürüsü nerede?"

Christopher'ın yüzü neredeyse bir yüz buruş turmayla kilitlemişti. "İkinci Dünya Savaşı'nda uçan Japon uçaklarına sıfır derdik." Sevgili okuyucular, Christopher'ın sadık bir pilot olduğunu ve babasının o savaş sırasında Avrupa'da görev yaptığını hatırlarsınız.

"Ah, kanatlarında kırmızı nokta olanlar mı?"

"Evet, uç ağacının yanında. Bu kuşlar şu savaş kuşlarına benziyor. Ah, Karga sürüsüne ne denir biliyor musun?"

* . yapıyor musun

"Söyle bana."

"Bir cinayet."

"Karga cinayeti mi? Cidden? Şimdi ihtiyacımız olan şey bu. Çetemiz akıllarında cinayetle geliyor. Bir grup kediyeye ne denildiğini biliyor musun?"

"Bizim ailemiz?" Yüzünde aptal bir sırıtış vardı.

"Seni çok seviyorum bebeğim. Bir grup kediyeye palyaç o denir.

Ona bakmadan gülümsediğini anlayabiliyordum ve o günden sonra katil ağaç kakanlara Sıfırlar adını verdik.

Arka verandamızda, mülkümüzde yürürken topladığım düşmüş çam kozalakları ile doldurduğum iki rustik kil çömleğim vardı. Saksılardan birinde sıkı yeşil çam kozalakları, diğerinde ise daha büyük ve açılmış olan kahverengi kozalaklar vardı. Ben onlara bomba ve kurşun dedim. Mermiler daha küçüktü ve iyi nişan alınabiliyordu. Onları havaya uçurduğumda daha büyük olanlar daha tehditkar görünüyordu. Onları Sıfırların oturmayı sevdiğini dallara doğru rultmakta oldukça iyiydim. Beni ciddiye aldıklarından emin değilim ama bir çifti gürlü yapan grupların içine gönderdikten sonra gittiler.

Evimizdeki güneş lenme odası benim güzel ofisim oldu ve Brambleberry Rose ç alış ırken ç oğ u gün bana eş lik etti. Aç ılmayan en uzun duvar boyunca geniş pencereler vardı. Her iki tarafta havalandırma iç in aç ılan iki adet klasik, eski tarz pencere vardı ve bunların hepsi park benzeri ormana bakıyordu. Diğ er uzun tarafta oturma odamıza aç ılan iç pencereler ve Fransız kapılar vardı. Pencere pervazları yaklaşık dokuz inç derinliğ indeydi ve duvarlar ve tavanla aynı kırmızı sedir tahtasından ve ç italı yapıdan yapılmış tı. Bu oda oturma odası gibi badanalı değ ildi. Gerç ekten bir ağ aç evde olmak gibiydi ve Brambleberry'nin evimizde olmayı en sevdiğ i yerlerden biriydi. Hava o kadar sıcaktı ki pencere kenarları bir kedi yavrusunun uyuyabileceğ i kadar geniş ti. O odadaki kuş larla birlikte oradaydı.

O günlerden birinde baş ımı kaldırıp kedimin balkonun kenarından sallandığ ını gördüm. boynuna ipler dolanmış geniş pencere pervazlarından biri. Brambleberry kendini ç özmette zorlanıyordu. Küç ük bacakları tekme atıyordu. Ö n patileriyle kendisini boğ an kablolarla ulaş maya ç alış tı. Nefes alamadığ ından ses ç ıkarmıyordu.

Yeterince hızlı hareket edemedim! Masamdan fırlayıp onu tuttum ve tuttum. ve onu tuttum.

"Ah, sevgili Tanrım, burada olmama izin verdiğ in iç in teşekkür ederim." Kalp atış larımı geri kazanmaya ç alış ıyordum normale yakın bir yerde. Sahiptim. Olmuş tur. Dehş ete düş müş !

Eğ er evde olmasaydım ya da baş ka bir odada olsaydım neler olabileceğ ini düş ünmem istemiyordum. Bana öyle geliyordu ki bu, kedicik Meleklerle birlikte olmak iç in eve gidebildiğ i en azından ikinci seferdi.

Christopher ş antiyedeydi ama yine de onu aradım.

"Brambles neredeyse duyuyordu."

"Ne? Seni daha iyi duyabileceğ im baş ka bir yere geç eyim. Ne oldu?"

"Ofisimde ç alış ıyordum ve görünüş e göre o da pencere göğelik kordonunun ucundaki plastik toplarla oynuyordu. Birbirlerine bağ landılar ve sevgili Tanrım, boynuna bir ilmik oluş turdular. Christopher, kurtulmaya ç alış ırken ç ıkıntıdan aş ağı sallanıyordu !

"O iyi mi?"

"Gibi görünüyor."

"Sen?"

"Sanırım ç ikolatalı pastaya ihtiyacım var."

"Biliyorsun, kırk beş dakika içinde buradaki iş im bitecek. İstersen kahvehaneye gidebiliriz."

"Bunu çok isterim. Sen buraya gelene kadar onu tutacağım. . . Teşekkürler seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ona bir öpücük ver."

Söylemeye gerek yok, o iplerin her birini çözdüm ve öyle kaldılar.

Bu sıralarda Brambles kameramı beğenmediğine karar verdi ve kamerayla ona yaklaştığını görür görmez oradan uzaklaştı. (Evet sevgili okuyucular, sessiz cep telefonu kameralarının olmadığı günler.) Uyumurken fotoğraf rafını çekmeye alışsam deklanşörün sesini duyar ve uyanırdı; kalkıp giderdi, bu yüzden kuyruğunun bir sürü fotoğrafını çektim.

Brambleberry yedi aylıkken günler uzun, geceler uzundu. İlik. Christopher ve ben mülkümüzün kenarında tuhaf bir şey gördük.

"Christopher!" Yarı fısıltı, yarı bağırıştı. Ofisimin yanındaki oturma odasıydı ve gecenin erken saatleriydi, dışarı karanlıktı.

"Naber?"

"Şuna bir bakın, saat iki civarında! Mülkümüzün sınırında gibi görünüyor."

"Ah . . . Kral."

"Bu nedir?" Nedense sesim kısalmıştı. Büyük yeşil gözler yerden yaklaşık bir metre yüksekteymiş ve bize bakıyormuş gibi görünüyordu. Bahçe emizde o kadar uzakta ışık yoktu.

"Sanırım bu bir vaşak."

"Hepsi içinde değil mi?"

"Evet, polisi ara."

"Gerçekten mi?" Bunu düşünmezdim.

"Evet."

Ben de yaptım. Çok küçük bir kasabada yaşadığımızı, polis ve itfaiye istasyonundan birkaç blok ötede bulunduğumuzu hatırlarsınız. Yaşadığımız yeri belirledikten sonra görevli bize teşekkür etti ve "Devriye arabası hemen yola çıkacak" dedi.

Brambles'ı yakaladım ve tepkisini görmek için onu pencere pervazına koydum. Tam devam etti uyarı; Hareket etmeden gözleri kocaman oldu ve sanki ona bakıyormuş gibi görünen yeşil gözlerle odaklandı. Sırtı boyunca uzanan tüyler yukarı kalkmıştı, kulakları öne doğru bakıyordu ve kuyruğu tüylerle kaplıydı.

Gerçekten de birkaç dakika içinde çok sessiz bir polis devriye arabasının mülkümüzün önünden geçip karanlık caddeye doğru ilerlediğini gördük. Christopher verandamızın ışığını açıp tekrar kapattı. "Bu onlara arayanların biz olduğumuzu anlayacak."

Sonra tekrar geçip gittiler. Gizli moddaydılar.

Birkaç dakika içinde yan komşumuz Deanna'nın kuzeni eve geldi. Hafta boyunca başka bir eyaletten ziyarete geliyordu. Onu garaj yoluna park ederken gördük ve ön kapıya yaklaşırken bahçe yolu ışıklarının yanmasını izledik. Ona birkaç dakika süre verdikten sonra ev telefonundan aradım.

"Evet?"

"Hey, bu sizin yan komşunuz. Bu gece bahçende bir şey gördün mü?"

Sesi biraz titredi. "Evet, yolda yürürken beni takip eden yeşil gözler gördüm! NEYDİ O?"

"Ah, Tanrım," yapabileceğimin en iyisiydi.

"Burada ne tür hayvanlar var?" diye bağırdı.

"Bir vaşak olabilirdi." Christopher dedi. Konuşmacıdan çığır aldım ama yapamadım biraz kıkırdamaya yardım et.

"İyi misin?" Christopher gerekirse yardım etmek istedi. "Polis oradaydı."

"Tamam aşkım. Ama bu gece bir daha oraya gitmiyorum!"

Christopher, "İyi fikir," diye kıkırdadı. Şu anki şantiyesinde bobcat'lar vardı.

Gözler gitti, kimse yaralanmadı ve tüm kedilerimiz güvendedi. Brambles çikintinin üzerinde donmuş halde oturuyordu. Ve kucaklanmak ya da okşamak istemiyordu.

Kedimizin Meleklerine usulca şükran duası ettim: "Uyarı için teşekkürler."

Ertesi sabah Deanna'nın kuzeniyle bitişik bahçe emizde buluştuk ve buna güldük ama alarma geçirilmiştik. Tehlike gerçektir.

5. Ş u Bebeğ e Bakın! Küç ük bir Bobcat'e benziyor

Brambleberry Rose yaklaşık on aylıkken alışılmadık bir şey daha oldu. Navar Star sabah bahçe emize çıktı ve ön bacağındaki ısırık yaralanmasıyla eve döndü. Daha önce de belirttiğim gibi diğer kedilerle kavga etmedi, hatta yaklaşmadı.

"Navey yaralı. Şuna bir bakın."

"Onu Dr. Thomas'a götürelim. Onları arayıp yolda olduğumuzu haber verebilir misiniz?"

Yolculuk sırasında Christopher, "Bu nasıl oldu?" diye sordu.

"Bu bir gizem, değil mi?" Çok yumuşak bir adam olduğumu ve yakın olmayı sevdiğimi içine Navey'i kucağımda tuttum.

Genç, tatlı veteriner teknisyeni ön kapıyı bizim için açtı ve dedi, "Doktor yanınızda olacak. Bir dakika. Sınavın ortasındaki odada bekleyebilirsiniz."

Biz oradayken kulübelerden birinde oturan bir kedi yavrusu gördük. Bebek bobcat'a benziyordu. Koyu gri-beyaz kaplan çizgiliydi ve beyaz süt ağzı vardı.

"Şu kedi yavrusunu görüyor musun?"

"Şu bebeğe bak. Küçük bir bobcat'a benziyor."

"Ne tatlı bir kedi yavrusu!"

Dr. Thomas, Navar'ın patisini muayene etti ve bize şunu söyledi: "O iyileşecek; sadece küçük bir yara. Onu giydireceğim ve ona biraz antibiyotik vereceğim. Navey'in diğer patilerini de kontrol etti. "Daha önce sakatlık nedeniyle buraya gelmemişti. Ne oldu?"

"İyi soru." Christopher'ın eli Navey'in başının üzerindeydi; Navar onun özel kedisiydi. Aşk. "Bu bir ilk. Bahçe emize çıktı ve bu şekilde geri döndü. Hiç bir şey duymadık."

Dr. Thomas, "Bu bir kedi ısırığı değil" dedi. "Bu bir hayvana ait."

Christopher muayene odasının dışındaki küçük vahşi görünümüne bebeğe baktı. "Bu kesinlikle bir sevimli kedi yavrusu."

"Ah, evet, bir eve ihtiyacı var."

Bunun bir seç enek olduğ unu düşünmemiş tim. Kliniğindeki tüm hayvanların evleri olduğ una inanıyordum. Aynı zamanda Dr. Thomas'ın birçok yerel hayvan kurtarma organizasyonunda gönüllü çalış tığını da o zaman öğ rendim. Ayrıca köpekleri ve kedileri de kurtardı.

"Altı haftalıkken her iki arka bacağı da kırılmış tı. Yerel Hayvan Dostlarımız onu bulup beni aradılar. Onu buraya getirdim ve onu zaten iki kez ameliyat ettim. Durumu stabil ama hâlâ iyileş iyor."

"Ah," diye devam etti, "adı Millie."

Christopher ve ben birbirimize baktık. "Baş ka bir kedi yavrusu ister misin?"

"Evet."

O kadar hızlı cevap verdi ki ş aşı ırdım. İ kimizin de ona aş ık olduğ umuz aç ıktı.

Christopher, Dr. Thomas'a "Onun bir evi var" dedi.

O gün olacağını düş ündüğ ümüz ş ey bu değ ildi. Sevgili okuyucu, olayların bir nedeni olduğ unu hiç düş ündünüz mü?

"Onu Noel tatilinden sonra alabilirsin."

Ertesi gün Noel Arifesiydi ve ofisinin kapalı olacağını farkındaydım.

"Bugün onu daha sonra alabilir miyiz?" Onu eve getireceğ im için çok heyecanlıydım. hayır yoktu Tatilin üç günü boyunca o küçük güzelliğ i parmaklıklar ardında bırakmak istedim. Onun ne kadar arkadaş canlısı ve sevgi dolu bir yerde olduğ unun benim için hiç bir önemi yoktu.

"Personelim onu bu gece burada tutması gerekiyor."

Muayene odasından çıktı, çalış anlarından biriyle bir ş eyler tartış tı ve sonra geri döndü. "Yarın öğ len gelip onu alabilir misin?"

Ve böylece beş inci yavru kedimize sahip olduk. Noel arifesinde.

Yeni yavru kedimiz için bir isme ihtiyacımız vardı ve isminin bir kısmını aynı tutmaya karar verdik. Birkaç seç eneg i denedik. Diğer kedilerimiz gibi yürüyemediğ i için ama bir gün - Dünya'da ya da yıldızlarda - yürüyeceğ ine inandık, Christopher Halley'i önerdi. En ünlü kayan yıldız olan Halley Kuyruklu Yıldızı'nın ardından oraya indik. Farklı yazdım - Hayleigh.

Eğer Navar Star ısırlmamış olsaydı o gün Dr. Thomas'ın ofisinde olmayacaktık diye düşünmeden edemedim. Çünkü o muayene odası kulübelere bakıyordu, diğer muayene odalarından birinde olsaydık onu göremezdik. Navey'in onu bize getirmesinin bir nedeni olduğu unu düşünündük.

Brambleberry Rose, diğer çocuklarımız gibi yeni küçük kız kardeşini hemen sevdi. Brambleberry ve Hayleigh birlikte oynuyor ve uyuyorlardı. Brambleberry en iyi ablaydı. Brambleberry Rose ve Hayleigh aynı yıl, yaklaşık yedi ay arayla doğmuşlardı ve birbirlerine benziyorlardı.

Bazı öğleden sonraları Kız Gray, sanki onu Christopher'la benim görmediğimiz bir şeyden koruyormuşçasına, Hayleigh'in hemen yanında uyuyordu. Gray'in bunu yaptığını ilk kez görüyorduk çünkü öğle u zaman kendi başına kalıyordu.

Zaman zaman yeni yavru kedimize "Hayleigh, Hayleigh, Hayleigh" adını verdik ve beyaz rengiyle ağzı çok tatlıydı; sürekli süt içmeyi yeni bitirmiş gibi görünüyordu.

Brambles hâlâ küçük ve değerliydi ama kararlıydı. Sanırım bu iş kenceydi mirasının bir parçası. Bir şeye odaklandığında artık caydırılmazdı. Küçük Hayleigh de dahil olmak üzere kediler öğleden sonra dışarı çıktılar ve ben de hava kararmadan hepsini içeri çağırardım. Ancak Brambleberry akşamları diğer kedilerimize göre daha geç saatlerde dışarıda kalmaya başladı.

Tabii ki bu olmayacaktı.

İstediklerim son şey kedimi kaybetmekti. Her gece geç saatlere kadar uyanık kalıp, çalılardan arasından koşarak gelene kadar onu aradım.

Dolaşmaya kararlı olduğum için Dr. Thomas'a kimlik tespiti için çip taktırmaya karar verdim. Onunla görüşmelerim baş arsızlıkla sonuçlanınca, öğleden sonraki yemeğinden sonra onu iç eride tutmaya başladım. Programındaki bu değer iş iklik onu mutlu etmedi. Ancak geç kalması yeni bir durum olduğundan, kardeşleriyle birlikte tekrar dışarı çıkmasına izin verileceğini konusunda ona güvence verdim.

"Gördüğün o yeşil gözleri hatırlıyor musun? Dış arısı karanlık olduğunda seni evde tutmam gerekiyor. Güvenli olduğunda tekrar dolaşmana izin vereceğim, söz veriyorum."

Yüzünü benden çevirdi.

"Sana söz veriyorum tatlım, yine dışarıda olacaksın."

Onu iç eride tuttuğum akşamlardan birinde onunla yeni bir oyun oynamaya karar verdim. Bir oyuncağı alıp almayacağına merak ettim, bu yüzden kağıdı toplar halinde buruş turdum ve fırlattım ama ilgilenmedi. Fare oyuncaklarını fırlattım ama onları dövdükten sonra onları ısırtıp salladı. Bir akşam yerde yeşil bir üzüm yuvarladım ve o da peşinden koştu. Gördüklerime inanmadım. Navar Star üzümü gördüğünde tamamen ilgisiz kaldı.

Huckleberry Moon ve Girl Gray, yeş il meyveyi kovalamaktan çok Brambleberry'nin koş usunu izlemekle ilgileniyorlardı. Hayleigh ilgisizce izledi. Attığı im ama meyve vermediğ im oyuncakları kovalıyorlardı.

Ama Brambleberry Rose yerde koş tu, yuvarlak üzümü ağ zıyla aldı ve bana geri getirdi. Tabii bunu tekrar yapıp yapmayacağı nı merak ediyordum. Üzümü tekrar yuvarladığı mda peş inden koş tu ve bir kez daha bana geri getirdi.

Christopher evdeydi. "Harika bir şey görmek ister misin bebeğ im?"

Oturma odamıza geldi.

"Ne yaptığı na bir bakın."

Brambleberry Rose yine yaptı; yeş il üzümü oturma odası halısının üzerinde kovaladı ve ağ zıyla bana geri getirdi. Alış ılmadık renklerini, ağ zındaki yumuş ak yeş ili görmek çok güzeldi.

"Brambleberry, birlikte ç alış tığı m bazı köpeklerden daha iyi yakalama konusunda." Gülümseyerek ekledi: "Daha fazla köpeğ e geri almayı öğ retirsem gelecekte bana yardım edecek mi acaba?" Hayatının baş larında, kendi köpeklerinin yanı sıra, Köler iç in birkaç Rehber Köpek de eğ itmiş ti.

Brambleberry birkaç üzüm daha kovaladı; bunun yapmayı bildiğ i bir şey olduğ u aç ıktı. Ama nasıl? Ve evet, altın yeş ili gözlerinin yeş ili, üzümlerin yeş iliyle çok güzel uyum sağ lıyordu. Onları yemedi; Üzüm ezilene ve yenisini isteyene kadar her üzümü bir kez daha atmak üzere bana getirmeye devam etti.

Tekrar denedim ama diğ er kedilerimizin hiç biri bir şey getiremedi.

"Ne düş ündüğ ünü biliyorum. Bir hissin olduğ unu söylediğ ini hatırlıyorum Onu daha önce tanıyordum."

"Sonra Dünya'nın yüzüne benzer bir şey in Brambles'ın yüzüne bindirildiğ ini gördüm."

"Onun Dünya olabileceğ ini mi düş ünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Hiç böyle bir şey yaş adınız mı?"

Christopher kısaca elini ağ zına götürüp şöyle düş ündü: "Hayır, yapmadım ama bu gerç ekten farklı! Bir şey ler ters gidiyor."

"Kendisiyle birlikte bütün bir evreni getiriyor. Kim bilir ne kadar geriye gidiyor?"

"Sadece bu da değ il; ikinizin tuhaf ve harika bir bağ ı var. var Brambleberry'de farklı bir şey var."

Önemli bir şey için hesabını yapıyormuş gibi görünüyordu: "Belki de biliyormuş sundur." önce birbirimiz. Belki daha önce ya da daha önceki bir yaş amda sizin kedinizdi? Derin bir sevginin olduğu u aç ık."

"Eh, bu yeni; Bunu daha önce hissetmemiş tim; ne gördüm ne de duydum."

Daha sonra ş unu düş ündüm: Gerçekten kaç kedi yeş il üzüm alıyor?

Çok tatlı bir kedi ailemiz vardı ve herkes birbirini anlıyordu. Beş kediye sahip olmak çok eğ lenceliydi. Beklendiği gibi Navar Star koruyucu ağ abeydi. Yeni küçük bebek imizi beğ endi. Onunla oynamazdı; Bahsettiği im gibi oynamadı. Bu onun tarzı değ ildi ama onu izliyordu ve bahç emize çok fazla yaklaş tığı nda - kenara çok yaklaş tığı nda - bir nevi onun önünde daire çiz iyor ve onu çeviriyordu. İ zlemesi çok güzel bir şey idi. İ ş in içinde olan kedileri bilmiyorsan bunu gözden kaç ırabilirsin ama Christopher ve ben bazen onun onu kuş attığı nı görürdük.

Bir öğ leden sonra verandada oturuyorduk.

"Yine yapıyor." Christopher dedi.

Hayleigh araba yolumuzun üzerinden büyük meş e ağ aç ları ve ilerideki uzun otlarla dolu ormana doğ ru yürüdü. O gelmeden önce orada yeş il gözler gördüğ ümüzden haberi yoktu. Navar, geniş kapının yanındaki garaj yolunun tepesinden bir nevi süzüldü ve ne yaptığı na dikkat çekmeden onunla bahç enin sınırı arasına girdi. İ zlemesi olağ anüstüydü.

"Bunu yaptığı nı biliyor mu?"

"Bildiğini sanmıyorum. Sanırım onu gördü ve arkasını döndü. Onunla oynamayacağını biliyor."

Böylece güvende olduğu u garaj yoluna doğ ru koş tu ve Navar ön verandaya çıkıp aç ık ön kapıdan oturma odasına girdi.

Huckleberry rahat biriydi, herkesi seviyordu, Navar'ı seviyordu ve çok mutlu bir çocuk gibi görünüyordu. Hala kedi arkadaş ı Anna'yı ziyaret ediyordu. Evimize gelmedi ama Deanna bana Bugs'ın gelip gittiğini ve ikisinin birlikte oynayıp ön verandada oturduğu unu anlattı.

Güneş li bir bahar sabahı ofisimde çalış ırken, ofisimin yanındaki park benzeri alana baktım ve talaş lı zemin örtüsünü kazan belki yirmi sincap gördüm. Araba park ettiği imiz bir alan olduğu undan büyüktü ve bitki örtüsü yoktu. Birdenbire biri zıplamaya başladı, sonra bir baş kası zıplamaya ve takla atmaya başladı.

"Christopher, bunu görmem lazım."

Oturup sincapların kazmasını izledik ve sonra sanki onlarmış gibi davranmaya başladık. halüsinasyon. Birbirlerini kovalarken, meş e ağ aç larının arasında hızla koş up aş ağ ı atlarken çok eğ leniyorlardı. Her gün sincapları izliyorduk ve bu yeni bir şey eydi.

"Ne yaptıklarını biliyor musun?"

"Bir şey kazıyorlar gibi görünüyor, muhtemelen meş e palamudu. . . belki yağ mur mevsiminde üzerlerinde büyüyen ve onları sarhoş eden bir mantar vardır. Onlar bebek.

"Nasıl söyleyebilirsin? Bana hepsi aynı görünüyor."

"Bunu yapanlar daha küçük."

Bu eğ lence birkaç saat sürdü ve yavru sincaplar buna bayılmış görünüyordu.

Yavru sincapları teş his edebilmem için muhtemelen en azından bir sincap sezonu daha geç mesi gerekecekti ama onların koş masını, zıplamasını ve takla atmasını izlemek kesinlikle eğ lenceliydi.

Brambleberry Rose, Girl Grey ve Hayleigh bazen birbirlerini kovalıyorlardı ev. Parke zemine vuran penç elerinin sesi neş eli bir gürültüydü. Bazen Brambleberry Rose ve Hayleigh oturma odası halısının üzerinde yuvarlanıp güreş iyorlardı.

Christopher ve ben en sevdiğ imiz evcil hayvan mağ azasına gittik ve Hayleigh'e yeni oyuncaklarla dolu bir ç anta aldık; ç an topları, ç iğ nenebilir şey ler ve kendisinin diyebileceği sahte fareler.

Hayleigh, Gray'in rengarenk oyuncak ayı kutularıyla müziğini ç almasını izledi ve Gray gittikten sonra bunun oynamak istediğini bir oyuncak olup olmadığı na bakmak için yanına gitti. Büyük eldivenlerini sepete koydu ve ayı kutularını hareket ettirdi; büyüleyici, neredeyse müzikal sesler ç ıkıyorlardı ama Hayleigh bunun onun ilgisini çekmediğini karar vermiş olmalı. Yeni oyuncaklarını bulmak için kaç tı.

Kedi tüneline uyudu ve oynadı, kedi kulesine kendine özgü bir şekilde tırmandı, sallanan ç an toplarını ağ aç ş eklindeki şey in üzerine vurdu ve her şey huzurluydu. Bebek Bobcat görünümüyle ve vaş ak benzerliğiyle Brambles, evin içinde dolaş an hoş bir görüntüydü.

Hayleigh'in bacaklarından biri güzelce iyileş ti ama diğ eri düz kaldı.

"Diz ç ıkmak değ il." Dr. Thomas esneyip esneyemeyeceğini görmek için bacağını yavaş ç a hareket ettiriyordu. "Oraya bir iğ ne soktum ve etrafındaki kemikler iyileş ti. Dizin bükülmesini engelliyor olabilir"

"Bir şey yapmalı mıyız?"

"Pimi kaldırabiliriz. Durumu stabil ve iş e yarayabilir. Olmayabilir."

Christopher ve ben denemeye karar verdik. Bu yüzden bir ameliyat daha geç irdi ve iyileş irken ona bir bebek arabası aldık. Her tarafı koyu yeş il ağ larla kaplı kedi tüneline benziyordu ve çok yardımcı oldu çünkü onu bahç eye ç ıkarabiliyordum ve sarılı bacağ ına hiç ağ ırlık vermesine gerek kalmıyordu. Christopher ona Kitty RV adını verdi. Arkasında yuvarlak bir pencere bulunan yumuş ak, kapalı bir saklanma yeri ve oturup bahç emizdeki tüm yaratıkları izleyebileceğ i üstü açık bir "ön verandası" vardı.

Dış arıda kuş ları ve sincapları izlemediğ i zamanlarda bebek arabasının kancasını aç abiliyordum tekerleklerden ayırıp yatağ ımızın üstüne koyuyoruz. Evde olduğ u gün boyunca Christopher onu sevmek ve ona ikramlar getirmek için odamıza geldi. Sık sık onu uyandırıyor ve bir gün onunla oynadıktan sonra ş öyle soruyordu: "Kulaklarının arkasına kadar esnediğ ini fark ettin mi?"

İ yileş mesi için geç en sürenin ardından Dr. Thomas bacağ ını aç tı ama ameliyat iş e yaramadı. Hayleigh diğ er kedilerimiz gibi yürüyemeyecek veya zıplayamayacaktı. Bacağ ı küçük hayati boyunca hareketsiz kalacaktı.

Kendi tırmanma yöntemini geliş tiriyordu; bunu ön bacaklarıyla yapıyordu. onun büyük eldiveni. Evde çok hızlı koş uyordu. Bir kö eyi döndüğ ünde düz bacağ ını arkaya attı ve üç bükülebilir bacağ ının üzerinde koş tu. Parke zeminlerde eş siz bir ses ç ıkardı.

"Bacağ ını bir dümen gibi arkaya doğ ru fırlatıyor. Kendini yönlendirmek için kullanıyor." Christopher

söz konusu.

"Sonunda Dünya'nın bağ larını yıldızların ve kuyruklu yıldızların yaş adığ ı yere kaydırđ ında, gayet güzel yürüyor, olması gerektiğ i gibi."

Christopher, "Bu doğ ru ve ş imdi de öyle" dedi. "Kendi ruhuyla, yaralanmamış tüm yavru kediler gibi koş uyor, zıplıyor ve oynuyor."

"Adına 'SkyWalker'ı eklemeye ne dersin?"

"Hayleigh SkyWalker mı?" Gülümseyerek "Mükemmel. Bu ona yakış ıyor."

Kardeş lerinin mutfağ ımızın dış ındaki ağ aca tırmanmasını izledi ve sonra en beklenmedik ş eyi yaptı. Önce bir ön penç esiyle, sonra diğ eriyile kabuğ u tutmayı öğ rendi. Kedicik kramponlarıyla küçük bir kedi dağ ıcı gibi yaptığ ı manevrayı görmek dikkat çekiciydi. Ve yüzündeki ifade %100 kararlılıkla tamamen odaklanmış tı. İ ş te bu ş ekilde ağ acın yukarisına, ç ıkıntının altına doğ ru ilerledi ve kardeş lerinin ve tüm sincap dostlarımızın zarafetle atlayabildiğ i o değ erli rafa oturdu. Hayleigh'in yer ç ekimine meydan okuyan baş arısıyla ilgili neredeyse inanılmaz olan ş ey, o ağ acın gövdesinin evden uzağ a doğ ru kıvrılması ve Hayleigh'in bir hilalin iç ine doğ ru tırmanmasıydı; arka bacakları gövdeye bile dokunamıyordu.

Christopher bir ağ leden sonra bunu izlerken "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim" dedi. benzersiz atletik manevra. "Bunun onun kedici süper güçlerinden biri olabileceğini düşünüyorum."

Sincaplarımızı Christopher'ın yaptığı o güzel özel ahşap rafta besledik. Diğer tüm kedilerimiz, aedesinde uzanan görkemli meş ve ağ acından ona atladılar. Evimize geri dönmek için bir yolu olarak raftan mutfak masamıza da bastılar. Pencere açıkken orafa çıkıp meş ve ağ acının alt dallarına atlayıp yere iniyorlardı. Bazen içlerinden biri rafta oturup bahçe emizde mutlu bir şekilde uçan, koşan ve zıplayan kuşları ve sincapları izlerdi.

Bu sıralarda Hayleigh Skywalker'ın Brambles'a karşı davranışının yavaş yavaş değişmeye başladığını fark ettim. Oturup Brambles'ı izleyerek başladı -bunu daha önce yapmamıştı- ve zaman geçtikçe sınırlanmaya başladı. Bu mümkün mü?

Bir akşam Christopher'a bunu sordum, "Yüzündeki ifadeleri görebiliyor musun?"

"Ne zaman sınırlendiğini anlayabiliyorum."

"Bunu görüyorsun?"

"Evet, gözleri yarı kapalı, kulakları düzleşmiş ve onları geriye doğru eğiyor. O korkutucu bir hava veriyor."

Christopher'ın bebeklerimizi anlatma biçiminden çok keyif aldım.

Ama sonra Brambles'a saldırmaya başladı. İlk başta daha çok sıkıntılı görünüyordu, ama arttı. Çok geçmeden Brambles'a saldırdığında ona zarar vermek istiyormuş gibi görünüyordu.

Christopher ve ben onu caydırmaya çalıştık. "Hey sen. Küçük hain. Kız kardeşini rahat bırak." Christopher gülmeden duramadı ama ciddiydi.

"Hayleigh! Şimdi MDİ kes şu Hayleigh?" Ben de bunu kastettim ve bunun ne kadar işe yaradığını düşünüyorsunuz?

Olumsuz.

Ameliyat sonrası muayenede Dr. Thomas'a bu konuyu sordum. "Görünüşe göre Brambles'tan hoşlanmıyor. Mümkün mü?"

"Evet, bu olabilir."

"Değişip eski haline dönecek mi?"

Gözlüklerinin üstünden bize baktı. "Eh, kendi kendine çözülebilir ama Hayleigh'in güçlü bir ruhu var ve o bir kız. Kız kediler bir kere karar verdikten sonra nadiren değişirler."

Christopher ve ben birbirimize baktık.

"Ah, hayır," diye yüksek sesle merak ettim. "Şimdi ne yapacağız?"

"Onları ayrı tutabilir misin?" Dr. Thomas şunları önerdi: "Eğer onu teslim etmeniz gerekiyorsa, Onu kurtaranlar onu geri alacaklar."

Tamam, teşekkürler ama onu yanımda tutmak istiyorum. Bu sadece Hayleigh'i Brambles'tan uzak tutmamız gerektiği anlamına geliyor. . onu iç eride tut falan!"

Hayal kırıklığına uğradım ama Hayleigh'in özgürlüğüünü özleyeceğim ve programa katılacağı konusunda umutluydum. Hızlıca.

Ama durum daha da kötüleşti ve Hayleigh'nin kötü davrandığı anlaşıldı. Sadece Brambles'a. Halen Huckleberry'le ve bazen de Girl Gray'le oynuyordu. Ben de onu evde tutmaya ve diğer çocukların dışarı çıkmasına izin vermeye başladım. Ön kapıyı o kadar açık bırakmıyordum, bu yüzden kediler istedikleri gibi gelip gidemiyorlardı - Hayleigh en az bir kapalı kapının arkasında olmadığı sürece.

En küçük iki bebeğimizin birlikte uyuduğu güzel fotoğrafın, çekebileceğim tek fotoğraf olabileceği açıkça ortaya çıktı.

Eğer size söylemeseydim sevgili okurlar. Christopher aşırı derecede güzel bir şekilde tasarladı ve inşa etti. Özel evler ve projelerimizin iç tasarımcısı olarak onunla çalıştım. Yayınlandı, ödüller kazandık ve taşındığımız kasabadaki profesyonel beyzbol takımının gökyüzü kutusu da dahil olmak üzere dikkate değer projeler inşa ettik. Aydınlatma kurulumlarımın baş arısı nedeniyle profesyonel olarak tanındım. Yüksek teknoloji ortamlar için ve görev aydınlatması için başka alanlar yaratmayı ve bunların hepsinin güzel ve zahmetsiz görünmesini sağlamayı biliyordum.

Christopher dahi bir tasarımcıydı. Onun tahta, çelik ve camla başkalarının yapamadığı şeyleri yaptığını gördüm. Birçok kez bir şey antiyede durup diğer inşaatçı ve mimarların ona "Bunu nasıl yaptın?" diye sorduğunu duydum.

Bundan bahsetmemin nedeni, bir telefon alması ve eski memleketimizin yakınındaki muhteşem evlerinden birinin Yılın Evi ödülüne aday gösterilmesidir. Karar alma komitesiyle görüşmek üzere o küçük sahil şehrine geri döndü.

O yokken komşumuz Stephen uğradı. "Hey, siyahın ne durumda? kedi?"

"Neden?"

"Onu daha önce hiç ön veranda oturunca görmemiştim; ön kapıya bakıyordu. İçeri girildiğinde beni izledi. Biraz korkutucu."

"Çok komik. Fark etmedim. Muhtemelen Christopher gittiği için."

"Kediniz daha çok köpeğe benziyor."

"Teşekkürler... Sanırım. Bunu daha önce de duymuştum; çok hoş. Christopher'a sahip olduğunuzu bildireceğim bir bekleme kedisi."

Southland'deki mahallemizde karşı komşularımız psikiyatrist David ve sevimli karısı Carolina inanılmaz derecede harika akşam yemeği partilerine ev sahipliği yaptı. Genellikle misafirleri için hazırlık yapmasına yardım ederdim ve akşam yemeğinden sonra çoğumuz arka güvertede otururduk. Akşamın tadını çıkarıyor, konuşuyorduk ve karanlığın içinden miyavlamaya benzer bir ses duyuyorduk ama bu R ile başlıyordu. Bir nevi kükreme gibiydi. Şöyle bir şey: Reooow! Bilin bakalım o kimdi? Büyük, siyah erkek kedimiz bizi takip etmiş, çatılarına tırmanmış ve neşemize katılmıştı.

David, "Kediniz kediden çok köpeğe benziyor" gözlemini yapmıştı. Çatısındaki büyük siyah kediyi işaretle eder ve partideki diğerlerine "bu onların kedisi" derdi.

Bu misafirleri için oldukça eğlenceliydi. Gecenin sonunda caddenin karşı tarafına geçene kadar Navar orada kaldı ve sohbet etti. Bizi o kadar hızlı takip etti ki nasıl indiğini göremedim ama peşimizden koştu. Çatıya nasıl çıktığından da emin değildik ama bu, Christopher ve benim her çıkışında değer verdiği bir şeydi.

Christopher Güneykarası'ndan döndüğünde çok mutluydu ve Navar Star gitti. Kedilerin normal istihbarat toplamasına geri döndü.

"Anladık! Yılın Eviyiz! Güzel bir restorasyonla aramızda eşitlik oldu, bu yüzden ikimize de veriyorlar. Bu dergi için bir ilk."

"Ah, bu çok heyecan verici. Ve ev... etkileyici. Tebrikler!"

"İki ay sonra dergide yayınlanacağız. Aşığı inmek ister misin? ödül töreni mi?"

"Evet... ah dostum, bu küçük serserilerle kim ilgilenecek? Diye sordum.

"Çok cesur biri."

Hayleigh'e yardım eden ve mürettebatımızın onlara göz kulak olmayı kabul ettiğini bilen bir teknik asistan. Biz uzaktayken bizi günde iki kez aradı. Oldukça sorunsuz geçti. Hiç birinin dışarı çıkmasına izin vermek istemedi ve ben de kabul ettim ama kediler bundan memnun değildi. Görünüşüne göre onun tavrını verdiler. Döndüğümüzde bizim evdeydi.

"Kedicikleriniz onları ofise getirdiğinizde çok uslu görünüyorlar, ama öyle görünüyorlar ki Bana kızgın. Huckleberry ya da Girl Grey değil" diye ekledi. "Sessizliği seviyor gibiydiler. Ama diğerleri huzursuzdu."

"Hayleigh ile Brambles'ı ayrı tutmak nasıl çalıştı?"

"Hayleigh çok şiddetli. Brambles'a gitmeyi gerçekten istiyordu ve kızgın görünüyordu."

Başımı sallayarak "Bunu görebiliyor musun?" diye sordum.

"İyi evet. Onun yüzü."

"Evet, o bizim Bin Yüzlü Kedimiz."

"Harika bir meyve ismi olmadığı için kızmış olabilir."

Christopher az önce oturma odamıza dönmüştü. "Ha! Harika! Bir süredir bu kelimeyi duymadım. Zavallı Hayleigh."

Kazananları açıklayan dergi yayınlandığında, yakın arkadaşlarımızdan biri olan Rahip Rob web sitemizde şöyle yazmıştı: Christopher yavaş yavaş ortaya çıkan ancak neredeyse sonsuz tasarım yeteneğine sahip. Böyle bir yetenek.

Rob'la aynı fikirdeydim ve Christopher'a yaklaşık bininci kez şöyle dedim: "Sen bir dahisin."

Bunu söylediğimde beni duyduğunu biliyordum. Sanırım bana inandı.

En küçük kızları ayrı tutma konusunda daha iyiye gittik ve çoğunlukla işe yaradı. Asırlık evimizin geçmiş zamanlardan kalma tüm kapıları yardımcımız oldu.

Christopher, "Bunu bir denizaltındaki lojistik operasyon gibi düşünmeliyiz" dedi. söz konusu. "Aralarındaki iki kapıyı her zaman kapalı tutmamız gerekiyor. Hayleigh, Brambles'a gitme konusunda ciddi. Bazen kapının hemen yanında oturuyor ve kapı açıldığında ben ona ulaşmadan içeri dalıyor. Küçük haydut."

"Tamam, bu iyi bir plan." Söylediği şey komikti ama aynı zamanda beni sinirlendirdi çünkü Brambles'ın evinde tamamen güvende olmadığını hissettim!

"Denizaltı Operasyonu"nu kullanmak bizim için işe yaradı. Bu, Hayleigh'in başka bir isim aldığı sıralardaydı... Hayleigh Canavarı. Evdeyken kendisine ait bir sürü oyuncak vardı ve tüylü kedi yataklarından herhangi birinde uyuyabiliyordu. Bazen pencerelerden birine oturur ve bahçemizde olup biteni izlerdi. Brambles'ı görse ön ayakları üzerine çöker, kulaklarını geriye çeker ve kuyruğunu havaya kaldırıp pencereye vururdu. Bu işini bırakmayacağı açıkça görülüyordu. Ama Brambles dışarıda güvendedeydi ve o evde olmak istediğinde Hayleigh'in dışarı çıkmasına izin verebilirdim. Kötü bir kedi olmadığı için Brambles bahçede olma konusunda her zaman ilk tercihti.

Birkaç hafta sonra, Hayleigh'in güvende olduğ unu dş ndğ mde, o da kendisine ait olan kısımdan  ıktı. evimize ve bah emize. Brambles uzun otların arasında yürüyordu ve Hayleigh onu kapıdaki boş luktan sokağ a kadar kovaladı. Korkunç tu. Tam o sırada Brambleberry normalde üzerinde insan bulunmayan dar asfaltta hızla ilerlerken, bir araba hızla yanından geç ti. Sokağ ımızda  ok fazla araba yoktu ve genellikle o kadar hızlı gitmiyorlardı. Kedimi kaybettiğ imi sandım. Kalbim neredeyse duracaktı. Yol kenarında onu aradım. K k kız kardeş ini iki kapının ardındaki evimize hapsettikten sonra onu aradım ama Brambleberry Rose'dan hâlâ bir iz yoktu.

Yaklaş ık kırk dakika sonra Brambleberry eve döndü. Tabii ki ona ikramlarda bulundum, onu öptüm ve yaralanmadığ ından emin oldum.

Ayrıca kedilik koruyucu Meleklerine onu korudukları i in teş ekkür ettim.

6. Ve O Hala Gitmiş ti

Yazın sonlarında, daha iki yaş ına gelmeden, Brambleberry Rose geç saatlere kadar tekrar dış arıda kalmaya baş ladı. Onu iç eride tutmak iç in elimden geleni yaptım ama sevgili okuyucular, tüm bu kapıları hatırlayacaksınız. Bir kaç iş sanatç ısı oldu ve Houdini'nin ç ikiş yolunu bulabildi ve daha sonra dış arıda kalmaya baş ladı.

Sakin ve sıcak bir gecede ayrıldı ve... . Bütün gece dış arıda onu aradım. Sonraki sabah, güneş iş inları gökyüzüne dokunduğ unda hâlâ arıyordum ve o hâlâ yoktu.

Artan dikkatim Hayleigh konusunda etkili olmuş tu, bu yüzden onun iç erideydi ve Bramble'in okuldan kaç masına sebep olmamış ti.

Onu aradım ve aradım. İ kram ç antasını salladım.

Eve döndüğ ümde henüz sabahın erken saatleriydi ve üzgündüm. "Christopher, ç ok korkuyorum."

"Polise hayvan kontrolünü ç ağı rın. . . "

Öğ renmek iç in yerel polisimizi aradım - ah, evet, o aramayı yapmak istemedim -

"Merhaba, Hayvan Kontrol Görevlimizle konuş abilir miyim?"

O kadar üzgündüm ki neredeyse tavırlarımı unutuyordum. "Lütfen?"

"Christine bugün burada. Tutabilir misin?"

Onun hatta gelmesini beklerken midem ç alkalanıyordu.

"Merhaba Christine, bunu söylediğ im iç in üzgünüm ama kedim kayıp. . . . Bunu sormak benim iç in zor: Mahallemde yaralı veya dü kedi buldunuz mu? Orman Tiyatrosunun oradayım."

"Hayır, daha bu sabah oradaydım."

Vay, yeniden nefesimi buldum. "Ah, Tanrıya ş ükür!"

"Kediniz neye benziyor? Ne kadar süredir yok? Ç ip mi var?"

"Onun adı Brambleberry Rose; koyu gri çizgileri ve altın rengi lekeleri var. Bütün gece ortalıkta yoktu ve evet kırıldı."

"Mülkünüzü gezdiniz mi?"

"Evet ve onu görmedim. Gittiğinden beri onu arıyorum."

"Bana onun bir resmini getirebilir misin? Onu arayacağım. Bu arada adı çok hoş."

Bu bana bir gülümseme verdi. "Teşekkürler teşekkürler. Bugün daha sonra getireceğim, eğer orada olmazsan Masaya bırakacağım."

Onun resmiyle el ilanları hazırladım ve bunları tüm komşularımıza dağıttım ve bir tanesini de Christine'e bıraktım. O akşam onu tekrar aradım. Christopher ve ben onu bulmak için mahallemizde dolaştık ve insanlara onu görüp görmediklerini sorduk.

Benim dünyamda sessizlikten başka bir şey yoktu. Kaybolmuştum. Onun dışarıda bir yerde olduğunu biliyordum. Sabahın erken saatlerinde saat iki ile dört arasında yine dışarıdaydım, sessiz, karanlık sokaklarda yürüyordum, onun adını sesleniyordum. Karanlık sessizlikte sesim o kadar iyi duyuluyordu ki beni duyacağından emindim.

Dr. Thomas dahil şehirdeki tüm veterinerleri ve SPCA'yı aradım. Kimsede yoktu, onlara adını ve onu aradığını, çipli olduğunu ve birisi onu getirirse lütfen hemen beni aramalarını söyledim.

Stevie ve Bryant'ı aramam gerektiğini biliyordum ama bundan korktum. Bu üzücü bir çağrıydı Stevie'ye şöyle dedi: "Brambles gitti. Çok üzgünüm, büyüdüğün ve sevdiğin bebeği kaybettim."

Ayrıntılara daldıktan sonra Stevie kendinden emin bir şekilde şunları söyledi: "Kurtarma grubuma bunu anlatacağım. ve Brambleberry'nin sağ salım dönüşünü içine şükran duaları edeceğim."

İki gün geçmişti ve hiç bir yerde onun hakkında bir fısıltı yoktu. Tanrıya şükrediyordum Bakmam ve sevmem gereken başka kedilerim vardı. Hayleigh'in daha mutlu olması dışında davranışları değil işmedi. Onu sürekli içeride tuttuk. Eğer onu bir dakika bile olsa dışarı çıkarsam ve Brambles eve gelirse okuldan kaçan kız kardeşini kovalayabilir. Bu düşünce korkunçtu ve kabul edilemezdi.

Caddenin karşısına geçtiğimizde verandamızın merdivenlerinde durup Brambles'ı çağırıyordum. komşusu Stephen evinin dışına çıktı.

"Hey, siz iyi misiniz?"

"Stephen, kedimi kaybettim."

"Hangisi?"

"Brambles, tortie olan."

Ona bildiklerimizi anlattım ve o da aynı derecede endişeliydi. "Çok üzgünüm ve ona göz kulak olacağım."

"Teşekkürler."

"Bahçe tamamen çitlerle çevrili, yani oraya girerse en azından güvende olacak."

"Bu beni rahatlattı, teşekkürler."

"Eğer bir arkadaş istersen sabah erkenden seninle birlikte yürürüm. Sadece bana haber ver."

"Yapacağım, teşekkürler Stephen."

Christopher öğleden sonra eve geldi.

"Herhangi bir şey?" O sordu. "İlk arayacağınız kişiyi olacağını biliyorum. . . sadece merak ediyorum."

"Christopher, çok üzgünüm. Eve geri dönmesi gerekiyor."

"Eve giderken Misyon'daki küçük şapelde durdum ve dua ettim. Oraya gitmek ister misin?"

"Sizce onu orada bulabilir miyiz?" Ben küstahça davranmıyordum.

"Harika bir iş çıkarıyorsun Amber. Güvenmek zorundayız. Yaratıcı onu sana bir kez verdi ve bu bir hata değildi." Biraz daha yaklaştı ve kollarını bana doladı. "Onu eve geri getirip size ikinci kez vermesi için Yaratıcının sevgisine güvenmeliyiz."

"Teşekkür ederim. Onu çok özleyorum. Evet, birkaç dakikalığına Misyona gidelim." Geri dönmesi ihtimaline karşın her an orada olmam gerektiğini hissediyordum ama dua etmek için kısa bir süreliğine de olsa ayrı kalabilirdim.

İki adet kedi kasesi aldım ve onları verandaya bıraktım; birinde kedi mamalarıyla birlikte diğerini suyla. "Geri gelmesi ihtimaline karşın bunları bırakacağım. Teşekkür ederim, Christopher."

Günler hiç bir şey görmeden geçiyordu. Tamamen onu geri almaya odaklanmıştım. Ortadan kaybolmadığını biliyordum. Aslında Christine'in bana baktığını bilmek kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Onun için her gün aradı ve beni aramadı. Bir yerlerde d bulunmadığ ı için hâlâ hayatta olduğ unu hissetmeye baş ladım.

Aslında yaş adığ ını biliyordum. Onu, benimleyken hissettiğ i gibi kalbimde hissedebiliyordum. İ ř te o zaman kedimin hayatta olmasıyla d olması arasındaki farkı bildiğ imi ağ rendim. Brambleberry Rose hayattaydı. Belki bir ř ekilde kaybolmuş tu ya da birisi onu yanlış lıkla evinde ya da garajında tutmuş tu. Derisinin altına yerleş tirilen mikro ip sayesinde, birisi onu bulup polise ya da veterinerine götürürse bize geri dneceğ ini biliyordum. Bilgisayarlı  ipi tanımladığ ım için  ok minnettardım ve onun bir izleme cihazı olmasını derinden diledim.

Kalbim onun için acıyordu; hayatımdaki her ř ey onu bulmakla ilgiliydi. O orada olmadığı için bütün gece uyuyamadım. Artık Brambleberry neredeyse tamamen büyümüş olmasına rağ men hâlâ her gece yanımda uyuyordu; tıpkı geç liğ indeki gibi, yüzü benimkinin yanına kıvrılmış halde. Onlar gittiklerinde nasıl olduğ unu biliyor olabilirsiniz: Onlarla ilgili her ř eyi zyoruz . Hatta burnumu gıdıklayan ve beni uyandıran bıyıklarını bile özledim.

Christopher eve  ikolatalı kek getirdi. "Bunun daha iyi hissetmene yardımcı olabileceğ ini dş ündüm."

"Eh, yle olacak, teş ekkürler. Benim kayam olduğ un için teş ekkürler. · · Onu sevdiğ in için teş ekkür ederim."

Yumuş ak kürkünü ve altın yeş ili gözlerinin güzelliğ ini özledim. Her saat yavaş tı iş kence.

Christopher ve ben kk kasabamızın yakınlarında  aliş an bir hayvan iletiş imcisi olduğ unu biliyorduk. Güney Bđgesi'nde. Kendisiyle yıllar önce baş ka bir kedimiz hakkında konuş muş tuk.

Christopher, "Susan'la randevu alalım," diye önerdi.

ř ehir hayvanat bah esindeki fillerin neden ortada hiç bir neden yokken bakıcılarına karş ı saldırgan davrandıklarını anlamaya yardım ettiğ inde onun hakkında bilgi sahibi olduk. Susan fillere bakıcılarını neden sevmediklerini sormuş tu. Ortalıkta kimse yokken, görevi onlara bakmak olan insanlardan birinin onlara kasıtlı olarak zarar verdiğ i ortaya  ıktı. Fil kamera takıldı, fail filme alındı ve kovuldu; sorun  zld ve hikaye yerel gazetemizde yayınlandı.

Susan'ın birkaç gün sonra bir a ılış ı vardı. Sabahın erken saatlerinde hâlâ dış arıda yürüyordum her gün Brambles'in araniyor posterini dağ ıtiyordum.

"Ne kadar süredir yok?"

"Yaklaş ık bir hafta."

"Bunu daha önce yapmadı mı?"

"HAYIR."

"Peki kimse bir şey görmemi mi?"

"Hayır ve diğer kedilerim de üzgün görünmüyor."

Christopher ve ben beklerken Susan sessizleşti. birkaç . . Her nefes almayı hatırlamam gerekiyordu dakika.

"Brambles beni engelliyor. Ona ulaşamıyorum. İletişim kurmak istemiyorum . "

"Ne? Bu yaygın mı?"

"Hayır, alışılmadık bir durum ama bunu yapabilirler. Orman gibi bir bağde mi yaşıyorsunuz?"

"Evet, bir sürü ağaç ."

"Tamam, elde ettiğim resim çeşitli türlerdeki uzun ağaçlar ve bazıları uzun olan çimenlerden oluşuyor. Bahçeniz buna mı benziyor?"

"Evet."

"Tamam, onu ağaçların arasında yürürken, uzun çimenlere bakarken görüyorum ve sonra beyaz bir ışık parlıyor! Ve o gitti."

"Bu ne anlama gelir?" Susan'ın Brambles'ın engellenmesiyle ilgili ilk söylediklerini düşünüyordum o.

"Bunu sana söylemekten gerçekten nefret ediyorum. . . ama debilirdi."

"HAYIR!!"

Bunu hızla ve sanki bir şeyleri değil tirebilirmişim gibi söyledim. Christopher yüzünde endişeli bir ifadeyle elimi tuttu.

"HAYIR" diye tekrarladım. "Öğmedim ! Onu kalbimde hissedebiliyorum; o yaşıyor."

"Tamam, bunun nasıl bir his olduğunu bildiğine göre, bununla kal. sana söyleyebileceğim tek şey, testere. Eğer yaşıyorsa çok güçlü bir yaratıktır. Bunu istiyor. Bu onun için önemli."

"Peki geri dönmeyeceğini bilmenin bir yolu yok mu?"

"HAYIR. Üzgünüm!"

Christopher ve ben birkaç dakika oturup duyduklarımızı özümsemeye çalıştık. Ona bakmak için döndüm.

"Peki Brambles kim?"

İ kimiz de daha önce Navar'ın zihin kontrolü sağ layan süper güç lere sahip oldu ğ unu, Hayleigh'in kendine ait ola ğ anüstü, yerç ekimine meydan okuyan, iki penç eli tırmanma yetene ğ ine sahip oldu ğ unu ve ş imdi bir kediden daha fazlası gibi görünen bir küç ük ç ocu ğ umuz daha oldu ğ unu biliyorduk .

"Dış arı ç ıkıp onu arayaca ğ ım. Bakalım onu geri alabilecek miyim?"

Manevi kavramların ö ğ retmeni olan arkadaş ımız William'ı aramaya karar verdim. sezgisel. Baş kalarının -benim ve hatta Christopher'ın bile- göremedi ğ i ş eyleri görme ve duyma yetenekleri vardı. Daha önce onun tavsiyesini istememiş tim ama bize yardım edebilece ğ ini düş ündüm.

Kedi ailemizi ve Brambles'ı ne kadar sevdi ğ imi biliyordu ve beni dinledi. Christopher ve ben ona tüm hikayeyi anlatıyoruz.

"Geri geliyor" dedi.

"Vay be." Christopher ve ben birbirimize baktık. "Yaralı mı?"

"HAYIR."

"Kendi iste ğ i dış ında mı tutuluyor?"

"HAYIR." Birkaç dakika sessiz kaldı. Yarın. · · "Bunun olaca ğ ını sanmıyorum

"Yapabilece ğ imiz bir ş ey var mı?"

"Onu eve getirmek iç in mi? Evet, dua edebilirsiniz. Bu onu güvende tutacak." Bunu o kadar kendinden emin bir ş ekilde söyledi ki, biraz ş aş ırdım. Onun Evrenin Yaratıcısının gücüne olan inancını bilmiyordum ama onun sözüne inandım ve onun güvenli ğ i ve bir an önce geri dönmesi iç in her gün birkaç kez dua etmeye baş ladım.

Birkaç gün sonra ş ehir merkezindeki postaneye doğ ru yürürken Christine'in sevimli küç ük elektrikli polis departmanı aracını kullandı ğ ını gördüm. Beni görünce durdu ve kaldırımı yaklaşt ı. "Bir ş ey duydun mu?"

"Hayır, öyle mi?" İ ş te o zaman Brambles'ın arıyor posterini bantladı ğ ını fark ettim. aracının ön paneli. "Aman Tanrım, o seninle."

"Her gün. Ve onu arıyorum."

"Teşekkür ederim."

Birkaç gün sonra, yerel postanemizdeki broşürü ona gösterdiğimde gerçekten hoş bir kadın, "Ah, geri geliyor" diye bağırdı. Postanedeki topluluk panosunu çok sevdim ve Brambles arıyorum posterim duvarda çok sevimli görünüyordu. Tahmin ettiniz: Bu, herkesin sosyal medyada paylaşım yapmaya başlamasından yıllar önceydi.

Mahallemizde dolaşırken insanlarla sohbet edip onun sevimli resmini dağıtırken, hayvanları eve dönen insanlarla ilgili pek çok hikaye duydum. Bu kadar çok yaratığın yürüyüş maceralarına çıktığı hakkında hiç bir fikrim yoktu.

Komşumuz Deanna'nın yandaki evinde çalışan bir müteahhit bana, kuzeydeki küçük bir kasabada bir işçinin onunla birlikte olan, ince siyah bir laboratuvar olan köpeği Jethro'dan bahsetti. Bir gün öğle yemeğinde Jethro'ya ekip gitti.

"Elbette geri döneceğini düşünmüştüm. Ama bunu yapmadı ve eve gitmek zorunda kaldım. Onu aradım ve birkaç blok boyunca ve eve kadar onu aradım. Çok üzgündüm. Ertesi gün geri döndüğümde orada olmasını umuyordum ama değildi. Bu üç gün boyunca devam etti. Ertesi gün evde görüldü. Vadide!"

"İyi miydi?"

"İyiydi, sağlıklıydı. Yaralanmamıştı."

"Nereye gittiğini ya da ne yaptığını hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır, hiç bir ipucu yok, bu bir gizem. Ama artık daha çok evde kalıyor, benimle işime gelmiyor."

"Onun umurunda mı?"

"Önemli değil, karım ona izin vermiyor!"

Gülmeden edemedim. Ben de anladım.

Arkadaşımız Samantha bana siyah tavşanı Milton hakkında bir hikaye anlattı. "Arka bahçe ede onun için çok güzel bir tavşan evim vardı ve bir gün kaçtı. O gitti! Onu kaybettiğimi sanıyordum. Sonra bir gün, birkaç hafta sonra, Milton'ın arkadaşları olan kedimiz Scout ortadan kayboldu. Birisinin evcil hayvanlarımı kaçırdığını sanıyordum." Kıkırdadı ama ciddiye.

"Ama Scout o gece geri geldi. Daha sonra her gün öğleden sonraları ayrılmaya başladı. Bir gün onu takip ettim ve tahmin edin ne oldu? Beni Milton'a götürdü."

"Ne? Nerede?"

"Sokağın aynı tarafındaki komşularımızdan biri Milton için yeni bir ev yaptırmıştı, o da oradaydı ve mutluydu."

"Milton'un yeni evinde kalmasına izin verdim çünkü orayı seviyordu ve güvendi; ve çoğu gün akşamdan hemen önceki işte Scout ayrılırdı. Ziyaret için caddede yürüdü ve Milton'ın yeni tavşan evinin yanındaki çitin üzerine oturdu. Güneş batıncaya kadar orada kaldı, sonra tekrar eve döndü."

Bu bana mucizevi bir hikaye gibi göründü. Eğer tavşanını bulabilirse ben de bulabilirim diye düşündüm. mutlaka kedimi bul.

Günlerce ortadan kaybolan kedilerle ilgili birkaç hikaye duydum; biri aylardır yoktu o dönemde önce.

Sempatik bir komşu bana, altın sultan papağı anı kuşu hakkında bir hikaye anlattı. "Ruffles vardı. İnce eride büyük bir kuş yuvası var ama bazen kapısını açık bırakıp evin içinde uçuşmasına izin verdik. Bir gün ön kapımızdan uçup gitti. Onun peşinden koştum. Onu ağaçta görebiliyordum ama geri dönmek istemedi!"

Bu hikayenin iyi bir sonla biteceğini umarak sessiz kaldım.

"Birkaç gün sonra Ruffles verandada belirdi ve uçarak eve geri döndü!"

"İyi miydi?"

"Evet. Ve tekrar evde olduğum için mutlu görünüyordum."

Nasıl kıkırdamayayım? "İşte bu bir hikaye!"

Bu hikayeleri sevgi dolu Evren'den gelen, Brambleberry'nin bize geri dönüş yolunu bulacağına dair mesajlar olarak algıladım. Hala korkuyordum ama aynı zamanda sağlıklı bir güvene de sahiptim. Hayvan dostlarımızın yaratık tatiline çıkabileceğini ve güvende olabileceğini ilginç bir şekilde yaşadığımızı düşündüm.

Yerel bir hayvan iletişimi uzmanı ile iletişime geçtiğimizde onu hala kalbimde hissediyordum ve hayatta olduğuna inanıyordum.

Amanda, "Onun yaşadığına inanıyorum" dedi.

"Nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Okuyucuların dinlemek için sessiz kalmalarını seviyorum.

"O yakında. Sanki yaşadığın yerden iki blok ötede bir evin altındaymış gibi hissediyorum. BT basamaklı bir ön sundurması olan bir eve benziyor. Veranda avludan daha yüksek, o da orada."

"Evde herhangi bir renk görebiliyor musun?"

"Bir ç eş it aç ık okyanus mavisi görüyorum ama bundan emin olamıyorum. Onun hayatta olduğ una inanıyorum."

Okuyucuyla birlikte o güvenli anlarda kalmak istedim. Okumanın bitmesini istemedim.

"Yaklaş tığ ını mı düş ünüyorsun?" Sanki biliyormuş gibi Christopher'a sordum.

"Hadi yürüyüş e gidelim." Onu eve getirmeye hazırdı.

Bizimkinin arkasındaki sokakta bir ev vardı, bir blok ötede ve kasabaya daha yakın. tanım. Oraya vardığ ımızda adını seslendim. Yanımızda ikramlarını getirdim ve poş etleri salladım ama cevap alamadım.

O gece daha sonra geri döndük ve tekrar aradık. Ama hepsi hâlâ sessizdi.

Günler ve geceler haftalara dönüş tü ve çok geçmeden onsuz tam bir ay geç ti. Hala postanede el ilanları dağ ıtıyordum ve onun resmini topluluk panosunda ve veteriner muayenehanelerinde güncelliyordum. Hala neredeyse her sabah sokaklarda yürüyordum. Brambleberry Rose'u her dakika özlüyordum ve onu geri istiyordum. Onun hakkında herkesle konuş tum. Sabahın erken saatlerinde yapılan aramalarda hâlâ onun adını sesleniyor ve güvenliğ i iç in dua ediyordum.

Hala yaş adığ ina inanıyordum. Ve buna inandığ ım iç in onu bulabileceğ ime de inandım.

Bir rüya gördüğ ümde otuz bir yalnız gün ve huzursuz geceydik. Rüyalarımı nadiren hatırlıyordum, bu yüzden bunun önemli olduğ unu hissettim. Rüyamda Brambleberry Rose'u gördüm; yine evdeydi! Kıvrılmış uyuyordu ama daha küç üktü.

Birlikte geç irdiğ imiz hayat boyunca neredeyse her sabah Christopher ş öyle dedi: "Dün gece bir rüya gördüm." Bu yüzden ona bir rüya gördüğ ümü söylediğ imde farklı bir ş eyin olduğ unu anlamış tı. Hayallerine güvendi ve onları iş inde kullandı.

Birkaç saat sonra Christine'den bir telefon aldım: "Sanırım Brambleberry'i buldum. Benimle saat 7'de ve Saint Junipero'da buluş abilir misin? Telefonu bırakmadan önce yoldaydım. Yaş adığ ımız yerden sadece iki blok uzakta olmasına rağ men arabamı kullandım.

"Yandaki komş u onun ağ ladiğ ını duydu ve bize telefon etti."

Christine polis teş kilatının bir parç ası olduğ u iç in bana sahibinin telefon numarasını alabileceğ ini söyledi. Kasabada değ illerdi ama onlarla birkaç dakika konuş tuktan sonra güvertenin altındaki kapalı alana nasıl girileceğ ini biliyordu.

Ve Brambleberry Rose'du !

Görünüş e göre bu, hayatında bir baş kasının onun konuşmasını bu kadar çok duyduğunu ikinci seferdi. sahip olduğu umdan. Evin altını kısa bir mesafe görebiliyordum. Birkaç gündür orada mahsur kaldığı için, hava karanlık ve daha küküktü, ilk başta onu tanımadım.

"Brambles. . ." Bunu yumuşak bir şekilde söyledim, derin bir nefes aldım ve kelimelerimle göz temasını sürdürdüm.

Yanıma geldi ve onu almama izin verdi. Çok daha küküktü !

"Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim Christine! Kelimelerim bile yok."

"Teşekkür ederim . Asla pes etmedin!" Christine neredeyse benim kadar mutluydu. "Brambleberry Rose ile olan hikayeniz benim için özel bir deneyim; yerel Hayvan Kontrol Memuru olarak yaşadığım en iyi deneyimlerden biri. Bu benim için çok güzel bir gün. Peki sen . . . ve onun!" Gülümsedi ve gözleri parladı.

Onu eve getirdiğiimde Christopher'ı aradım. "Onu yakaladım! Buna inanabiliyor musun?"

"Ben gidiyorum, bana birkaç dakika ver. Evde misin?"

"Dr. Thomas'ı arayacağım ve sen gelene kadar burada kalacağım. Dikkatli sür. Seni seviyorum!"

Onu tekrar öptükten hemen sonra veterinerimizi arayıp harika haberi verdim. Christopher birkaç dakika içinde geldi.

Dr. Thomas, Brambles'ı inceleyip rehidre ettiğiinde, kocaman bir gülümsemeyle şunları söyledi: Endişenin yerini "O iyileşecek."

Tekrar nefes alabildim ve haç işareti yaptım. Christopher beni kendine sardı kollarını açıp beni öptü. "Ona inandığınız için teşekkür ederim."

Dr. Thomas'ın çok nazik bir gülümsemesi vardı ve gözleri parladı. "Onu evine götürebilirsin. Onu gece gündüz her zaman içeride tutun, kükük, sık ağlıklar verin ve suyu her zaman yanında bulundurun.

"Ah, sevgili Tanrım, teşekkürler. O güvende olacak ve ben her gün onun yanında olacağım. Teşekkür ederim!"

Eve döner dönmez Stevie'yi aradım. Brambles'ın olduğu yeri duyduğunda çok mutlu oldu. tekrar evde ve tamam.

Brambleberry Rose o kadar bitkindi ki yerden bir sandalyeye atlayamadı. sandalye. O bizim yüksek uç anımızdı ama ş imdi cezalıydı. Acı verici derecede zayıftı; bunun daha önce söylediği ini duymuş tum. Ş imdi hissettim. Su kabının yanında saatlerce oturdu. Günlerce bunu yaptı. Bazen sadece oturup suyuna bakardı.

Çok ama çok mutluydum ve tekrar rahatlayabildim çünkü o eve dönmüş tü. Dr. Thomas vardı tekrar %100 olmasının birkaç ayı alabileceği ini söyledi. Bir aydan fazla süren tutarlı bakımın ardından daha iyi görünüyordu ve evimizde kolayca yürüyebiliyordu ama hâlâ gidecek yolumuz vardı. Eskisi kadar güçlü değ ildi.

Bir öğ leden sonra Christopher ve ben mutfak ımızda oturuyorduk ve onu alıp masaya koydum. Arka bahçe emizi ve Christopher'ın yaptığı ı eş siz ahş ap ıkıntıyı görebiliyordu. Pencerenin yakınına oturdu ve sanki pencereyi açıp aç amayacağı ımızı sorarmış gibi patisini kaldırdı.

"Hayır bebeğ im çok üzgünüm. Tekrar dış arıda olacaksın, söz veriyorum!" Eğ ildim ve onu öptüm.

"Sırf dış arının kokusunu alabilmesi için pencereyi aç mak ister misin?"

Yaklaş ık bir santim kadar aç tım ve burnunu esintinin süzüldeğ ü yere dayadı. Sonbaharın ilk kokusunu solumak istiyordu. Birkaç dakika orada oturdu. Onun karakterinde sessiz bir bilgelik gördüm. Sınırlamaları kabul ettiğ i hissine kapıldım. Christopher da onu izliyordu.

"Vay canına, çok güzel. Artık daha güçlü. . . bir nevi Navar'a benziyor. Bu çok etkileyici!"

O gece koridorda koş up bir sandalyeye, sonra da yatağ ımıza atladı. Eve geldiğ inden beri onu alıp yatağ ına yatırıyordum. Bunu yaptığ ında Christopher'a baktım; ikimiz de gülümsüyorduk.

"Normale dönüş yolundayız"

"İ yi iş ç ikardın. Bu bağ ırsakların cesaretini gerektiriyordu. İ yi iş !" "

İ lk günlerde, henüz çok zayıfken diğ er kedilerimiz ona yer aç tılar ama güç lendikçe e tekrar yakınlaşt ılar. Gri Kız, daha önce olduğ undan daha fazla onun yanında kalıyordu ve Huckleberry onun tatlı haliydi, bazen öğ leden sonraları onunla kestiriyordu.

Yolculuğ unun ardından toparlanmasına yardım ederken, Brambleberry Gülüme derin bir saygı duymaya baş ladım. Yol boyunca nerede olduğ unu ve onu kimin beslediğ ini sık sık merak ediyordum. Belki fare yakalamış tı?

"Sizce Brambleberry Rose bu hayata kısmen bunu yapmak için gelmiş olabilir mi? seyahat?" Christopher bir akş am sordu. "Yerli Amerikalılar gibi, belki de bu onun için ruhsal bir arayış tı ve bizimle yaş amaya gelmesinin nedeni de bu ."

"Bunu düşünmemiştim . . . olabilir."

"Burada, Southland'deki kasabamızdan daha güvende olacağını biliyor olabilir. Burası daha sessiz, o kadar da yoğun değil."

"Haklısın. Onu orada kaybederdim!"

Merak ettim ve manevi vizyon arayışına baktım: içinde bir kişinin yaşadığı doğru üstü bir deneyim. Birey, tavsiye veya koruma almak için genellikle antropomorfize edilmiş bir hayvan olan koruyucu bir ruhla etkileşime girmeye çalışır. Güzelliğinin, bana getirdiği neşenin ve Brambleberry ile aramdaki derin sevginin yanı sıra, onda benim bildiğimin, hatta tamamen kavrayabildiğimin ötesinde bir derinlik olduğunu fark ettim.

Pencere gölgeliklerinin iplerine dolandığında debilirdi. Ruh arayışını sırasında debilirdi ama değildi. . . Tekrar. Bu onun hayatındaki bir ip gibi görünüyordu ve onun doğru çözümleri o plastik torbada bırakılması ile benim onu bulmak için tüm telefon görüşmelerini yapmam arasında bir bağlantı olup olmadığını merak ettim.

"Bu çok açık görünebilir. . ."

Ben sesli düşünüyordum ve Christopher sabırlı davranıyordu.

"... ama şu ana kadar bir araya getirmemiştim. Buradaki ilk kişimizi, onu bulmak için şehirden herkesi aradığımı hatırlıyor musun?"

"Evet o zaman da pes etmedin."

"Bu, Stevie'nin onu büyüttüğü dönemdi. Benimle iletişim kurduğunu mu sanıyorsun? Eğer ona hazır olmasaydım ya da onu bulmasaydım, o çözüm konteyneri onun çıkış stratejisi olabilir miydi?"

Christopher kaşlarını kaldırdı ve sanki cevaplar arıyormuş gibi uzaklara baktı.

"Bu kedi kim?"

Brambleberry'nin benimle olmasını istedim. Sadece onun yanımda olmasını istiyordum. İyileşmeye devam etti ve Dr. Thomas ona açık hava etkinlikleri izni verdi. Hayatımızın anları tanınabilir bir düzene döndü.

Onu dış arı çıkarmam birkaç hafta sürdü ama bunu yaptığım da biraz acıkmasına izin verdim. Onları aradığım da diğer kedilerle birlikte içeri koştu ve günün çoğunda bana daha yakın durdu.

Kaybettiği kiloyu geri aldı ve sonra biraz daha fazlasını aldı, ki bu ilginçti çünkü Gezinmeden önce çok atletik ve zayıftı.

Bir öğleden sonra, taş yolumuzda güneşin altında yatarken onu şaşkırttım. Yüzünü bana çevirdi ve daha önce görmediğim vahşi yanını gösterdi. Gerçekten çok etkileyiciydi. Bana baktı ve köpek dişlerini göstermek için dudaklarını geri çekerken yavaşça hırladı.

Beni uyardığını hissettim.

Görünüşüne göre tatlı evcil kedim güçlü bir varlığa dönüşmüştü.

Ayrıca onun bir vahşak yavrusuna benzediğini de fark ettim. Gerçekten etkileyiciydi.

Hayleigh Skywalker'ın Brambleberry Rose'a karşı davranışını hâlâ bir sorundu ve ben bunu yapmak zorundaydım. Brambles'ı küçük kız kardeşinden güvenli bir şekilde uzak tut. Görünen o ki Hayleigh hâlâ onun gezegenden çıkmasını istiyordu! Brambleberry'den mi korkuyordu, yoksa eve geri dönmesini mi istemiyordu, emin değildim. Belki de Hayleigh onun yokluğuna alışmıştı?

Hayleigh daha küçük olmasına rağmen üst vücudunun ekstra kuvveti nedeniyle Brambleberry'ye vurursa ona zarar vereceğini hissettim. Ancak Denizaltı Kapıları Operasyonu sayesinde Hayleigh Skywalker'ın evin bir yarısında, Brambleberry Rose'u ise diğer yarısında güvenle tutabildim. Bu sadece Christopher ve benim kapıları kapalı tutmayı her zaman hatırlamamız gerektiğini anlamına geliyordu. Evin iki tarafının birbirine bağlandığı koridorda bir kapıyı kapatmadan diğer kapıyı açmayı başarıyorduk.

"Brambles'ı daha güvenli hale getirmek için bir şeyler yapmamız gerekiyor."

"Belki Hayleigh Canavarı'nı evin altına koymayı deneyebiliriz."

Sevgili okuyucular, Brambles'ın benimle birlikte olduğu ilk haftalarda o mağara gibi yerde kaybolduğunu hatırlayacaksınız.

"Huckleberry'yi oraya koyduğumuz zamanı hatırlıyor musun?"

"Hiç fare yakalamadı. . . Hayır; ve yaklaşık iki dakika içinde dışarı çıktı !

"Sizce dışarı çıkacak mı?"

Hayleigh'i birlikte arka bahçeye taşındık ve o da hiç umursamadı. Kapattığımızda kapıya onu sevdiğimizi söyledik ve sonra evin önünde çıkabileceğini birkaç açılış izledik. Gelmeyen biriydi. Birkaç saat sonra kapıyı açtık, adını seslendik ve Hayleigh yürüyerek yanımıza geldi. Koşmak yok.

"Orayı seviyor!"

Onu tekrar oraya koymadan önce Huck'la tekrar denedik. Kapıyı kapattık ama biz evin önüne varamadan o çıkmıştı. Huck'ın nasıl dışarı çıktığını bilmiyorduk ama Hayleigh'in bacağı yüzünden eğilemediğini düşündük. Böylece kendi özel sığınacağının sahibi oldu.

Evimiz düzgün bir temel olmadan inşa edilmişti ve evin altında gün ışığının görülebildiği bir çok yeri vardı. Ayrıca yaklaşık on iki x altı inçlik dikdörtgen açıklıkların üzerinde paravanlar vardı, bu yüzden her zaman temiz hava alabiliyor ve dışarıyı görebiliyordu. Tamamen topraktan yapılmış bir zemindi ve evimiz kadar büyüktü ve ağaçta ona arkadaşlık edecek küçük vahşi yaratıkların olduğu andan olduğuna emindim. Başka hiçbir kedi oraya isteyerek giremezdi, bu yüzden burası tamamen ona aitti ve cezadan uzaktı.

Yani Brambleberry evimizde ve yine dışarıda bahçemizde güvendedi ve Hayleigh de kendisine ait olan güzel bir yere güvenli bir şekilde kilitlemişti.

Bir akşam Christopher sevgi dolu bir şekilde şöyle dedi: "Ha! Hayleigh Hapishanesinde."

Brambles güzel bir şekilde iyileşiyordu ve yeniden zıplayıp tırmanabiliyordu. Bazı öğleden sonraları yerden neredeyse bir buçuk metre yükseklikteki içi doldurulmamış bir taş kuş banyosunda kıvrılıp uyuyordu. Bir zamanlar sıcak günlerde kuşlarımızın içini doldurmuştu ama gece boyunca içinde su bırakmazdık, yoksa sevimli küçük rakunlar onu lavaboya çevirir ve muhtemelen bu sırada devrilirdi. Ama onu kıvrılmış halde gördükten sonra onu doldurmadan bıraktım ve tüylü dostlarımızın içini asılı bir kuş banyosu yaptırdım. Taş kuş banyosu döme demirden bir kaide üzerinde duruyordu ve onu devirmeden oraya nasıl çıktığını anlayamadım.

Ağaçların arasında uçtuğunu görmedik ama tekrar atlayabildi.

Hâlâ nadiren konuşuyordu, belki her üç ya da beş haftada bir ve sesi hâlâ sadece bir küçük gıcırtilı miyav.

Christopher'ın evde olduğu sıcak öğleden sonralarında bazen uzanıp kestiriyordu. O günlerde işinin onunla kestirmek olduğu ikna olmuştuk gibiydi ve yüzüne doğru kıvrıldı. Bunu sevdi.

Evimizde, bahçemizde bir kez daha huzura kavuştuk, tüm kedilerimiz mutlu oldu.

Biz tahta çikintinin üzerinde sincaplarımızı beslerken, yan taraftaki dostumuz Deanna güzel, berrak ve sıcak bir sabahı ziyarete geliyordu. Bahçesinde onlar için fıstık ve diğer ikramları bırakmıştı ama sincap rafı yoktu. Onları o güzel platformda oturup siyah ayçiçeği ekirdiği ve fıstıklarını yerken izlemekten ne kadar keyif aldığı anlattı.

Bir anda küçük kırmızı sincaplardan biri ağaca tırmanıp ağacın üzerine atladı. raf — tek fark bunun bir hediyeyle gelmesiydi! Büyük bir şekilde taşıyordu...

neredeyse onun kadar büyük; ağ zında yumuş ak yeş il bir yosun parç ası. Onu ç ıkıntının üzerine düş ürdü, kuyruğ unu ileri geri salladı ve sonra ağ aca doğ ru koş tu.

Hepimiz birbirimize baktık ve gülmeye baş ladık.

"Bu kasıtlıydı!" dedi Deanna.

"Bu beklenmedikti." Christopher'ı ekledi.

"İ kramlar iç in sana teş ekkür ettiğ ini mi sanıyorsun?"

"Hepimizin bunu görebilmesine ç ok sevindim, vay be!"

Daha sonra tanık olduklarımız hakkında biraz araş tırma yapmaya karar verdim. Sincapların oldu ğ unu ö ğ rendim ve diğ er hayvanların fedakar davranış lara katıldıkları kaydedildi. Ama bu bize teş ekkür etmenin bir yolu muydu, yoksa Deanna'nın önerdiğ i ş ey miydi?

Sincaplar yuvalarını kaplamak ve yavrularını sıcak tutmak iç in yosun kullanırlar, ben de bunu bana hediye olarak aldım. bizim evimiz. O güzel, yumuş ak, yeş il yosun parç asına sahip olmak ne kadar özel bir zevkti.

Bir sabah Sıfırların özel, hediye taş ıyan sincap dostlarımıza dalış bombası atmasını izledim. Bir uç uş düzenini takip ettiklerini fark ettim. Ağ aç ların üzerinden atlayıp yatay pozisyonlardan saldırıyorlardı. Bu yüzden sincap rafının en uzak ucunu tıkayarak uç uş yollarını kesebileceğ imi düş ündüm. Bahç emizde yürüdüm ve yaklaşık ık bir inç ç apında, belki bir metre uzunluğ unda, tabanı düz ve üst kısmı gür olan bir meş e dalı buldum. Rafin sonuna kadar ç iviledim. Ve izledim. Kesinlikle iş e yaradı! Sincap dostlarımız hâlâ rafta oturabiliyor ve manzaraları kesintiye uğ ramadan ikramlarının tadını ç ıkarabiliyordu, kedilerimiz hâlâ rafa girip ç ıkabiliyordu ve o hain Sıfırlar onlara ulaş amıyordu.

Christopher ve ben aç ık havada akş am yemeğ i partileri düzenlemeyi severdik. Ateş ç emberimizde ateş yakardık ve arkadaş larımızla dış arıda harika vakit geç irirdik. Hayleigh Hayleigh Hapishanesinde güvendeydi , ön kapıyı misafirlerimiz iç in aç ık bıraktım ve kediler buna bayıldı. Navar, Girl Grey, Huck ve Brambles bahç emizde dış arıda olabiliyor, ağ aç lara ç oğ u geceden daha geç tırmanabiliyor ve istedikleri zaman akş am yemeğ i iç in iç eride dolaş abiliyorlardı. Bahç emizde bu kadar ç ok insan varken tamamen güvendeydiler.

Kediler ç oğ unlukla güvenli bir mesafeden izlese de arkadaş larımızın ç oğ u kedilerimizi tanıyordu ve onlarla arkadaş lık etmekten keyif alıyordu.

"Kedileriniz ağ aç lara ve ç atılara tırmanıp bizi izlerken ç ok eğ leniyorlar!" bir arkadaş ım söyledi.

"Onların kara kedisi daha çok köpeğe benziyor." Stephen eğleniyormuş gibi görünüyordu.

Christopher gülümsedi ve gözleri keyifle dans etti, "Eğer karşıya geçtikten sonra bir hayvan olarak geri dönersen, Amber'in kedi yavrularından biri olarak geri dönmelisin. "Kedileri en iyisini, en iyi el yapımı yemekleri alıyor ve olağanüstü bir hayatları var."

Bazen akşam geç saatlerde ön bahçemizden geçerken çam ağaçlarımızın altına oturduğumuzda bize bakan kırmızı gözler gördük. İlk başta kime ait olduklarını bilmiyorduk ama sonra çok az gördüğümüz rakunların orada oturup bizi izlediğini öğrendik. Çok tatlıydı çünkü beş veya altı çift küçük, kırmızı, parlak göz vardı ve biz bahçemizde yürürken hareket ediyorlardı.

Christopher'la benim bu hikaye kitabında yaşamayı sevdiğimizden bahsetmiş olabilirim. neredeyse orman mahallesi. Vaşak'ı yalnızca bir kez görmüşüm ve artık Hayleigh ile Sıfırlar'ı kontrol altına aldığımızı göre, biz ve kedilerimiz huzurlu bir yaşam sürüyorduk. Her gün.

Birkaç yıl sonra, bu olaysız cumartesi günlerinden birinde, Brambleberry Rose sabahın erken saatlerinde kuşlarla yaptığımız sohbetten ve bahçemizi keşfetmesinden sonra geri döndüğümüzde onun topalladığını fark ettim. Pazar günü daha iyi görünüyordu; sonra Pazartesi günü yine kötüleşti. Christopher ve ben Dr. Thomas'la sabah randevusu için aradık.

Muayene sonrasında "Brambleberry'de ön çapraz bağ yırtık var ya da ACL. Bu genellikle atletik kedilerin başına gelir. Onu özellikle yüksek zıplarken ya da diğer kedilerden birini kovalarken gördünüz mü? . . . ya da gerçekten hızlı mı koşuyorsun?"

Hayleigh'in onu kovaladığını düşündüm ama çocuğu zaman Hayleigh Hapishanesinde olduğundan böyle bir şey görmemiştim.

"Hmmm . . . " Aklımı aradım. Sonra Christopher'a baktım ama yoktu eklenecek bir şey var.

"Ah . . . şu iki kardeş kedi. . . Unutma?"

"Ah... . bu doğru!"

Dr. Thomas'a onlardan bahsettim. "Mahallemize iki kardeş kedi taşındı; ikisi de siyah ve beyaz, büyük kediler ve gizlice bahçemize giriyorlar."

Christopher, "Zorba kedilere benziyorlar" diye ekledi.

"Eğer içlerinden biri onu kovalarsa ve yanlış atlarsa ya da yanlış yere inerse bu gerçekleşebilir."

Bu korkunç olay olduğunda Navar Star'ın iç eride ya da bahçenin başka bir yerinde olduğunu ve onu onlardan koruyamayacağını düşündüm.

"Onu bu kadar çabuk getirmen iyi oldu. Bugün ona ortopedik ameliyat yapıp hasarı onarabilirim."

Birbirimize baktıktan sonra hem Christopher hem de ben başımızla onayladık.

"Ameliyattan sonra hala eskisi gibi olacak mı?"

"Bu bir yazı tura atışı. Bazı kediler güzelce iyileşir, bazıları ise ameliyattan sonra eskisi gibi olmaz. Onu altı ay boyunca iç eride tutmanız gerekecek."

Christopher ve ben tekrar birbirimizi kontrol ettik.

"Evet bunu yapabilirim" dedim.

Sonra Dr. Thomas bize iyileşmesinin geri kalanını anlattı. "Tırmanmasına ya da zıplamasına izin vermeyin o altı ay."

Yavaşça konuştu ve sanki öğle yemeği siparişi ediyormuş gibi söyledi ama Christopher biliyordu. Benim için ne anlama geldiklerini. Kollarını omuzlarıma doladı.

Düşünüyordum da, Cidden mi? Değerli uçan kedim mi? Benim Mystère'im mi?

Kalbim onun için kırıldı. Onun bu hayattaki tutkusunun atlamak ve uçmak olduğunu biliyordum. Ağaçlar.

"Bunun üzerinde çalışmam gerekecek! Vay. . ."

"Ameliyattan sonra," diye devam etti Dr. Thomas, "dizinde artrit oluşmaması için ona ağrı izdan ilaç vermeye başlayacağız. Onu ne kadar yerde tutarsanız, tamamen iyileşmesi o kadar artar."

Onun değerli küçük başını öptüm ve onu bildiğimiz en iyi ellere, en yetkin bakıma bıraktık. Biz uzaklaşırken Christopher kolunu tekrar bana doladı.

"Nasılsın?"

"Korkutucu ve acıtıyor."

"Ben çok üzgünüm."

"Eve dönerken Misyon'a uğrayıp onun için dua edebilir miyiz?"

"Ah . . . harika fikir, evet, haydi."

O gün üç leden sonra Dr. Thomas bizi arayıp güzel Brambleberry Rose'umuzun ameliyattan iyi çıktığını ve ertesi sabah onu eve götürebileceğini imizi söyledi. sınav.

Yerel polis departmanımızı aradım ve kedilerimi kendi bahçelerinde korumak için yapabileceğim bir şey olup olmadığını sordum. Beni tekrar sevgili Hayvan Kontrol Görevlimiz Christine'e bağladılar.

"Brambles nasıl?"

"Merhaba Christine, çok güzel iyileştin, teşekkürler, ama şimdi başka bir sorunumuz var" ve ben de olanları anlattım.

"Bunu söylediğim için üzgünüm ama kediler doğal gezginler olarak kabul edilir. Köpekler gibi yönetilemezler ve bu durumla yaşamanın bir yolunu bulmalısınız. Sana yardım edemem. Gerçekten üzgünüm! Sahiplerinin kim olduğunu biliyor musun? Onlarla bir şeyler yapabilir misin?"

"Belki. Deneyeceğim. Teşekkürler Christine."

Ertesi gün Brambles eve geldi ve onun geri dönmesine çok sevindim. Ayrıca önümüzde onun ve benim açıldan çok fazla sabır gerektirecek bir yolculuğun olduğunu da biliyordum.

"İyi misin," dedim ona. "Baban ve ben seni çok seviyoruz. Burada seninleyim. Her gün bebeğin. Sana sahibim!"

Çok iyi yürüyemediği için ona yiyecek ve su getirdim, sonra da onu çöp kutusuna taşıdım. Bu ilk gün işe yaradı. Bundan sonra, iyileşmekte olan dizini basamaklarla donattık, böylece yatağına kadar yürüyebilirdi ve aşığı atlamak zorunda kalmadı.

Kedilerimizi korumak için yapabileceğim bir şey olup olmadığını öğrenmek için birkaç belediye meclisi üyemizle konuştum. Christine ile aynı fikirdeydiler ve bana yardım edebileceklerinin hiçbir yolu olmadığını söylediler. Yakın dostumuz Anthony özellikle endişeliydi çünkü onu küçük bir bebekken benim deri sırt çantamla belediye meclisi toplantılarına geldiğinden beri tanıyordu ve kedileri seviyordu.

"O çok güzel" dedi, "ve ona çok iyi bakıyorsun. Keşke bu konuda sana yardım edebilmemin bir yolu olsaydı. Elbette, bir şeyin ihtiyacın olursa araman yeterli!"

Siyah-beyaz kabadayı kedilerin sahibi, sokağımızın aynı tarafında iki kapı ve mahalle-sokak kavşağı kadar uzakta yaşıyordu. Ön kapısını çağırdım ve konuşacak vakti olup olmadığını sordum.

"Tabi ne oldu?"

Ona olanları ve Dr. Thomas'ın söylediklerini anlattığı imda aş ağ ıya baktı ve baş ını iki yana salladı. "Kedileriniz diğ er kedileri dövüyor gibi görünüyor."

"Brambles için çok üzgünüm. Bunu diğ er komş ulardan da duydum."

"Gerçekten mi? Onları iç eride tutmak için yapabileceğ iniz bir şey var mı?"

"Hımm . . . Deneyebilirim. Elbette onları iç eride tutacağ ım ve nasıl çalış tığ ını göreceğ im."

"Teş ekkürler, umarım bu yardımcı olur. Daha fazla kedimin zarar görmesini istemiyorum."

Güzel bebeğ im için gözlerimde yaş larla ve ülkemize barış umuduyla yürüdüm bahç e.

Brambleberry Rose'un hayatı değ iş ti, benimki de öyle.

Çoğ unlukla evden çalış tığ ım için Brambles'ta kalmak fedakarlık değ ildi. O bir askerdi ve onunla ilgilenmeme, ikramlarını getirmeme ve hayatını nasıl geri kazanacağı na dair ona hikayeler anlatmama izin verdi.

Onu ilk kez ş ifoniyerimin üzerinde otururken ve neredeyse bir metre kadar yukarıya bakarken gördüm. Gardırobumuzun üstüne onu nazikçe caydırdım.

"Ah bebeğ im, henüz değ il. Aklının içinde hâlâ istediğ in kadar yükseğ e zıpladığ ını biliyorum. . . ama bebek, iyileş ene kadar bekle. Tamam aş kım? Seni seviyorum."

Cevap vermedi ama dediğ imi yapacakmış gibi davrandı. . . ş imdilik.

Onu eğ lendirmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Onu bahç ede en sevdiğ i yerlere taş ıdım ve güneş in altında tutarak oturdum. Yeni oyuncaklar aldık ve evde onunla oynadım ve onu sürekli izledim.

Yumuş ak, tüylü bir koyun derimizin olduğ u yatağ ımızın ucunda sık sık kestirirdi. Artık onun ve Christopher'ın tatlı bir iliş kisi olduğ unu biliyor olabilirsiniz. Bebeklerimizi hayretle anladığ ım bir şey ekilde anlarsa da Brambles ile onun arasında sürekli gözden kaç ırıldı ı bir konuş ma vardı. Onun bereketli kürküne dokunmayı seviyordu ve yatak odamıza gelip onu uyurken bulduğ unda karşı koyamadı. Bir evcil hayvan kabul edilebilirdi, iki tanesi ise sınırdaydı ve her ne kadar sevgimden dolayı onu uyarmış olsam da üç üncü bir evcil hayvanın memnuniyetle karşı lanacağı nı düşünüyordu. Değ ildi! İlk olarak, onu sessizce ısırırdı ve eğ er onu tekrar sevmeye kalkarsa, penç eleri dış arıda, onun üzerine atlayabildiğ i kadar çok patıyla karşı ılaşı r ve bunu bir daha denememesi için onu uyarırdı!

Her seferinde aynıydı. Baş ını sallayarak elini ç ekiyordu.

Birçok defa!

"O iki evcil hayvanlı bir kedi, onunla sahip olabileceğin tek şey bu." Bunu her yaptığında eğleniyordum.

Bazen gözlerinde uzak, neredeyse vahşi bir bakış belirliyordu ve onun atlamasını istemediğim bir yere atlamayı veya yataktan veya kanepeden aşağı atlamayı düşündüğünü biliyordum ve onu merdivenlerine yönlendirecektim.

Onu diğer kedilerimizin yapamayacağı akrobatik hareketler yaparken izlemek bu kadar eğlenceli olmamıştı. Onu atlamaktan alıkoymak büyük bir zorluktu. Ama sonunda o ve ben sorunu çözdük ve sonunda onu yerde tuttum.

Dr. Thomas ile son randevumuzda şöyle dedi: "İyi bir iş daha. Eğer istersen onun bahçene çıkmasına izin verebilirsin. Durumu stabil, o yüzden şimdi ne yapabileceğini size anlatsın. Ona artrit önleyici ilaç vermeye devam edeceğiz; hayatının geri kalanında ağrısız yaşamalı."

"Güvenliği için ev kedisi mi olmalı?" Diye sordum.

"Böğenizdeki kediler, geceleri getirildikleri sürece çoğu zaman güvendedir. Onu gün boyunca içeride tutmak istiyorsanız bunu yapın, ancak bana öyle geliyor ki Brambles'ın dışarıda olması gerekiyor. Bazı kediler doğası gereği ev kedileridir. O değil. Ama bu sana bağlı."

Christopher ve ben onun dünyasında nasıl gezineceğini, zıplayıp tırmanıp tırmanamayacağını görmek için bekledik.

Ona bakmadan evde istediği yere gitmesine izin verdim. Ayrıca kendimi suçlu hissetmeden bir saat veya daha uzun bir süreliğine oradan ayrılabilirdim. Ofisimdeki geniş pencerenin yakınına kedi basamakları koyardım, böylece yukarı çıkıp dışarıdaki dünyayı izleyebilirdi.

Birkaç gün geçti ve Christopher, "Bugün onun dışarı çıkmasına izin verdin mi?" diye sordu.

Henüz değil, onu hala içeride tutuyorum. Sizce zamanı geldi mi?"

"Sanırım bu senin kararın. Dr. Thomas sorun olmadığını söyledi ama bunu size bırakıyorum. sen Ne zaman doğru olduğunu biliyorum."

"İlk defa burada olmak ister misin?"

"Evet, bunu isterim elbette!"

Birkaç gün sonra ona vaktinin geldiğini söyledim, bu yüzden ne zaman evde olacağına karar verdik.

Ön kapıyı açtığımda çöleden sonraydı. Dışarıya koşmadı. Navar verandadaydı ve Brambles kapının yanına gidip dışarı baktı. Christopher dışarı çıktı ve onun takip etmeyeceğini görmek için döndü. Ben hala içerideydim ve kapı eşliğinde duruyordum.

Yüzünü gökyüzüne kaldırdı ve birkaç kısa nefes aldı. Özgürlük nefes alıyor. . . öyle görünüyordu

Ve sonra dış arı çıktı. Merdivenlere, bahçe eye doğru yürüdü ve durup bitkilere baktı. Christopher ve ben bir nevi onu takip ettik, o da bahçe ede dolaştı ve ardından bahçe emize doğru ilerlemeye cesaret etti. Bacağı eskisi gibi çalışmıyordu ama dış arıda olmaktan mutlu görünüyordu. Koşmadı ya da ağaca tırmanmadı. Az önce bahçe esini gezdi.

Hayleigh'in Brambles'ı görmesi halinde sorun yaratıp yaratmayacağıını veya Hayleigh Hapishanesinden çıkmaya çalışıp çalışmayacağıını bilmiyorduk ama çikmadı.

Brambles yaklaşık bir buçuk saat kadar dış arıda kaldı ve sonra eve geri döndü. Ona akşam yemeği hazırladım ve yatağıımıza çıkıp uyudu.

"Evet, bu çok nazikti. Yarın onu tekrar dış arı çıkaracak mısın?"

"Sanırım öyle, evet. Ön kapıyı açtık tutup onu kontrol edeceğim ama sanırım iyi."

"O kötü kedileri gördün mü?"

"Hayır, anneleriyle konuştuğumdan beri ortalık sessizleşti."

Ertesi sabah Brambles'ın erkenden çıkmasına izin verdim ve o iyiydi. Hatta yan taraftaki Kaliforniya meşesi ağaçlarından birine birkaç metre tırmandı. Aşağı atlamadan önce fazla uzağa gitmedi ama talaşlar ona yumuşak bir iniş sağladı.

O dış arıdayken birkaç kez dış arı çıktım ve bahçe esinde güzel vakit geç iriyordu. Hatta bir ara kıvrılıp uzun otların arasında kestirdi. Ve onun yeniden bir açtık hava kedisi olmasıyla her geç en gün o ve ben daha rahatladık.

Christopher ve ben onu izledik ve bahçe emizdeki tüm favori yerlerine basamak işlevi gören mini ahşap banklar koyduk.

İçerideki kedi adımlarında baş arılı oldu ve her hafta ona daha fazla güven kazandırdı. Brambleberry Rose hâlâ günlerini dış arıdaki güneşli yerlerde geçirebiliyordu. Güvenli yerlerine tırmanıp kestirebilirdi. Diğer kedilerimiz gibi bahçe ede koşmaya başladı ve seslendiğinde koşarak yanıma geldi. Gece yatağıımıza atladı. Tek fark, onun için içeride ve dış arıda merdiven görevi gören mini kedi basamakları ve banklardı. Brambleberry bu konularda ustalaştı ve çok geçmeden ağaçların arasından uçmak yerine evin ve bahçenin içinden uçmaya başladı.

Daha önce bu şekilde yaralanan bir kedim olmamıştı. Bir yıl sonra bile sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu değil işti. Onu izlediğimde artık eskisi gibi bir akrobat olmadığımı açıkça görülyordu. Menzili sınırlıydı. Hâlâ diğer kediler gibi tırmanabiliyordu ama artık uçmıyordu. Bu beni çok rahatsız etti. Ağaç dalları arasında uçmak onun kişiliğinin büyük bir parçasıydı, bahsetmeye bile gerek yok

gözelemlenmesi gereken özel bir şey idi. Onun daha ince dallar boyunca güvenle ilerlediğini görmek çok güzeldi.

Huzurlu günlerimiz geride kalmış gibi görünüyordu.

7. Oreo, Panda ve Meyankökü

Hayat, hayat gibi devam etti.

Karga cinayetimiz hâlâ her yıl birkaç kez bahçemizi etkisi altına alıyordu; sincap dostlarımız Sıfırların hava saldırılarına karşı güvendedi; Huckleberry hâlâ Anna'yla yan evde vakit geç iriyordu; Zaman zaman ç am ağ aç larımızın arasında kırmızı rakun gözleri koleksiyonları görüyorduk ve kötü kediler ortalıkta yoktu, bu yüzden Brambleberry Rose için artık travma yoktu.

O benim kalbimin ve hayatımızın çok büyük bir parçasıydı. Çalışırken Fransız kapısından çıktım ofisimde mandalı açık ve bir zincir kilidiyle tutuluyor. İstedik zaman kolayca açıp içeri girebilirdi. Her gün bahçemden döndüğünde, koridorda bana doğru yürüdüğünü görüyordum ve ona ne kadar güzel ve cesur olduğunu ve onu sonsuza kadar sevdiğimi anlatıyordum.

Brambleberry yanıt vermedi; hâlâ neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Öyle olduğunu düşünmeye başlamıştım hayatının o ilk gününde plastik torbanın içinde kurtarılmak için ağlayarak sesini tüketti.

Bir akşam Christopher ve ben ön taraftaki avlu tarzı verandada oturuyorduk. Brambles bahçedeydi ve ona şunu sordum: "Sizce bu neden oldu? O masum. Neden ruhunun özünü kaybetmek zorunda olsun ki?"
· . Broş ürüm neden iptal edilecek?

"Ah, oğlum, bu asırlardır sorulan bir soru. Bir cevabım yok; iyi bir şey değil. Bence Durumu iyi idare ediyor ama bu bir kayıp ve sorularınıza cevap veremem. Keşke yapabilsenim, üzgünüm!"

Brambleberry ve benim bir ritmimiz ya da buna benzer bir şeyimiz vardı; senkronize durumdaydık. Onun yaralanmasından sonra evde daha fazla vakit geçirmeye karar vermiştim; seyahatlerim daha kısa sürdü. Onunla olabildiğince çok zaman geçirmeyi seçtim ve onunla olmayı sevdim.

Christopher ve ben Brambleberry Rose'un beşinci doğum gününü kutladığımızda Navar Star on dokuz yaşından büyüktü. O, güçlü bir güçtü ve kedi ailemizin reisiydi ve hâlâ da öyleydi.

Hatırlayacağınız gibi Christopher, Navar'a çok yakındı ve onunla her zamankinden daha fazla zaman geç iriyordu. Bir gece neredeyse fısıltıyla şöyle dedi: "Zaman ve uzay perdelerinin âesine yolculuk yapması için zaman kazanıyor."

Dr. Thomas birkaç hafta önce Navar'ı muayene etmişti ve Navar'ın ömrünün sonuna yaklaştığını iç in onu aramamızı söylemişti. Ne zaman olacağını bileceğimizi ve Navey'in Diğer Tarafa geç mesine yardım etmek için evimize geleceğini söyledi.

Dr. Thomas oraya vardığı anda, "Onu tutabilirsin," dedi. Christopher'a yatakta, sevgili kedisinin yanına oturmasını iş aret etti.

"Onunla konuş abilirsin, . . . Ona ilk ilacı verdikten sonra gitmene ihtiyacım olacak ama ş imdilik onunla kal."

İ kimiz de sevgili Navar Yıldızımızı öptük. Onu ne kadar sevdiğ imizi, bir aile olduğ umuzu ve her zaman öyle kalacağı mızı ve onu tekrar göreceğ imizi anlattık. Daha sonra onu Dr.'a bıraktık. Thomas. Bizi tekrar yatak odamıza ç ağı ırdığı nda Navar uyku pozisyonunda kıvrılmış ve aysız bir gece kadar hareketsizdi. Dr. Thomas'ın onu götürmesi beklenmeden önce, son vedalarımızı söylemek iç in bir süre onunla oturduk.

"Ya onu bir saat kadar sonra sana getirsek?" Diye sordum.

"Elbette . . . üzgünüm beyler."

Bir saat veya daha uzun bir süre büyük, siyah oğ lumuzla usulca konuş up onun kalın bđgesini okş adıktan sonra, koyu kürklü, onu Dr. Thomas'a götürdük.

Birlikte geç irdiğ imiz yıllar boyunca Christopher'ı hiç bir zaman bu kadar üzgün görmemiş tim. Daha önce de belirttiğ im gibi özelliikle siyah, büyük boy kedisine ç ok yakındı. Yüzüne derin bir üzüntü kazanmış tı ve o gecenin ilerleyen saatlerinde, ç ok sevdiğ i Navar Yıldızına veda etme törenini planlamaya baş ladı.

Ateş halkamızın mülkümüzün bir kısmında onu ç evreleyen doğ al bir bitki ç emberi vardı ve Christopher orada Navar iç in bir anıt yapılmasını istiyordu.

"Onun iç in ateş ç emberinin yanına bir ağ aç diksem sorun olur mu?"

"Çok isterim. Ne tür düş ünüyorsun?"

"Olgun Japon kırmızı akç aağ aç ları var mı diye bakacağ ım."

"Çok üzgünüm Christopher."

"O hâlâ benimle. O artık gerç ekten büyük!"

"Adı hâlâ Navar mı?"

"O artık Bagheera."

"Ah, Orman Kitabı gibi mi?"

"Bu çok hoş . Keş ke onu görebilseydim."

Bilmiyor olabilirsiniz ama Christopher İngiltere'de doğmuş ve İngiliz bir anne tarafından büyütülmüştü. Çocukluğundan beri sadece Peter Pan'a değil aynı zamanda The Jungle Book hikayelerine de aşinaydı . Özellikle "insan yavrusu" ile arkadaş olan Kara Panter Bagheera'yı seviyordu. Mowgli. Bagheera, yetim çocuğun koruyucusu ve akıl hocasıydı, bu yüzden Bagheera olarak Navar'ın artık Christopher'ın ruh arkadaş olması çok uygundu.

Ertesi gün Christopher ve bazı manzara arkadaşları, çok sevdiği imiz oğlumuzu onurlandırmak için bahçemize zarif bir Kızıl Ejder Japon akça ağacı diktiler. Christopher aslında güzel ağacın yeni yuvasının kazılmasına yardım etti.

Birkaç gün sonra Navey'in küllerini Dr. Thomas'tan aldıktan sonra birkaç arkadaşımız kutsal törenimize geldi ve ateş çemberimizde ateş yaktık. Güneş batarken alevlerin etrafında daire şeklinde oturduk ve çok sevdiğimiz imiz Navar Star'ımıza son vedalarımızı söyledik.

Bir arkadaşım "Kocaman bir kediydi" dedi. "Ve çok huzurlu."

Bir başkası, "Ve çok uzun zamandır seninle," diye teklifte bulundu.

"Ah dostum, o yeşil gözler!" dedi dostumuz Stephen.

"O benim en iyi arkadaşımdı." Christopher içi boş görünüyordu. Bunu daha önce görmemiştim. ve o "O hala benimle. Beni asla bırakmayacak."

Büyük siyah oğlan kedisinin hâlâ yanında olduğunu duyduğumu güven benim için yeniydi.

Tüm kedi ailemiz Navar Star'ı özlüyor gibiydi. Üzgün görünüyorlardı. Daha çok uyudular ve daha fazla oynamak istemediler. Uzun yıllardır bizimle birlikteydi; gençlerimiz onu tüm hayatları boyunca tanıyordu ve onun korumasına bağlı hale geldiler.

"Bebeklerimiz dışarıda güvende olacak mı? Navar artık onları koruyamaz. Böğürtlen Gülü, Girl Grey, Huckleberry Moon ve küçük deşetimiz Hayleigh Skywalker, hepsi tatlı küçük bebekler. Onların zarar görmesini istemiyorum."

"İyi olmaları gerekiyor ama onları güvende tutmak bizim işimiz ve onların kedilik Meleklerine güvenmeliyiz." Christopher bunu böyle gördü. "Bir dahaki sefere kedimizle kalacağız ve onlar karşıya geçerken onları tutacağız. Bu geçiş sırasında bir çocuğumuzu daha bırakmak istemiyorum. Her neyse, bununla başa çıkabilirim. Onların yanında olmam gerekiyor."

Bir hafta boyunca ağladım ve sonra kalbimde, sevgiyle The Fonz olarak bilinen sabırlı oğlumun iyi olduğunu hissettim ve o, bizi terk ettiklerinde gittikleri yere sessizce sürüklendi.

Girl Gray ve Huckleberry Moon birbirlerini seviyorlardı; hala bazı günler birlikte uyuyorlardı ve sık sık yan yana takılıyorlardı. Huck hâlâ haftada birkaç kez yandaki kedi arkadaş ı Anna ile takılmak için ortadan kayboluyordu. Hayleigh hala Brambleberry'i taciz etmeye niyetliydi ama onları ayrı tuttuğ umuz için evimizde huzur vardı.

Bir akş am ön verandamıza çıktım ve merdivenlerden aşağı doğru yürümeye başladım. Oldu güzel bir gün batımına dönüş üyor. Tahta basamaklarımızın altından büyük, kabarık, siyah-beyaz bir kokarca çıktı. Yürümeyi bıraktım.

Girl Gray ve Huckleberry dış arıdaydı ve kokarcayla karşılaş ırlarsa ne olacağı hakkında hiç bir fikrim yoktu. Bilin bakalım sonra ne oldu sevgili okuyucular? Çok daha küçük bir kokarca ilk kokarcayı takip etmek için dış arı çıktı. . ve sonra baş ka bir küçük tane. Bunca zaman boyunca hiç bir hareket yapmamış tım. Bir anneye ve onun iki bebeğ ine bakıyormuş um hissine kapıldım ve orada olup olmadığını merak ettim. Daha.

Üç ü bizim bahç emizde rahat görünüyorlardı; saklanmıyorlardı ama yürüyorlardı tam ön verandamızın merdivenlerine giden yolun üzerindeydi, bu yüzden bunun onlar için yeni olmadığını inanmak zorundaydım. O sıralarda Huck bizim garaj yolunun yan tarafındaki bir yoldan koş arak geldi. Köş eyi döndü ve çok hızlı bir şekilde frene bastı! Durdu ve bir dakika kadar hareket etmedi, sonra sessizce evimize doğru yürüdü. Birkaç dakika içinde geri dönmeyi planladığ ım için ön kapıyı açık bırakmış tım ve Huck oturma odamızda kayboldu.

Birkaç dakika sonra Christopher kapı eş iğ ine doğru yürüdü. "Hey, ne kadar güzel bir gökyüzü. Görünüş e göre ödüllü bir gün batımımız daha olacak. . . ah. . . neler oluyor?"

O zamana kadar kokarcaları görebiliyordu. "Vay, ş unlara bak! Kaç tane var?"

Geriye doğru yürüdüğ üm yeri görebilecek kadar döndüm ve yavaş yavaş evimize doğru yürüdüm. "Kız Grey hâlâ dış arıda. Belki onu arka kapıdan ararım."

Christopher ön kapımızın alt yarısını kapattı ve durup onları izledi. "Bence Onlar daha önce buradaydı. Toplanıyorlar ve rahat görünüyorlar."

"Sorun nedir?"

"Kurtç uk ve bcekler için ön ayaklarıyla toprağ ı kazarlar."

Güneş kaybolmaya başladığ ında üç yeni komş umuzu izledik. Bahç e ış ıklarımız yandı ve Gri Kız, Huckleberry'nin gittiğ i yan yolda yürüdü. Christopher ona ön kapıyı aç tı. Cidden endiş elenmiyordu.

Girl Gray öğ u gününü tek baş ına diğer bebekleri, kuş larımızı veya sincapları izleyerek geç iriyordu. Çok amaç lı görünüyordu; Sanki zihinsel notlar alıyormuş gibi. Hala oturma odasında sakladığ ım sepetteki küçük oyuncak ayı kutularıyla oynuyordu. Günümü geç irmek ve o neredeyse müzikal sesi duymak çok tatlıydı. Hala ç an oyuncaklarıyla pek ilgilenmiyordu ama diğer sesleri seviyordu.

Ona aldığı ımız yeni kırış ık top oyuncaklarını beğ endi. Onları kovalamak istemedi ama oturdu ve bir nevi yerlerine hafifçe vurdu; sanki ıkardıkları sesleri duymak istiyormuş gibi görünüyordu. Zihnimde onun, üzerinde parlak altın rengi yıldızlar ve hilal bulunan mor, sivri uç lu bir sihirbaz ş apkası taktığı ını gördüm. Sinsi, çok bilge, baş ka dünyaya ait bir yaratığı a benziyordu.

Kokarca ailesini seviyormuş gibi görünüyordu. O ilk akş amdan sonra gördük ki gösterdiler çoğ u akş am uyanıyorum. O kadar çok ekiciydiler ki, siyah kürkleri ve kuyruklarını bir kutlama gibi gösteren etkileyici uzun beyaz tüyleri vardı. Girl Gray bazen ön verandanın merdivenlerine oturup onları inceliyordu. Diğer kedilerimizin hiç biri bunu yapmadı. O bir gözlemciydi, izledi. . . çok şey. Bazılarını göremiyordum bile ama bu onun neye odaklandığı ını anlamaya çalışmamı sağ ladı.

Kokarcalar hakkında bir şeyler okudum ve hoş lanmadıkları için spre yapmayacaklarından emin oldum bunu yapmak için - ve benim nazik, gizemli kedim tehdit edici değ ildi. Korktuklarında saldırganla yüzleş ir ve küçük siyah ayaklarını yere vururlardı. Huckleberry onları ş aş ırttığ ında bunu bir veya iki kez yaptıklarını gördüm. Bu çok tatlı ve çok tatlı bir şeyydi. Bazen Anna'yı ziyaretten döndüğ ünde bahçe emize dalardı. Neden olduğ undan emin değ ilim, sadece onun eş yalarından biri.

Önce anneye isim verdik.

"Oreo hakkında ne düşünüyorsun?"

"Mükemmel!"

Bir akş am onları izledikten sonra bebeklere Panda ve Meyanköku adının verilmesine karar verdim.

"Bebeklerden biri diğerinden daha cesur. Ona Meyanköku adını verelim. Evimize çok daha yakın yürüyor ve Gray'in dış arıda olmasını umursamıyor. Panda ise daha çok bahçenin arka tarafında kalıyor ve Huck onların pislik partisini bozduğ unda kuyruğ unu kabartıyor."

Bu bizim hayatımızdı, onu sevdik ve bir günden diğerine akıp gitti.

Birkaç yıl sonra Girl Gray neredeyse on yedi yaş ındaydı. Bizimle çok tatlı, uzun bir hayat yaşamış tı ve artık Navar Star'a, kedi ailesine ve Diğer Taraftaki Hawaii'li atalarına katılmanın zamanı gelmiş ti. Dr. Thomas'ın ofisinde veteriner yardımcısı olarak çalış an ve birkaç yıldır kedilerimizle çalış an Dr. Jenny, Gray'in bizi bırakıp Cennete gitmesine yardım etmek istedi.

Dr. Jenny çok tatlıydı; son aylarda birçok kez evimize gelip Girl Gray'e yardım ediyordu ve onunla özel bir bağı vardı. Christopher ona, TS Eliot'un Old Possum's Book of Practical Cats adlı eserine dayanan Cats müzikalindeki Gumbie kedisinden esinlenerek "Jennyanndots" adını verdi .

Onun geç iş gününde Christopher ve ben taze çiçeklerle dolu vazolar yerleş tirdik. Zarif ön verandamızda çok güzel kokulu lavanta leylakları yerleş tirdik. Gray'in en sevdiği battaniye, onun için yaptığı bir kolye ve yakınlarda en sevdiği birkaç oyuncak.

Dr. Jenny geldiğinde Girl Gray'i kucağımda tuttum. Christopher ve ben isimleri okuduk. Diğer tarafta arayabileceği neredeyse otuz kediden biri; her biri erkek ve kız kardeşleri. Bazılarını buradayken tanıyordu, bazıları ise ilk kez buradayken tanışacaktı. ulaşmış.

O gittiğinde, Dr. Jenny şöyle dedi: "Güneşin altında oturup onu kucalamakta sorun yok. Eğer görürsen veya bir şey duyarsan lütfen bana söyle."

"Tamam aşkım." Benim bilmediğim bir şeyi bilip bilmediğini merak ettim. "Hayvanlar Melek midir?"

Yavaşça kıkırdadı. "Neden öyle düşünüyorsun?"

"Çok bilge ve sevgi dolu görünüyorlar."

"Hayır, onlar Melek değil. Öyle görünüyorlar çünkü kalpleriyle yaşıyorlar. Onlar bize sevgiyi göstermek için buradayız..hepsi. Onların da bizim gibi duyguları var ve öyle olmak istiyorlar sevilen."

Ondan sonra sessiz kaldık. Birkaç dakika sonra Gri Kız'ı ruh halinde gördüm: yumuşak, gümüş gri kürkünün uzun ve kabarık olması dışında aynıydı.

"Onu görüyorum." Ben de Dr. Jenny'ye Girl Gray'in ne kadar kabarık olduğunu söyledim.

"Daha fazlasını görebiliyor musun?"

Birkaç dakika daha geçti. "Kürkünden parıltılar çıkıyor."

"Bunu daha önce de görmüş tüm parıltıların ne olduğunu görebiliyor musun?"

Yumuşak ikinci güneşinin altında birkaç dakika daha konuşmadan oturduk ve sonra kendimi hissettim. kalbimde aklımda gördüklerim: "Parıltılar ona verdiği imiz sevgidir. onlar çok güzeller. tüm bu sevgi onun kürkünden parıldıyor.

"Bu mantıklı, vay bel!" Dr. Jenny gülümsüyordu.

Ve sonra sessiz, mistik kızımız Gray gitti.

Bize daha önce Girl Gray'i kliniğe götürebileceğimizi ya da kadını ameliyata alabileceğimizi söylemişti. Ertesi sabah onu yakılmaya kim götürecekti. Onu almaya karar verdik. Dr. Jenny bize onu o gece yatağında tutmamızı söyledi.

Bunu daha önce yapmamış tım ve emin değ ildim. Kaş larımı kaldırarak ve gözlerimdeki sorularla ona baktığı imda bana güvence verdi: "Her ş ey yoluna girecek, endiş elenme. Kötü bir ş ey olmayacak. Onu yatağı na yatırın, iyileş ecektir."

Gray'i ofisimin pencere kenarındaki en sevdiğ i yumuş ak flanel yatağı na yatırdım ve Fransız kapılarını kapattım. Ertesi sabah, oturma odasını aç mak için geç tiğ imde, Huckleberry Moon'un kapıların yakınındaki kanepenin bir ucunda oturduğ unu gördüm. Girl Gray'in yattığı ı yere olabildiğ ince yaklaş mış tı. Ona yakın olabilmek için bütün gece orada kaldığı ını fark ettim. En sevdiğ i kız kardeş i için kendi özel nâbetini tutmuş tu.

"Onun için biraz ç iğ ek dikmek ister misin?"

"Hawaii'de yetiş en bir ş ey ekebilir miyiz?"

Christopher düş ünüyordu ve ş unu düş ünüyordu: "Yaş ayan ç iğ ekli bir bitki hatırlamıyorum. her iki yerde de, peki ya bahç emizdeki ateş ç iğ ekleri ne olacak? Yayılmaları için onları nakledebilirim."

"Ah . . . Bu güzel bir fikir. Pele'yi ç ok seviyordu."

Birkaç gün içinde ekibi geldi ve uzun turuncu yerlilerimizden bazılarını taş ıdılar. ç iğ ekli bitkileri Navar'ın muhteş em Kızıl Ejder Japon akç aağ aç ağ acının tabanı etrafındaki özel bir alana yerleş tirin.

"O uzun otların arasında olmayı ç ok seviyordu." Christopher ş unları söyledi: "Bu onun kendi özel ormanıydı. Orada kendini evindeymiş gibi hissetti."

"Oradayken kendini görünmez hissediyor gibiydi."

Ateş ç emberimizin etrafında oturduk ve onun için kutsal bir kutlama yaptık. Huck ve Brambles yanımıza geldi ve birkaç dakika bizimle oturdu. Özel ve güzeldi.

Uzun süredir yerel dostlarımızdan biri ateş ç iğ eklerinden bahsetmiş ti. "Neden bunları seç tin?"

"Onun küçük Hawaii ruhu ateş tanrıç ası Pele'yi seviyordu ve biz de düş ündük ki... ."

"Ne oldu? Bu ç iğ ekler yangın ç ıkan bölgelerde yetiş iyor. Onlar bazı İlk bitkiler büyüyor ve uzun oldukları için kuş lar yok edilen alanın yeniden tohumlanmasına yardımcı olmak için uç uyor.

"Yani, farkında olmadan sessiz, gizemli Girl Gray'imiz için bir 'Phoenix bitkisi' seç tik."

"Ve onun ruhen yaptığı ı da bu; küllerinden doğ mak. Vay!"

"Bu gerç ekten ç ok güzel," dedi Christopher usulca.

Gray'i bırakmak üzücüydü; öyle mistik ve gizemli bir güzeldi ki. Gözyaş larım yaklaşık bir hafta sürdü ve sonra o da tıpkı kendisinden önceki büyük siyahi kardeş i gibi huzur iç inde ve sessizce aramızdan uzaklaş tı.

Bir gece, ş ükran bahç emizde yürüdükten sonra Christopher iç eri geldi ve ş öyle dedi: "Sanırım onun ruhu, sevgili vatani Hawai'i'ye geri döndü."

"Vay be. . . bu doğ ru hissettiriyor. Oldukça havalı."

"Belki de Pele ile yeniden bir araya gelmiş tir."

"Volkanların ve ateş in tanrıç ası. . . onun iç in ne kadar harika."

"Ve adadaki atalarının ruhları." Christopher gülümsedi.

"Umarım bir gün onu tekrar kedimiz olarak görürüz."

Bebeklerimizin bizden ayrılması üzücüydü ama ikisinin de olağ anüstü ve harika hayatları olduğ unu biliyordum. Christopher ve ben onları sevdim. Kedicik aile üyelerini tanıyorlardı ve yaş ayacakları sıra dış ı ve büyüü bir yere sahiplerdi. Her ikisi iç in de güzel bir hayat olmuş tu ve artık güvenli bir ş ekilde Diğ er Taraftalardı ve bu bana yardımcı oldu.

Bir öğ leden sonra bebeklerimizi yeni bir arkadaş la tanış tırıyordum: "Bu bizim oğ lumuz Huckleberry. ve Brambleberry Rose buralarda bir yerde. Onlar bizim karış ık meyvelerimiz. Moon'u seviyorum. bunu söylüyorum." Kıkırdadım. "Ve evin altında baş ka bir küç ük canavar daha var. Hayleigh Hapishanesinde ."

Genç lerd: Huck on dört yaş larındaydı, Brambleberry ve Hayleigh ise beş ya da altı yaş larındaydı. Onları seviyordum ve onlarla vakit geç irmeyi seviyordum.

Hayleigh Skywalker hâlâ kendine özgü küç ük bir yaratıktı ve hâlâ kötüydü. O ayrıca kedilerimiz arasında en büyük patilere sahipti.

"Sihirli eldivenlerini görmek ister misin?" Bir akş am Christopher'a sordum.

"Elbette." Biraz kıkırdarak söyledi.

O sırada kendisi mutfaktaydı ve Brambles da güvenli bir ş ekilde bizim yatak odamızdaydı. Hayleigh'in ikram ç antasını salladım ve koş arak geldi. O hareket ederken ve ben onun dikkatini ç ekerken, yere birkaç ikram attım. Ş imş ek gibi parke zeminde koş tu ve onları büyük eldivenleriyle yakaladı.

"Ah. Benim. İ yilic. Bunu tekrar yapabilir misin?"

Birkaç ikram daha attım ve o da onu izledi.

"Penç elerini aç ıyor ve onları beyzbol toplayıcısının eldiveni gibi yakalıyor" dedi. "Bu çok hoş ! Ona Yayın Balığı ı Avcısı adını vermeliyiz ."

"Yayın balığı ı avcısı mı? Neden?"

"Yıllar öncesinin ünlü bir profesyonel beyzbol oyuncusu. Takımı adına rekor sayıda galibiyet maçı na imza atmasıyla ünlü. Bana onu düş ündürüyor."

"Bu isme baylıyorum: bizim küçük Yayın Balığı ı Avcımız."

Birkaç ödül daha attım ve o da onların peş inden koş tu, büyük eldivenlerinden biriyle onları durdurdu ve sonra patisini aç ıp ödülü aldı. Ağ zına gürdü, ç iş nedi ve daha fazlasını görmek için bana baktı.

Christopher ve ben gülüyorduk ve Hayleigh, Yayın Balığı ı Avcısı pek çok ödül aldı gece.

Çok tatlıydı ama aynı zamanda beni sık sık ısıırıyordu. Bunu yapan bir kediniz oldu mu? O cildimi asla kırmadı ama ısırıkları hala acıtıyor. Küçük bir savaş ç ıydı ve baş ına gelenlerden ve genç bir kedi olarak katlandığı ı bir çok ameliyattan nasıl kurtulduğunun bu mücadele ruhundan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ettim.

Christopher onunla oynarken, "Yeni bir ismi daha var" dedim.

"Sevimli Velet dış ında mı?"

"Isırık Bebek!"

"Ah hayatım. Ha! Bu ona yakış ıyor."

"Sevgiyle söylüyorum."

Yıllık kontrol zamanı geldiğinde hepsini birlikte Dr. Thomas'ın muayenehanesine gürdüm. Yeni asistanı "Bu tatlılar kim?" diye sordu.

Brambles'ı iş aret ederek onu tanıttım: "O Brambleberry Rose ve bu da Huckleberry Moon. Onlara karış ık meyvelerimiz diyoruz ve onlarla yaş amak çok kolay. Hayleigh'in kulübesini yaklaşı tırarak, "O Hayleigh Skywalker ve biraz serseri." dedim.

Asistan gülümsedi, "Elbette öyle, havalı bir meyve ismi yok."

Gülmeden edemedim. "Bunu ikinci kez duyuyorum!"

Birkaç hafta sonra Huckleberry'i tekrar almak zorunda kaldım. Acil bir ziyaretti. O Bir öğleden sonra topallayarak geldi ve bir yaralanma görmedim ama bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Christopher'ı aradıktan sonra onu Dr. Thomas'ın ofisine götürdüm.

Dr. Thomas'ın "Kötü kediler geri geldi mi?" diye sorması birkaç dakikadan fazla sürmedi.

Şey aşırı tım. "Onları görmedim. Ama bu onların etrafta olmadığını anlamına gelmiyor. Anneleri onları iç eride tutuyordu."

Dr. Thomas, "Topuğunun arkasında bir ısırık yaralanması var" diye devam etti. Bu onun kötü bir kediyle karşı karşıya geldiğini ve Huckleberry ayrılmak için döndüğünde kötü kedinin onu ısırıldığını gösteriyor."

Çok üzgündüm. Geri dönebileceklerini nasıl gözden kaçırmış tım?

"Bu tür yaralanmalar alışılmadık derecede acı verici ve bence kötü niyetli kediler geri döndü. Kedi teröristleri gibi davranıyorlar. Kedilerin doğal düzeninde, bir kedi bir kavgadan sonra geri çekilip uzaklaşmak için döndüğünde, saldırganın da gitmesi gerekir. Olan bu değil!"

"AMAN TANRIM!"

"İyi olacak ama şeyim dilik onu iç eride tutun. Ona antibiyotik veriyorum. Bu kediler yapmıyor Doğal kedi kurallarına uyarlar ve onlara zarar vermek için diğer kedileri avlarlar. Diğer kedileri de öldürebilecek kapasitede olduklarına inanıyorum."

Bu bilgiyle ne yapmalı?

Eve geldiğinde zaten kötü kedinin annesiyle konuşmayı planlıyordum.

O akşam uykudayım ve iki kedisinin durumunu sordum.

"İyiler ama onları iç eride tutamıyorum" dedi. "Evde çıldırmıyorlar, ağlıyor ve pencereden pencereye koşuyor. Bu yüzden onları dışarı çıkardım."

"Ne zamandır onları dışarı çıkarıyorsun?"

"Bir kaç gün."

Ona tatlı öğle Huck'tan bahsettim. "Yani sen onları iç eride tutarken kedilerim güvendedi."

"Tanrım, özür dilerim!"

"Üzerlerine ç an tasmaları takabilir misin?"

"Evet, denedim ama ikisi de onları soydu. Dakikalar iç inde!"

Yürüdüğ ümde baş ımı salladım. . yüksek sesle. . "Ş imdi ne yapacağ ız?" kendime sordum

O akş amin ilerleyen saatlerinde Christopher eve geldiğ inde ona herhangi bir fikri olup olmadığ ını sordum.

"Daha önce SPCA'yı aradınız mı? Belki bir fikirleri vardır."

"Onları tekrar deneyebilirim."

"Köpek almak ister misin?"

"Vay be. . . Bu güzel bir fikir!"

"Belki de havlayan bir köpeğ in kaydını alıp onları korkutabiliriz?" Christopher'ın aptal gülümsemesi vardı.

O akş am bebeklerimizin hepsi kucaklarındaydı. Huckleberry uyumak istedi ve ofisimin cam kenarındaki koltuğ a kıvrıldım. Brambles ve Hayleigh kapının kendi tarafında güvendedi, onların güvende olduğ unu biliyorduk.

"Yarın müzik seti elemanı Mack'le bir toplantım var; bize yardım edebileceğ ini söyledi."

"Havlayan bir köpekle mi?"

"Evet, öğ rendiklerimi sana bildireceğ im."

Ertesi sabah Brambles yatak odamızda uyurken Hayleigh dış arı ç ıkmak istedi. Orada olduğ um ve onu izleyebildiğ im iç in güvende olacağ ını düş ündüm. Ne yanlış gidebilir? Sağ ? Ön kapıyı aç ık bıraktım ve ekrandan hızlıca ç ıkabilmek iç in arka kapıyı aç tım. Birkaç kez dış arı ç ıktım ve o güneş in altında olmaktan ve taze ç imleri ç iğ nemekten keyif alıyordu.

İ ç eri girdim ve ş imdiye kadar duyduğ um en gürültülü, en sefil ç iğ liğ ı duyduğ umda mutfağ ımızda duruyordum. Yeterince ç abuk dış arı ç ıkamadım ve bu kadar yakın olduğ um iç in ç ok minnettardım. Kätü siyah beyaz kedilerden birinin boynunda Hayleigh vardı!

Benden yaklaşık üç metre uzakta duruyorlardı ve kediye doğ ru koş up bağ ırdım: "BIRAKIN ONU! ÇIK BURDAN!"

Ama tahmin edin ne oldu sevgili okuyucular, bunu yapmadı.

Çitimizde bazı onarımlar yapmış tık ve yakınlarda birkaç uzun ç it ç ubuğ u vardı. BEN baş ırmaya devam etti, "ONU BIRAKIN! Gİ TMESİ NE İ Zİ N VERİ Ç K BURDAN!"

Çt direğ ini kaldırdığ ımda geri ç ekileceğ ini düş ündüm.

Yapmadı, ben de onu baş ının üstüne kaldırdım ve yanındaki yere vurdum. hâlâ baş ırıyordum ama Hayleigh sessizdi. Tekrar yere düş tüm ve sonunda onu bırakıp geri ç ekildi. Ama gitmek yerine öylece durup bana baktı! Onu kucağ ıma aldım ve hemen Dr. Thomas.

"Onu iç eri getirin; Onu ş u anda görebiliyorum."

Hemen Christopher'ı aradım ve Hayleigh'i yumuş ak, kabarık battaniyelerinden birine sardım. Hayattaydı ama hareket etmiyordu ve ç ok sessizdi.

Dr. Thomas onu muayene masasına koydu ve stabilitesi de dahil olmak üzere kontrol etti. bacak. "On beş saniye daha olsaydı ölmüş olacaktı. Kelimenin tam anlamıyla saniyelerdi , Amber!"

Hayleigh masanın üzerinde ayağ a kalktı ve onu sevmesine izin verdi. "İ yi, yaralı değ il. Öylemiydi zorba kedilerden biri mi?"

"Evet!"

"Bu kadar yakın olduğ un iç in ş anslısın." Gözlüklerinin üzerinden bana baktı ve sonra onun altını ovuş turdu ç ene. "Ve duyduğ uma göre ne kadar iyi bir küçük ç iğ lik atıyorsun!" Ona ç ok nazıkçe dokundu.

"Christopher ve ben dış ariya hoparlörler takıp havlayan bir köpeğ i patlatmayı düş ünüyoruz. kayıt. Bu plan hakkında ne düş ünüyorsunuz?"

"İ ş e yarayabilir. . . "diye düş ünüymüş gibi aş ağı ya ve uzağ a baktı, "ve bende sana yardım edebilecek biri var."

"Oh tatlı! Teş ekkürler ve burada olduğ unuz iç in teş ekkürler. Christopher'a telefon etmek istiyorum ama seni aramasını sağ la.

"Bu ç ileden sonra onunla burada veya bu akş am evde konuş abilirim."

Hayleigh hâlâ ç ok sessizdi. Onu eve getirdiğ imde yemek istedi, ben de ısıttım taze, organik tavuk ve güzel piş miş karides eklendi. Ondan sonra uykuya daldı. Huck ve Brambles zaten iç erideydi, ben de onları bu ş ekilde tuttum.

Sevgili okuyucular, hatırlarsınız, bu benim kütü kedi zorbalarıyla yaş adığ ım ilk deneyim değ ildi. Navar'ın kedi babası Boots'u ve küçük kedi yavrularına nasıl zorbalık yaptığ ını hatırladım. Ama bu iki terörist kedinin yapabileceğ ine benzer bir ş ey görmemiş tim. Artık kedilerimizin üç ü de bu hain yaratıklar tarafından zarar görmüş tü. Bu tehdidin sona ermesine gerç ekten ihtiyacım vardı.

O akş am Christopher ve ben caddedeki üç eve yürüdük ve olanları komş umuza anlattık. Ona kedisine zarar vermek istemediğ imi söyledim ama neredeyse Hayleigh'i dđürüyordu. "Köpeklerden korkuyorlar mı?"

"Ah, bir köpeğ in havlamasını duyunca koş uyorlar. Yürüyüş e ç ıktığ imda beni takip ediyorlar ama eğ er köpek havlıyor ve eve koş uyorlar. Bu olduğ u için gerç ekten üzgünüm!"

Christopher ve ben birbirimize baktık. "Bu iş e yarayabilir!"

Böylece kedilerimiz iç eride kaldı ve Dr. Thomas'ın yardımıyla Christopher, havlayan, koş an köpeklerin ve birkaç köpekten birinin kavga edip hırladığ ının birkaç kaydını aldı. Çocuklarımıza ne olacağ ını, korkmamalarını anlattım. Kayıtları evde yavaş ç a oynattım ve kedilerimizi izledim. Hepsi sesin kaynağ ına baktı ama kimse kaç ıp saklanmadı. Köpeklerin onların arkadaş ları olduğ unu ve onları dış arıda güvende tutacaklarını bir kez daha söyledim ve ikramlarda bulundum.

"Onların isimleri ne?"

"Köpekler?"

"Homeward Bound filmindeki Ş ans ve Gđge'yi her zaman sevmiş tim."

Christopher hâlâ düş ünüyordu.

"Flash'a ne dersin?"

"AA bu harika. Ş ans, Gđge ve Flaş . Dış arı ç ıkıp onları arayacağ ız. Tamamen sahte o kötü kediler dış arıda!"

Sonraki birkaç gün boyunca CD'leri yavaş ç a ç aldım ve ç ocuklarımıza ikramlarda bulundum. Onlara Chance, Shadow ve Flash'ın yeni Navar Yıldızları olduğ unu söyledim.

"Seni güvende tutacaklar." Ve onlara daha fazla ikramda bulundum.

CD'leri her dinlediğ imde kedi alarmına geç tiler: gözleri büyüyüp karardı, havlamanın kaynağ ına baktılar ve kulakları dikleş ti ama yine de kaç ıp saklanmadılar.

Yaklaş ık üç gün sonra Christopher hoparlörleri taktırdı ve biz de onları stereo sistemimize bağ ladık. Hoparlörlerden CD'leri ç alabiliyordum ve havlamalar iç eriden değ il dış arıdan duyuluyordu. Çok zekiceydi.

SPCA büyük bir köpeğ in veya baş ka bir vahş i hayvanın idrarını almamı önerdi, ben de bir sprey ş iş e dağ aslanı idrarı sipariş ettim. Tüm ç it hattı boyunca püskürttüm. olduğ unu söyleyemedim

oradaydı ve kedilerimiz umursamıyor gibi görünüyordu, bu yüzden iş e yarayıp yaramayacağı nı bilmiyordum - ama her 4-6 haftada bir ve ara sıra yaş adığı mız yağ murlardan sonra püskürtmeyi planladım.

Yavaş yavaş köpek korosunu daha sık ve daha yüksek sesle ç almaya baş ladık. Hayleigh günlerinin çoğ unu Hayleigh Hapishanesinde geç irdi, bu yüzden bu onu hiç rahatsız etmedi. Huckleberry'nin ayağ ı güzelce iyileş ti ve ne zaman o ve Brambles dış arı ç ıkmak isteseler, önce köpek korosunu ç alardım. Birkaç dakika ç alış tırdım, sesini aç tım, mülkte yürüdükten sonra onları dış arı ç ıkardım. Onlar dış arıdayken aralıklarla ç aldım ve bu onları rahatsız etmedi. Christopher ve ben her gün "köpekleri ç ağ ırdık".

Ve tahmin et ne oldu? Zorba kedileri bir daha hiç görmedik.

Kedilerimiz yine bahç elerinde güvendedi. Sadece ben evdeyken dış arı ç ıkabiliyorlardı ama evden ç alış tiğ im iç in yine tatlı bir hayatları oldu.

O yılın sonbaharında küçük kasabamızda belediye baş kanlığı seç imi yapıyordu ve ş u anki belediye baş kanı arkadaş ımız Sarah yeniden adaylığı a ç ıkiyordu. Evimizi bir buluş ma yeri olarak önerdim ve 1924 civarında inş a edildiğ i ve topluluğ umuzun orijinal karakterini koruduğ u iç in arkadaş larımız bunun iyi sonuç vereceğ i konusunda hemfikir oldular. Ön taraftaki sokakta pek ç ok kolay park yeri vardı ve hafif beyaz badanalı, berrak sedir duvarları ve tavanıyla geniş oturma odası eski bir dağ kulübesine benziyordu. Devasa tuğ la ş ömine, odanın ortasında, orijinal dalgalı camı hâlâ koruyan geniş , ç ok bdmeli pencerelerin arasında duruyordu.

Toplantı günü güneş li ve sıcaktı. Ön kapıyı aç tım, sandalyeleri etrafına yerleş tirdim ve giriş masasına kurabiye ve maden suyu koyun. Her ş ey sorunsuz gitti. Brambles yatak odamızda güvende olabilmek iç in uyumak istiyordu. Bu yararlı koridor kapıları kapalıyken Hayleigh ve Huck istedikleri yere gitmekte özgürdü.

Pek ç ok insan geldi ve hepimiz güzel vakit geç irdik. Sarah geldiğ inde, komş ularımdan birkaç ını selamladıktan sonra ş öminenin önünde durdu ve konuş maya baş ladı.

Birkaç dakika sonra Hayleigh mutfaktan sürünerek ç ıktı ve koridorda durup geniş odasında oturan insanları inceledi . Daha sonra mutfaktan fırladı, Sarah'nın önündeki oturma odasına, aç ık ön kapıya ve dış arı, ön verandaya ç ıktı.

Birkaç kıkırdama oldu. Sarah bize hayatında neler baş ardiğ inı anlatmaya devam etti. geçen dönem ve görevde kalmayı önerdiğ i döneme iliş kin planları.

Bilin bakalım yine kim ortaya ç ıktı?

Tabii ki Hayleigh Skywalker'dı.

Bu kez ön kapının önünde birkaç dakika durdu - sanki düşmanın içinden geçecek bir yol arıyormuş gibi - sonra ön kapıdan sandalyelerde oturan insanların önünden Sarah'nın durduğu yere doğru koştu. mutfak. Çoğu kedi gibi koşmadığını ve küçük olduğunu unutmayın. Böylece, düz arka bacağı onu bir geminin dümeni gibi takip ederken ve kocaman ön eldivenleriyle tekrar Sarah'nın önüne fırladı ve mutfaka geri döndü!

Bu sefer odadaki herkes gülüyordu. Sarah bir süre sessiz kaldı. "Eh, daha önce hiç bir kedi başını salladı. . tarafından göğede bırakılmamış tım!"

Sanırım Hayleigh ona biraz oy kazandı. Yine belediye başkanımız oldu ve ikna edici bir çoğullukla kazandı.

Huckleberry Moon tanıdığı en tatlı erkek kedi idi. Karakterinde güçlü bir sempatik rol var gibi görünüyordu. Büyük, yuvarlak gözleri, ön patilerinde beyaz eldivenleri ve arka bacaklarında beyaz çizimleri vardı. Ceketi gri tekir türündendi, göğsü ve burnu beyazdı. Bazen sanki dolunay yüzünde parlıyormuş gibi görünüyordu. Göbek adını bu şekilde aldı. Herkesi ve tüm kedilerimizi severdi, hatta Hayleigh'i bile. Onun bir velet olması onun için önemli değildi, yine de onu seviyordu.

Onunla oynadı ve tüm oyuncakları ona bıraktı ve kovalamaca oynadıklarında kazanmasına izin verdi. Yani Hayleigh bir kedi patronuydu ama Brambles dışında kaba değildi.

Birkaç yıl sonra tatlı oğlumuz Huckleberry Moon yaklaşık on altı buçuk yaşındayken Dr. Thomas bize Huck'ın böbreklerinin sağlıklı olmadığını bildirdi.

"Ona her hafta deri altı sıvıları verebilirim. Onu sen getirebilirsin ya da Dr. Jenny getirebilir. evinize gelin."

"Bunu Girl Gray ile yaptık ve aylarca iyi görünüyordu. Bu tedaviden ne kadar süre memnun kalacağını hakkında bir fikrin var mı?"

"Tabii ki her kedi farklıdır, ancak işareti oldukça yüksektir, bu yüzden onu yalnızca birkaç ay rahat tutabileceğimi düşünüyorum."

Christopher ve ben birbirimize baktık. "Tamam teşekkürler." Bu tatbikatı biliyorduk.

Huckleberry'den sonra bizimle birlikte bu küçük kasabaya taşınan diğer iki bebeğimizi de kaybettiğimizden, yalnızca en küçük iki çocuğumuz olacaktı. Düşünmesi eğlenceli değildi ama ağabeyi ve koruyucusu Navar Star ve çok özel arkadaşını Girl Gray ile unutulmaz bir hayat yaşadığını ve ruhlar dünyasında onlara yeniden katılacağını biliyordum.

Deanna'ya ön verandasında kendisi ve kedi arkadaş ı Anna iç in bir ikram partisi vereceğ ini söylediğ imizde.

Huck'a istediğ i tüm ikramları verdik ve güvende olduğ undan emin olmak iç in dış arıdayken onunla dış arıda kaldık. Bir gün onu tedavi ederken Dr. Jenny bize ş unu söyledi: "Geç en haftaki kadar mutlu değ il."

Christopher ve ben, bunu öğ rendiğ imizde onun gitmesine izin vermeye zaten karar vermiş tik.

"Ne zaman gelip onu geç ebilirsin?"

"Bugün ve yarın iyi, yani bundan sonraki üç gün sizin iş inize yarar mı?"

"Christopher'ın programını öğ renip sana haber vereceğ im."

"Özür dilerim" dedi.

"Ben de ama hayat bu ve onları bırakmaktansa onlara karşı gelmeyi tercih ederim."

Randevudan önceki akş am onu evde tuttum ama gitmek istediğ i iç in Dış arıya kucak dolusu bahar otu ve ç iç eğ i getirdim. Mis kokulu taze bitkilerden bir yuva yaptım. Onu neredeyse sekiz inç derinliğ inde taze yeş illikler ve yumuş ak ç iç eklerle ç evreledim. Etrafı bitki ç emberiyile ç evrili olmaktan o kadar memnun görünüyordu ki, gecenin ç oğ unu orada geç irdi.

Kız kardeş ine yaptığ im gibi ön verandaya oturdum ve ona sarıldım. Hepsinin listesini aldık kedi yavrularımız. Christopher yanımıza oturdu ve ona ş öyle dedi: "Seni bekleyen kocaman bir kedi ailen var. Hepsi seni sevecek ve seninle oynamak isteyecekler. Küç ük oğ lumuz Bugs'la tanış mamızdan yıllar önce baş ladı.

"Önce Sonbahar ve Dünya, Akrep Ayı ve bebekleri var: Hechiza, Guapo ve Gusto."

"Onlar benim ilk bebeklerimdi." Söyledim.

"Sonra Melek ve Ayı Clair, Bay Bojangles, Marlene'in kedisi Yoda ve dört kiş i var. yuva bulan ve isimlerini yeni ailelerinden alan diğ er kediler." Christopher devam etti.

Ş unu göreceksiniz: "Amelia Kitty Heart, Penelope ve onun üç küç ük güzeli: Haydut, Jackie Kağ ıt ve Symba."

"Seninle tanış madan hemen önce bizimle birlikte yaş ıyorlardı." Söyledim.

"Küç ükken tanıdığ ınız iki kiş i: Anna PurnaVar ve Jasmine Rosebud."

"Ve. Sonunda. en iyi arkadaş ın: Navar Star. Ve tabii ki tatlı, tatlı, Girl Grey."

"Hepsi senin ailen ve seninle oynamak iç in bekliyorlar. Seni özleyeceğ iz ama yine hep birlikte olacağ iz. Hepimiz hâlâ bir aileyiz. Seni hep seveceğ iz."

"Zamanın ve uzayın perdelerinin âesinde, küçük dostum." Christopher onun baş ını okş adı.

Ve sonra tatlı oğ lumuz gitti.

Dr. Jenny onu bizimle bıraktı. Girl Gray'i yakan kadının sabah geleceğ ini söyledi ve gitti.

Christopher ve ben hâlâ verandada oturuyorduk. Bugs'ı kucağ ımda tutuyordum ve onunla yavaş ç a konuştuk.

Ve dinledik.

"O burada!" Fısıldadım ve hassas bankta otururken Christopher'ın eline uzandım. Öğ leden sonra sessizliğ i.

Aynı ş ekilde Gri Kız'ı Diğ er Tarafa geç tikten sonra gördüğ üm gibi, Huckleberry Moon'un ruhunun da yumuş ak yeş il ç imlerde yürüdüğ ünü gördüm.

"Çımlerden atladı!" Kıkırdadım. "Ön ve arka patilerini tıklattı birlikte. Bir leprikon gibi. Ön ve arka ayaklarını birbirine vuruyor!"

Christopher gülümsedi. "Ne kadar tatlı, tatlı bir küçük çocuk o."

Sonra Huckleberry Moon aramızdan gitti.

"Artık Anna PurnaVar ve Jasmine Rosebud ile yeniden bir araya geldi. . . ve Navar Star ve onun favorim, Kız Gri."

"Kalbimin bu ş ekilde düş ünmesine yardımcı oluyor."

O gece onu bitki ve ç iç eklerle dolu en sevdiğ i pazen battaniyeye sarılı halde bıraktık. onun etrafına sıkış tı. Ertesi sabah tatlı dilli bayan onu almaya geldiğ inde onu Girl Grey'in külleriyle birlikte ona verdim. En tatlı bebeklerim birlikte yakıldı ve ben de onların küllerini aynı kızılağ aç ağ acından yapılmış hatıra kutusunda bu ş ekilde sakladım.

"Onun iç in biraz yerli ot ve ç iç ek ekelim."

"Navar'ın kırmızı akç aağ aç ağ acının ç evresinde mi?"

"Evet, Huck'ın en sevdiğ i yerlerden bazılarını nakledebilir ve Girl Grey'in ateş ç iç eklerinin etrafında onun anısına tatlı bir koleksiyon yapabiliriz."

Bu beni gülümsetti. "Bunu sevdim. Evet teş ekkürler."

Güzel, kıymetli, sevgili küç ük oğ lumuz iç in yine kutsal ateş imizi yaktık.

"Kedi pijamaları giyen ondan daha tatlı bir ruh tanımadım."

Christopher, "Onu ilk gördüğ üm günü ve beni evimize kadar nasıl takip ettiğ ini hatırlıyorum" diye gülümsedi. "Herkes ön bahç ede kalmasına rağmen - ve kendisi sadece yedi santim boyundaydı!"

Onun ne kadar küç ük olduğ unu ve sanki baş ka hiç bir ş eyin önemi yokmuş gibi Christopher'ın arkasından nasıl koş tuğ unu düş ündüm.

Brambles sessizce bize katıldı ve bir süre oturup izledi.

"Onun neler olduğ unu bildiğ ini mi sanıyorsun?" Diye sordum.

"Evet. Yapıyor musun?" Christopher'ın hâlâ sorguladığ ım pek ç ok konuda kendine güveni vardı.

"Ş una bak, öyle görünüyor. Onu sevmek ne büyük bir ayrıcalık. Onun ailemizde olmasına ç ok sevindim."

Christopher, "Ve sonsuza kadar da öyle kalacak" dedi, nazik bir kesinlikle.

Huckleberry gittikten sonra hayatımızda birkaç ş ey değ iş ti: sevgili Dr. Thomas emekli oldu ve baş ka bir eyalete taş ındı, Dr. Jenny onun muayenehanesini devraldı ve Christopher eyalet dış ında harika bir tasarla ve inş a et iş i buldu. Bu onun gideceğ i anlamına geliyordu ama her gün en az iki ila dört kez telefonda konuş uyorduk ve ben de ona projede ç evrimiç i olarak yardımcı oluyordum.

Büyük bir yerleş im yeriydi ve birkaç yıl sürecekti. Müş teri ç ok fikirlerine ve uzmanlığ ına minnettarım. Christopher'ı alış ılmadık büyüsunü mülklerinde ve yeni evlerinin tasarımında kullanmakta özgür bırakıyorlardı.

Artık sadece iki kedim oldu ğ u i in Brambleberry Rose bana daha da yakınlaş tı. Hayleigh Skywalker'ın kız kardeş iyle daha iyi anlaş acağ ını umuyordum; ancak yine de evin altında ya da evin farklı bir yerinde tek baş ına vakit geç irmek zorunda kalıyordu. Düş ünerek baş ımı salladım: Brambleberry'den hoş lanmıyor ve gürnüş e göre onun gezegende olmasını istemiyor!

Brambleberry Rose ile takılmak  ok eğ lenceliydi. Onunla ilgilenmeyi seviyordum. Brambleberry ve Hayleigh'e özel ikramlar aldım ve organik olarak yetiş tirilen tavuklardan ve sürdürülebilir ř ekilde yetiş tirilen karideslerden en sevdikleri yemekleri hazırladım. Sabah kuş ların sesini duyması i in Hayleigh'i ön verandamıza taş ıdım ve Brambleberry Rose bah emizi keş federken ona tutundum. Bir ř eyleri araş tırmak i in uzaklaş ırdı ama fazla uzağ a gitmezdi ve onu her aradığ ımda gelirdi.

Kuyu . . . bazen beni biraz bekletiyordu. O zamanlar onu aradığ ımda isim, sanki bana bir mesaj bırakıyormuş gibi hissettim: Sana geri döneceğ im, söz veriyorum!

8. Kediniz Çok Akıllı Görünüyor

Yıllık muayenesi sırasında, BrambleBerry Rose on dört yaş ını altı ay geç miş ken, Dr. Jenny ş öyle dedi: "Eh, onun yaş ında bu kadar sağ lıklı bir kedi görmemiş tim. Kan tahlili mükemmel. Yaş ından ç ok daha genç bir kedi gibi görünüyor ve hareket ediyor."

"Bunu söylediğ in iç in teş ekkürler! Belki onu beş yıl daha elimde tutabilirim!"

"Bunu düş ünmemek iç in hiç bir neden yok. Harika görünüyor."

Hayatı boyunca öyle temiz bir kedi diyeti yemiş ti ki; Belki de budur diye düş ündüm sebep. Ayrıca halkına yiyecek de verdim: en sevdiğ i piş miş karides ve tavuk, doğ ranmış buğ day ç imi filizleri ve taze ıspanak ve kedi takviyeleri ile karış tırılmış besin mayası. Bahç emizde pestisit kullanmadık, evimizde ise sadece organik temizleyiciler kullandık. Biraz fazla kilolu olması ve ön ç apraz bağ yaralanmasından dolayı bacağ ının ç alış ma veya ç alış mama ş eklindeki tuhaflığ ın yanı sıra herhangi bir sağ lık sorunu yoktu. Zorba kediler bir süre önce uzaklaş mış lardı, bu yüzden bahç esinde güvendedi. Güzeldi, sağ lıklıydı ve kedilerle olan deneyimime dayanarak onu dört ya da beş yıl daha elimde tutabileceğ imi düş ünerek kendimi güvende hissettim.

Bizim iç in uzun, sevgi dolu bir gelecek gördüm ve bundan daha mutlu olamazdım.

Ona sınavından bahsettiğ imde Christopher ç ok sevindi. "Vay be. . . Brambles konusunda ş ansımız yaver gitti! Temelin bu kısmını atmaya bitirdikten sonra birkaç gün evde olacağ ım."

On beş inci yıla yedi ay kala, onun daha az yediğ ini fark ettim. Bu kadar. izledim Birkaç gün boyunca onu tarttım ama kilo vermemiş ti. Aynı görünüyordu. O da aynı ş ekilde davrandı.

"Onu baş ka birinin beslediğ ini mi düş ünüyorsunuz?"

"Peki bu nasıl olabilir?" diye sordu. "Yakınıımızdaki evlerin ç oğ u ikinci ev olduğ undan, tatil zamanları ve ara sıra hafta sonları dış ında kimse orada bile olmuyor."

"Belki de onu iç eride tutacağ ım ve bir ş eyler değ iş ecek mi diye bakacağ ım."

Ben onu iç eride tutarken Christopher yine evdeydi ve ikimiz de bir ş eylerin ters gittiğ ini fark ettik. yanlış . Bu aynı zamanda Christopher'ın tekrar ayrılmak zorunda kaldığ ı zamandı. Ayrılmadan hemen önce BrambleBerry Rose'u öptü.

"Güle güle değ erli güzellik."

Bana da: "Endişelenme, her şey yoluna girecek."

Unutmayın, sevgili okuyucular, sadece birkaç hafta önce onun sağlığı için mükemmel olduğunu bana söylenmişti. Ertesi gün Dr. Jenny onu muayene etti ve "Bütün sistemlerinde düşük dereceli bir şeyler var" dedi.

Bu Pazartesi günü oldu. Röntgenlerde herhangi bir yaralanma görülmedi; kan tahlilinde belirli bir şeyin yanlış olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Ertesi gün Stevie'yi aradım ve ona bir sorun olduğunu söylediğimde BrambleBerry Rose'u birlikte çalıştı ve veterinerlere götürmemi önerdi. "Bazı cevapları olabilir."

Yeni doktorun muayenesi sırasında midesini tıraş ettiler ve morarmış olduğunu fark ettiler.

"Zehirli bir fare yemiş olabilir, bu yüzden ona K vitamini verdik."

O oradayken, aralarında iki doktor ve birkaç çalışanın da bulunduğu birkaç kişiyi onun hakkında yorumda buldu. "Kediniz çok akıllı görünüyor."

Bir kişiyi "Çok huzurlu" dedi.

"O olağanüstü bir kedi!"

"Stevie'nin onu daha bir günlükken elle büyüttüğünü biliyor musun?"

"Stevie bize bu sabah söyledi ama onun böyle olmasının nedeni bu değil; bu onun doğasında var. O nadir."

Ertesi gün bir şeylerin çok yanlış olduğunu anlayabildim. Onu Dr. Jenny'ye geri götürdüm. "Ona ultrason yaptırmak istiyorum."

Ofisinde bekledim. Dr. Jenny onu bana geri getirdiğinde şunları söyledi: "Tüm bu testleri onun üzerinde yaptım ve tüm bu süre boyunca çok huzurluydu. Akıllımadık bir bilgelik ve sahip. . . bir güç ve sessiz huzur duygusu."

Ayrıca testlerin kimsenin duymak istemediği şeyleri gösterdiğini de söyledi. "Kanserli tümörler dolu onun mide bölgesi."

Bunu çok yumuşak bir şekilde söyledi ve muhtemelen şoka girdim.

"Daha az öldürücü olmasının bir yolu var mı?"

Dr. Jenny testlerin doğru olduğunu bana güvence verdi. "Bu istilacı bir tür hastalık. Bir kedi onkoloğuyla görüşmenizi öneririm."

Bu Cuma akş amı oldu. Dr. Jenny, Christopher'la telefonda konuş tu ve durumu ona bildirdi.

Hafta sonu elimden geleni yaptım. Yemeğ ini yemesini, suyunu iç mesini sağ lamaya ç alış tım. Dr. Jenny bana suyla karış tırdığ ım sindirim sistemi besin tozunu vermiş ti ve ç ok beğ endi ama ç ok az miktarda yiyebildi. Ona onu derinden sevdiğ imi defalarca söyledim. Dr. Jenny mide bđgesini aspire etmiş ti ve BrambleBerry daha rahat görünüyordu.

William'ı aradım ve bana yardımcı olabilecek bir bilgisi olup olmadığ ını sordum. "Zamanı geldiğ inde sana söyleyecektir. Artık ilaç larını alamayacak hale gelmesi bir göstergedir."

Pazar günü baş ımızın belada olduğ unu söyleyebilirim. O harika karış ımı tutamadı aş ağ ıyı seviyordu. Ne zaman onu önüne koysam, iç meye ç alış tı ama davetkar kokuyu iç ine ç ektikten sonra baş ını geri ç ekti.

Pazartesi sabahı BrambleBerry Rose ile birlikte Dr. Jenny'ye döndüm.

"Bunu size söylediğ im iç in ç ok üzgünüm - onu tanımak ve onun doktoru olmak bir ayrıcalıktı - ama onun gitme zamanı geldi."

O öğ leden sonra, Dr. Jenny ve ekibi, ruhumu, kalbimi ve sevgili BrambleBerry Rose'umu Melekler'in yanına huzur iç inde göndermek iç in evimize geldi.

Geç miş te, en değ erli aş klarımızdan biri kesiş tiğ inde Christopher benimle birlikteydi. Ama o kadar hızlı geri dönemedi ve BrambleBerry Rose'un ayrılıp Cennete gitme zamanı gelmiş ti, bu yüzden onunla telefonda konuş tuktan sonra yapmayı öğ rendiğ imiz her ş eyi yaptım.

Ben yok edildim. . Üzüntünün âesinde üzgün ve onun iç in güç lü ve sevgi dolu olmaya ç alış ıyorum. En sevdiğ i battaniesini hazırladım ve oturma odamızda onu kucağ ıma alırken onu bekleyen tüm kedilerin isimlerini okudum.

Dr. Jenny ilk atış ı yaptı. Ama ilacı BrambleBerry'nin damarına sokamadı. Ş aş kınlıkla, "O ç oktan gitti!" dedi. Bana baktı ve tekrarladı: "Gitti. Bunu daha önce hiç görmemiş tim." Asistanına döndü ve tekrar "Gitti!" dedi.

Veteriner asistanı BrambleBerry'nin kalbini dinledi ve artık bizimle olmadığ ını doğ ruladı. Dr. Jenny'nin ekibi onunla iş ini bitirip onu bana bıraktı. Bir süre sonra onu kliniğ e getireceğ imi ve cenazeyi yakabileceklerini artık biliyorlardı.

BrambleBerry Rose tekrar uçmak için Dünya'yı terk ettiği inde ne gördüğü ümü size anlatmak istiyorum. Eşit gerçeği büyülmüş bir şeyin olabileceğinin farkındaydım ve olanlardan sonra buna hazırlıklıydım. Girl Grey ve Huckleberry Moon'da deneyimlemiştim, beni hayrete düşürmüştü.

Onu kucağıma aldığım anda bedeninden ayrıldığını hissettim. Zihnimde onun ruhunun dışarı çıkıp içeri girdiğini gördüm. İnce, çevik ve güçlüydü. Bana bakmak için döndü ve yüzünde bir gülümseme. O zamanlar kediler nasıl gülümser diye düşündüm. Ağırlığını bıraktığını hissettim. Bedeni arkada. Onun ruh dünyasındaki kimliği ile geçmişteki kişiliği arasındaki eşitsizliği gördüm. Burada yeryüzünde. Bu büyük bir farktı. Bir kez daha gerçeğe ulaştığını hissettim.

O yine Mystère'di.

Akşamın erken saatlerinde oturdum, onu tuttum, bereketli kürkünü okşadım ve ona dokundum. Güzel yüz. "Seni çok seviyorum. Seni sonsuza dek seveceğim . . . ve asla. Baban da öyle. Sen çok güzel . . . çok güçlü ve cesur."

Christopher'a telefon ettiğimde onu ne kadar sevdiğini de söyledi; onun onun olduğu unu sonsuz Aşk.

Yaklaşık kırk dakika sonra harika bir şey oldu: Aklımda şeyi duydum: o kadar yumuşak bir sesle "Bu ben değilim anne" dedi. Bir duraklama . . . sonra şöyle devam etti: "Yapabilirsin. Şimdi beni onlara götür."

Ve bu sadece başlangıçtı.

9. Ben iyiyim anne

Stevie'ye sevgili BrambleBerry Rose'umuzun bu dünyadan geçtiğini söylediğimde sosyal medya paylaşımımnda BrambleBerry'nin fotoğrafının altına şunu yazdı: "Sevgili küçük melekim. Sana çok sevgiler. Kanatlarının tadını çıkar."

Cennete gittikten iki gün sonra, berrak ve sakin sabah güneşini altında yürüyordum. Bahçe emizde, sıcak öğleden sonraları uyuduğum yerde. Adını yüksek sesle söyledim ve "İyiyim anne" dediğimi duydum.

Kendimi bir anne olarak tanımlamıyorum; çocuğum yok ve şunu yine ilginç buldum: Onu sanki benimle konuşuyormuş ve bana anne demiş gibi duyabiliyordum.

Gerçek sizin de okuduğunuz gibi, yıllar önce Diğer Taraf'tan gelen fısıltıları görmüş tüm. İki gerçekli aşkımız Kitty Heaven'a gitmişti ve BrambleBerry Rose hayattayken ilginç deneyimler yaşamıştı, bu dünyayı yeni terk eden kedimin benimle sessizce düşüncelerim aracılığıyla iletişimi kurmasına alışkın değildim.

William'a BrambleBerry Rose'dan haber aldığımı söyledim. "Benimle zihnimin içinde konuştu. Net, neredeyse duyulabilir sözcükleri olan tatlı bir sesi vardı."

Hiç tereddüt etmeden, "Hayvanlar bizimle düşünceleri aracılığıyla iletişimi kurarlar. Onlar bunu burada bizimle yaparlar ve böylece Diğer Taraf'tan da iletişimi kurabilirler."

"Diğer Taraf'ta konuşabilirler" diye ekledi.

Bu benim için yeni bir bilgiydi.

"BrambleBerry Rose çok güzel konuşuyor," diye devam etti, "çünkü Cennet dili."

"Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz; ben bunların hiç birini nasıl bilmiyordum?"

"Ziyaretlerini kaydetmek için bir günlük tutmak isteyebilirsiniz. Unutma, ne zaman seninle iletişimi kurduğunu düşünsen, oyledir!"

Bana eşitli incelikli yollardan ulaşabileceğimi söyledi ve açık kalmamı önerdi. düşündüğüm her şeyin ondan bir mesaj olduğumunu düşündüm.

Christopher'a William'ın bana anlattıklarını bilip bilmediğini sorduğumda şöyle dedi: "Bizimle zihinsel olarak iletişim kurduklarını biliyordum ama geri kalanını bilmiyordum. Bu mantıklı . ve bir bakıma Navar'la ilgili neler olduğunu anlamama yardımcı oluyor. Benimle arabanın arka koltuğunda seyahat ettiğini biliyorsun.

"Bana bundan bahsetmişsin . . . Ah, belki şimdi anlıyorum!"

"Geri döndüğümde ekibime onun için çiklet diktireceğim."

"Teşekkürler, acaba neyi seçeceğiz? Belki güller?"

Christopher'ın tek söylediği, "Bileceksin." oldu.

O öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde - onun sessiz diliyle - BrambleBerry'nin yürüyüşüne çikletimden bahsettiğini duydum. Hakkında düşündüm. Hımm, iyi bir fikir gibi görünüyor. . ah, belki yarın. Yorgundum ve derin bir üzüntü iç erisindeydim. Sonra onu tekrar duydum. Böylece kazağımı yorgun omuzlarıma sardım ve günbatımının ilk ışıklarına doğru yürümeye başladım.

Hemen köşeyi dönünce, sokağın aşığı yanında bir adam, karamel renkli, uzun saçlı, güzel bir Golden Retriever'ı yürütüyordu; köpeğin kürkü, BrambleBerry'nin daha açık renkli bölgelerdeki kürküyle aynı renkteydi. Merhaba dedim ve köpeğinin adını sordum.

"O Shila. . . ve o sekiz yaşında."

Shila gelip yanıma oturdu ve başını bacağıma yasladı. Ağzında parlak pembe bir Frizbi taşıyordu.

"Ona frizbi atabilir miyim?"

"Frizbisini taşımayı seviyor ama kovalamayı sevmiyor." Onu izlerken "Senden hoşlanıyor" dedi.

Konuştuğumuz süre boyunca Shila başını bacağıma yasladı ve ben de uzanıp onu okşadım.

Biraz daha konuştuk ve Shila tüm vücudunu bacağıma yaslamak için hareket etti. Kuyruğunu salladı ve bana baktı. Sanırım gülümsüyordu.

"Vay canına, senden gerçekten hoşlanıyor!"

"Sanırım bana ekstra sevgi veriyor çünkü çok sevdiğim kedim Kitty Heaven'a gitti. Belki bir şekilde biliyordur?"

Bunu düşündü.

"O bir terapi köpeği mi?"

"Öyle değ il ama öyle olabilecek bir kiş i liğ e sahip. Onun sana olan sevgisinden anlıyorum ki o doğ al olarak bu konuda iyi."

Onunla konuş up Shila'yı birkaç dakika daha okş adıktan sonra konuş malarına devam ettiler. caddede yürüyün.

Bu benim komş umdu ama onu daha önce görmemiş tim. Velcro Dog'u düş ündüğ ümde Shila sonrasında, BrambleBerry Rose'un Shila'nın benimle aynı yerde ve zamanda yürüyeceğ ini bilip bilmediğ ini ve yürüyüş e ç ıkmamı istemesinin nedeninin bu olup olmadığ ını merak ettim. BrambleBerry Shila'dan sevgi görmemi mi istedi? Köpek sevgisi öyle güzel bir sevgi ki beni gülümsetti ve hissettiğ im acının hafiflemesine yardımcı oldu.

O akş am Christopher'la konuş tuğ umuzda bana iş iyle ilgili merak ettiğ im bir ş eyi anlattı: "İ nş a ettiğ imiz yeraltı köpek koş usunu hatırlıyor musun?"

"Evet, nasıl gidiyor?" Velcro Köpeğ i Shila'dan bahsetmedim.

"Biz bitirdik. Gerç ekten güzel, yalıtımlı bir köpek kulübesi inş a etmeye karar verdik ve sahipleri anne köpekleri "Nova"nın burada vakit geç irmeye baş layabileceğ ine karar verdiler.

Daha önce bana köpeklerinden ve onu ne kadar sevdiğ inden bahsetmiş ti . Belç ikalı bir Malinois'ti. ç ok iyi eğ itimli ve yavru sahibi olmaya hazırlanıyor.

Hayatının baş larında rehber köpekler yetiş tirdiğ inden bahsettiğ imi hatırlıyor musun? Kö? Köpekleri nasıl eğ iteceğ ini biliyordu ve yavru köpekleri seviyordu . Görünüş e göre sahipleri onu Nova'yla görmüş ve onun inanılmaz derecede yenilikç i evler ve özel parklar inş a etmekten daha fazlasını yaptığ ını fark etmiş lerdi. Geldikten sonra yavrularla ilgili ondan yardım istediler.

"Büyük bahç enin büyük kısmı bitti ve ş imdi onların evinde ç alış ıyoruz, böylece hava ş artlarına karşı nispeten rahatsız edilmeden koş abilir. Yeni köpek kulübesini gerç ekten ç ok seviyor ve yavrularının da orada olmasını istiyorlar. Onları taş ımak istemiyorlar."

Onun kendi köpek hikayesi vardı, benim de benim. Ona Shila'dan bahsettim.

Christopher uzaktan elinden geldiğ ince yardım etti; BrambleBerry Rose'un gittiğ i için ç ok üzgündü ve evde olup bana yardım edemediğ i için de mutsuzdu. Ayrılırken onu öptüğ ü için minnettardı ve "En azından bende bu var" dedi.

Ertesi gece yine BrambleBerry Rose'un yürüyüş e ç ıkmamı istediğ ini düş ündüm. Kasabada genellikle kullanmadığ im bir patikayı takip ettim ve eve dönerken postanenin karşı sındaki avludaki restoranda bir masanın üzerinde dans eden ateş alevlerinin titreş tiğ ini gördüm. O alevlere ayrılmaz bir ş ekilde ç ekildiğ imi hissettim.

Bir kadın sunucuyla konuş uyordu ve yanından geç erken onun ş unu söylediğ ini duyduğ umu sandım. bir hayvan dostunu kaybetmekle ilgili bir ş ey.

Bu mesajın iki ilginç kısmı var:

1. Ona asla BBR demedim. Bunu düşünmedim bile!

2. Hayatının son yılında, hem Bramble hem de Berry'de BrambleBerry Rose adını büyük B harfiyle yazmaya başlamış tım.

Ertesi sabah yine bahçemizde onun en sevdiği yerde yürüyordum ve onu hissettim. mevcudiyet. Yüksek sesle, "Seni özledim, BrambleBerry Rose" dedim.

Söylediklerim ile bana gelenler arasında bir nefes bile yoktu: "İyiyim anne."

Sözlerine yumuşak bir huzur eşlik ediyordu.

10. Kalbinizde Sevgiyle Yaş ayın

Her gün kendimi onun sıcak ağı leden sonraları oturmayı sevdiğ i yerde vakit geç irirken buluyordum. Onsuz neredeyse bir hafta geç miş ti ve güneş , ç iç ek aç an calla zambaklarına bakmam iç in beni ç ağı ırdı. Sadece onun iç in ortaya ç ıktıklarını sanıyordum ve daha sonra neyi temsil ettiklerini araş tırdığı ımda bunların genç lik ve yeniden doğ uş un simgeleri oldu ğ unu ağı rendim. Evimize yürümek iç in döndüğ ümde onun varlığı ını kalbimde hissettim ve onu zihnimde net bir ş ekilde duydum.

Ş öyle dedi:

"Buradayım." İ lginç , diye düş ündüm, nerede o? "Karş ıya geç tiğ inde buraya gelmeni istiyorum bu yüzden yapmanız gerekenler: Affetmek. Herkes. Her ş ey."

Tamam, ABD'nin Batı Kıyısı'nda bir sonbahar sabahının yumuş ak güneş ış ığı ında duruyorum ve kedim benimle konuş uyor. Düzeltme: Yakın zamanda Iş ığı a giden kedim benimle konuş uyor!

"Kalbinizde Sevgiyle Yaş ayın."

Birkaç dakika sessiz kaldı.

"Güncel kalmak . . . diğ er insanlarla aranızda incitici hiç bir ş eyin iç inizde kalmasına izin vermeyin kalp."

Bana berrak bir kuvars kristaline benzeyen bir kalbin resmini gösterdi - zor değ ildi Kristal gibi, berrak ve ış ılıtlı. Aynı zamanda baş kalarıyla aramda hoş olmayan ş eyler yaş andığı ında benden bu sorunları ç özmemi istediğ i düş üncesi de geldi. Kötü bir ş eyin kalbimde kalmasına izin vermemi istemedi. Sadece bazı ş eyler hakkında konuş mamı istedi. Bunlar ne zaman oldu!

"Kalbinde Sevgiyle Yaş a" kısmı herkesi sevmek değ ildi; daha ç ok sevgiyi kalbimde tutmamı ve kim oldu ğ umun bir parç ası olarak sevgi olmamı istiyordu. Yaratıklar dahil ç evremdekilerin ve Dünya'nın iyiliğ i iç in düş ünmemi, hareket etmemi ve bunu bilerek yapmamı istediğ i izlenimine kapıldım.

Daha sonra bunu düş ündüğ ümde, bazı tarihi olayları nasıl affedebileceğ imi merak ettim. bildiğ im olaylar bizim dünyamızda yaş andı. Çok sayıda insana zarar veren ve onları ödüren liderleri nasıl affedebilirdim? Bu üç ekte nasıl affedeceğ imi bilmiyordum. O günden bu yana ağı rendiğ im ş ey, en yakınlarımın yaptığı ı en küçük ş eyleri bile affetmenin ne kadar zor olabileceğ iydi.

Ama o sabah güneş ışığının sessizliğinde dururken aklımda, kalbimde ya da her nerede değ iş iyorsak bir değ iş imin oldu ğ unu hissettim.

Tekrar BrambleBerry Rose'la birlikte olmayı her ş eyden ç ok istiyordum ve o az önce bana vermiş ti.
takip etmem gereken bir yol var.

Evrenimizin Yaratıcısına güveniyorum ve yüksek sesle ş öyle dedim: "Nasıl affedeceğ imi bilmiyorum.
herkes her ş ey. Lütfen bana yardım eder misin? Bana öğ ret ya da benim iç in yap.

Değ iş tim.

O gün.

O noktada.

Benim iç in ani ve radikal bir dönüş üm oldu ve ben onlardan farklıydım.
anları.

11. Büyük, Kırmızı Bir Yırtıcı

BrambleBerry Rose'un benden yapmamı istediği üç ş eyi öğ rendikten birkaç gün sonra kanatlı bir ziyaretçi gönderdi. Onun ruhani savaş ı doğ asına uygun olarak, güzel bir kelebek ya da ok gibi uç an, tatlı bir sinek kuş u değ ildi.

Bana bir ş ahin gönderdi .

Ofisimin penceresinin hemen dış ında.

Büyük, kırmızı bir yırtıcı.

Büyüklüğü üne ve benden uzaklığı na bakarak kuş un yaklaş ık iki boyunda olduğ u sonucuna vardım. baş ının üstünden kuyruk tüylerine kadar ayak yüksekliğ indenir. Hiç acelesi yoktu ve tırmandığı dallarda belki on iki ila on beş dakika kadar oturdu.

On altı yıldır bu mülkte yaş amamıza rağ men evimizde hiç yırtıcı kuş görmemiş tim. bahçe. Bunun ondan gelen sevgi dolu bir mesaj olduğ unu hemen anladım. Bana iyi olduğ unu ve güçlü ve sıra dış ı doğ asına sadık kalarak hala savaş ı olduğ unu söylediğ ine inanıyordum.

Elbette, bir ş ahinin ziyaret edip ruhlar aleminde ne anlama geldiğ ini araş tırdım. bunun Öteki Dünya'ya gidenlerden gelen, iş aretlere ve fısıltılara dikkat etmemizi isteyen bir mesaj olduğ unu öğ rendi; onlar bu Dünyayı terk eden sevdiklerimizden. BrambleBerry Rose'dan gelen bu mesajın, gördüğ üm ve duyduğ um ş eylerin kesinlikle ondan geldiğ ini bana bildirdiğ ine inanıyordum.

Bu olaydan yalnızca bir veya iki gün sonra William, Reno, Nevada'da arabasıyla giderken kayboldu. mahallede büyük, altın kanatlı bir ş ahin görüş alanına uç tu. Ön bahçe eye indi ve yanından geç erken bir an onu izledi ve ş öyle düş ündü: "Bu ç ok büyük bir kuş ." Bir nedenden dolayı baş ını kaldırıp sokak tabelasına baktı - GPS tarafından yönlendirildiğ i için genellikle yapmadığı bir ş eydi - ve sokağ ın adını gördü.

Bramble Drive'di!

O sıralarda olağ anüstü bir şey daha oldu.

Sessiz bir sabah ofisimde çalışırken, ormana benzeyen özel evimize baktım. park ettim ve bir geyik gördüm. O gün bahçede olmama ya da şehre gitmeme gerek yoktu, bu yüzden evde kalıp izledim. Bu ne güzellik! Yaşını ve cinsiyetini bilmiyordum. Birini bu kadar yakından görmek beni çok şaşırttı. İçinde. Benim. Bahçe!

Ertesi gün daha küçük bir versiyonunu gördüm ve bunun boynuzları vardı. bunun . ya da belki boynuzlar. Yani ben bebek olduğumu, bir erkek çocuk olduğumu ve daha büyük olanın da annesi olduğumu varsaydı. Sizce kendimi ne kadar şaşkınlık hissettim?

Ertesi gün ikisi de oradaydı ve işte o zaman onların gerçekten anne ve bebek olduklarını anladım ve onlara isimler verdim: Güzel Anne ve Bebek Buck.

Yeni bir komşunun Ziggy adında muhteşem, tüylü, kızıl bir erkek kedisi vardı ve o da geyiklerle vakit geçirmek için gelmeye başladı. Hayleigh pencereden izliyordu ve hiç de üzgün görünmüyordu. Saatlerce onları izledi. Geyik oturdu, bahçe emizde dolaştı, bitkileri kemirdi ve ağaç kabuğunu parçalarımızın üzerinde uyudu. Bazen bir gecede.

Christopher, Güzellik ve Bebek Buck, Ziggy ve Brambles'la olan maceralarım hakkında bilgi almayı seviyordu. Ayrıca Nova'nın yavrularının doğduğunu da söyledi. Dokuz kişiydiler ve Nova her zaman onlarla birlikteydi.

Sonra Christopher bana yeni haberlerini anlattı.

"Dün gece uyandım. Odam karanlıktı ve bana bakan iki büyük yeşil göz gördüm. Ben!"

"Neredeydiler?"

"Eh, işin tuhaf kısmı da bu. Tavanın birkaç metre altındaydılar!"

"Ne? Kim olduğunuzu biliyor musun?"

"Baguerra'ydı. O çok büyük!"

"Bu harika."

"Hâlâ benimle seyahat ediyor, beni güvende tutuyor. Bugün öğleden sonra bir tedarikçiye gitmem gerekiyordu ve onun beni mağaza kadar takip ettiğini hissettim."

"Bir şey oldu mu?"

"Garip olan kısım da bu. Donanım satın aldığı mağazanın aynısıydı ve bugün tanımadığım bir adam insanlara yardım ediyordu. Bana kaba davrandı ve parayı alamayacağını söyledi."

Kapı menteşelerini istedim ve ne olduğunu anlayamadım. Her iki gidişimde de bana yardım eden tanıdığınız kadınlar vardı ve her şey yolunda gitti."

"Ayrıldın mı?"

"Evet, yaptım. Çok fazla statiklik vardı ve bunu çözemedim, bu yüzden Baguerra ve ben ayrıldık. Arabanın arka koltuğunda kocamandı ve ben uzaklaşırken mırıldanıyordu!

Christopher'ımın devasa bir kara ruh kedisiyle görüntüsü büyüleyiciydi!

12. Köpeklerin Süper Güç leri Vardır

Kayıbımın büyüklüğüyle başa çıkmanın mantıklı bir yolu yoktu.

BrambleBerry Rose'un mükemmel derecede güzel soyut iş sanatlarını deli gibi özledim. Ben nasıl ayak tabanlarındaki ve ağızlarının çatısındaki koyu lekeleri seviyordu. O kadar güzel kediler var ki. Bunun farkındayım. Ama bana göre o mükemmeldi. Onun kaybı anlaşılmazdı; kalbimi süküp attı, beni karanlık bir yola sürükledi ve dövdü. . . günlük.

Birkaç gün sonra şunu söylediğini duydum: "Kediler köpeklerden daha akıllıdır. . . ama köpeklerin süper güç leri var."

O zaman kedimin mizah anlayışını olduğunu düşündüm. Ne demek istediğini sordum. Şöyle açıkladı: "Ben bir kediyim ve köpeklerin yeryüzünde kedilerden daha kolay yürüyebileceğini ve köpeklerin daha uzağa gidebileceğini düşünüyorum."

Bana kasabamızda insanlarıyla birlikte yürüyen köpeklerin resmini gösterdi ve şöyle dedi: bir kedi olarak bunu yapamayacağını farkındaydı.

"Seni çok seviyorum . . . ve seni özledim. Senden ayrılmak istemedim ama gitmek istedim. Sebepler vardı."

"Yine senin kedin olmak istiyorum!"

Tamam, şimdi neredeyse dört haftadır ortalıkta olmayan kedimle konuşuyorum ve bu konuda sorun yaşamamaya başlıyorum.

Köpekler hakkındaki eğilimeli yorumundan kısa bir süre sonra varlığını evimizde hissettim. Sanki gerçekten oluyormuş gibi koridordaki kapıdan ofisime girmesini, sandalyenin arkasındaki pencereye oturmasını ve ben masamda çalışırken etrafımda dolaşmasını izledim. Ve sonra tekrar gitti.

Bu çok kucaklayıcı bir duyguydu. Onun daha uzun süre kalmasını o kadar çok istedim ki.

Christopher, Nova'nın yavrularıyla eğilimeli vakit geçiriyordu.

"Onlar için yaptığım evlerinde biraz yürüyorlar. Burada oldukları için çok mutluyum. Nova bir harika bir anne ve onları tutmama izin verecek kadar bana güveniyor. Beş kabadayı öğlenimiz ve dört küçük kızımız var! Çocuklar sanki parçalamak istemiş gibi battaniyelerini çekiş tirmeye başladılar bile."

"Senin onlara sahip olman ve benim Shila'ya sahip olmam ilginç ."

"Sahipler Randy ve Grace, yavruların doğ masından birkaç gün önce kararlarını anında verdiler. Burada olmalarına izin vermeyi düş ündüklerini bile bilmiyordum. Ama kesinlikle hoş uma gidiyor. Kalbimin iyileş mesine yardımcı oluyor."

"Sizce Brambles'ın bununla bir ilgisi var mı?"

"Muhtemelen," dedi sessizce, saygılı bir fısıltı gibi.

Onun ayrılış ından birkaç gün sonra BrambleBerry'nin bunu yapmamı istemediğ ini hissettim. üzgün olmak. Beni özledi ve üzgün görünce üzüldü.

Ertesi akş am, akş am trafiğ inde kırmızı ış ıklar denizinde otururken onu düş ünüyordum ve BrambleBerry Rose'a bana geri döndüğ ü için yüksek sesle teş ekkür ettim. Hemen onun güzel, yumuş ak sesini zihnimde duydum: "Senin iç in iki kez geri döndüm."

Vay! Yumuş ak bir yumruk gibiydi.

Onun ifadesini düş ündüm ve bu yaş amımda benimle birlikte olup olmadığ ını merak ettim. kedim Earth, BrambleBerry Rose olmadan önce. Kasıtlı olarak bana Dünya olarak geri gelmiş olması mümkün müydü - bunu söylerken kastettiğ i bu muydu?

Artık derinliğ imin ç ok dış ına ç ikmiş tım. Birden fazla yaş am yaş adığ imıza inanıyor muyum? Aç ıkç ası bilmiyorum. Bilmediğ imizi biliyor muyum? HAYIR . . . Bu konudaki düş üncelerim değ iş meye aç ık olabilir.

Birç oğ unuz bu kaybın nasıl bir his olduğ unu biliyorsunuz. Onları kaybettiğ imizde bu sorun değ il ve HER ZAMAN acı verir. Ağ lamayı bırakmamış tım. Acıyla boğ uş tum.

Bir gün sonra üzüntüm biraz hafifledi ve dümün bir ş ey olup olmadığ ını merak etmeye baş ladım. Dr. Jenny beni aradığ ında BrambleBerry Rose'a nezaket gösterdim.

"Brambles otopsisine bize, dđdğ ü sırada ona verdiğ imiz anti-artrit ilacını gösterdi. ACL'sini yırttı iş e yaramadı. Kalç ası artrit nedeniyle hasar gördü.

"Ne?" Ş ok olmuş tum! Ona yardım ettiğ imi düş ünerek tüm o ayları ve tüm o günleri düş ündüm.

"Görebildiğ im kadarıyla bizden ayrıldığı ında semptomsuz yaş ıyordu. Ancak gelecekte onun iç in önemli miktarda acıya neden olmuş olabilir.

Christopher bunu duyduğ unda kendisi de aynı derecede ş ok oldu. "Bütün o ilaç lar, hepsi... Ah hayatım!
· Gittiğ i iç in ç ok üzgünüm ama bu onun iç in en iyi ş ey olabilir. Yıllardır yapamıyorum. onların acı iç inde olduklarını düş ünün!"

Projede kritik bir yerdeydi ve bana ç ok katlı yapının ç erç evesinin ç ok büyük olduğ unu ve gerç ekten iyi göründüğ ünü söyledi! Hayleigh Skywalker'la ve o korkunç sessizlikle baş baş aydım.

"Hissettiğ im üzüntüyü üzerimden atamıyorum." Christopher dedi. "BrambleBerry Rose'un bizi gerç ekten terk ettiğ ine hâlâ inanmakta güç lük ç ekıyorum. Belki de yanında olmadığ im iç in onun gittiğ ine inanmak benim iç in daha zor. Seninle evde olamadığ im iç in ç ok üzgünüm."

"Burada olamadığ ınız iç in üzgünüm ama kendinizi kötü hissetmeyin. Anladım. Yeterince inş aat sahasında bulundum ve biliyorum ki, onu yerden ç ıkarırken orada olmanız gerekiyor. Nova'nın da sana ihtiyacı olduğ unu düş ünüyorum."

"Bu yavru köpekler o kadar hızlı büyüyor ki, artık küçük patates değ iller!"

İ lk birkaç hafta iç inde baş ımın belada olduğ unu fark ettim. Aş k ve kayıplarla dolu geç miş yıllarımda, yirmiden fazla ç ok sevilen yavru kediyi ve yetiş kin kediyi, en yakın arkadaş larımdan ikisini ve anne babamın her ikisini de görmüş tüm. Öüm bizim evimize yabancı değ ildi ama yine de yaş adığ im acının derinliğ ine hazırlıksızdım. Tekrar kedimin yanında olmak istedim. Bu umutsuzluğ u daha önce hissetmemiş tim. Kendimi ç ok yalnız hissettim ve bu benim iç in yeni bir duyguydu. Ömek istemedim - bu benim düş üncem değ ildi - sadece onu tekrar görmek istedim. Yaş am ve öüm arasındaki bariyerin kağ ıt mendil kadar ince olduğ unu hissettim. Düş üncelerim karanlık ve derindi, beni daha önce bulunmadığ im bir yere ç ekliyordu. Alış ılmadık bir durumdu ve bundan nasıl kurtulacağ ımı bilmiyordum.

Birlikte ç alış abileceğ im yas konusunda uzmanlaş mış yerel bir profesyonel aramaya baş ladım.

Tam o sıralarda karşı komş umuz Stephen aradı. Ev satış ının planladığ ından daha erken bittiğ ini söyledi ve birkaç gün benimle kalıp kalamayacağ ını merak etti. İ ş lerin iş leyiş i komik değ il mi?

Christopher'a neler olduğ unu anlattığ ımda ş öyle dedi: "Ah, bu iyi. Eğ er burada birkaç hafta daha kalabilirsem, buradan ç ıkıp bir hafta kadar evime dönebilirim. Stephen sana iyi bir arkadaş olacak."

Ona hoş karşı landığ ını söylerken Stephen'a da bir ön uyarıda bulundum.

"Tabii, istediğ in kadar kal, Christopher birkaç hafta geri dönmeyecek. Ama bilginiz olsun: BrambleBerry Rose'u kaybetmenin acısını hâlâ ç ekıyorum ve günün her anında kendiliğ inden ağ lıyorum. Baş kalarıyla takılmayı zorlaş tırır. Ah, iş te baş ka bir ş ey daha. . . gibi Evin iç inde dolaş ıyorum, desise yüksek sesle konuş uyorum. Bazen o canavara bağ ırıyorum."

"Sen ne diyorsun?"

"O sana ait değ il. Onu ÇALDIN! Onunla ilgilenmedin; sen asla onu sevdi! Sen sevmeyi bile bilmiyorsun! O İŞ İĞA ve bana ait! Sen bir hırsız. Acıya sebep oluyorsun ve yok ediyorsun! Sahip olduğ un hiç bir ş ey sana ait değ il. SEN Bİ R YALANCI! O asla sana ait olmayacak; onu elinde tutamazsın! Sen bir zavallısın; Biliyorsun İş ıkla ilgili Hİ ÇBİ R Ş EY. Belki İŞ İĞA Gİ TMELİ Sİ N; bulacağ ın yer orası sevgi ve kurtuluş . O benim ve yapabileceğ in hiç bir ş ey bunu ASLA değ iş tiremeyecek!

Stephen'ın cevabına daha fazla ş aş ıramazdım.

"Bunu yapmalısın. Bu senin ve onun iç in bir koruma. . . Bir adım atmanı istiyorum daha äe. Karanlık ın efendisine onun gerç ek olmadığ ını ve dümün de gerç ek olmadığ ını söyle."

İ ş te orada, "Bam!"

Sözlerimle düm canavarına yumruk atabileceğ imi hissetmeye baş ladım.

Stephen bana onunla tanış madan yıllar önce ç ok sevdiğ i erkek kedisi Boo'dan bahsetti. "Boo'yu hâlâ özlüyorum. . . yıllar geç tikç e daha az acı veriyor."

Öüme bağ ırmam bana yardımcı oldu. Aynı zamanda böyle bir desteğ e sahip olduğ umu bilmem de bana yardımcı oldu. İ yileş irken beni yaratıcı olmaya teş vik etti.

Bu kadar derin bir kaybın ardından kalbi iyileş tirme sürecinin kiş isel olduğ unu ve bir zaman ç izelgesinde değ il. Her yerde acı dolu anılar vardı ve ç evrem sanki bubi tuzağ ına düş müş . Markete gidip sebzelerin yanından geç tiğ imde, eskiden oradaydım ona ispanak ve lahana bul. . . ah, bu acıttı. Beni ş aş ırttı. Buna hazırlıklı değ ildim.

Christopher'ın iş i programa uygun devam etti, yavru köpekler iyi durumdaydı ve Stephen kaldı birkaç yararlı hafta boyunca. Onun dostluğ u ve anlayış ıyla günler daha az hüzünlü geç ti ve ben karanlıktan ç ıkış yolunu bulmaya baş ladım. Hâlâ dümle konuş uyordum ama ş imdi ş unu ekledim: "BrambleBerry Rose'un dümü beni hiç bir ş ekilde eksiltmeyecek. Hiç bir ş ey kazanmadın!"

Kız kardeş i gittikten kısa bir süre sonra ve onun isteğ i dış ında Hayleigh Skywalker, tamamen bir ev kedisi. Kediciklerimiz bir süredir güvende olsa da ben bunu bile yapamadım. dış arıda yaralanması kavramını eğ lendirin. Ve ş imdi Navar Star'ın neden bunu yaptığ ını anladım. ç ok uzun zaman önce o gün ısırılmasına izin vermiş ti. Ona yüksek sesle teş ekkür ettim.

Sevdiğ im ve ilgilendiğ im Hayleigh Skywalker'a sahip olduğ um iç in ç ok minnettardım. O olmadan inanıyorum ki aklımı kaybedebilirdim. Bu abartı değ il. Onun sayesinde ayakta kalabildim BrambleBerry'nin yatakları bıraktığ ı yerde. Kaldırdığ im tüm bebek oyuncaklarını ç ıkardım

kediler yaş lanmış tı: Tırmanma kuleleri, Kitty U ve hatta BrambleBerry'nin hiç kullanmadığı Hayleigh'in bebek arabası bile evimize geri döndü. BrambleBerry Rose yanımdayken hayatımızın bir parçası olan şeylere ihtiyacım vardı. Onun renkli kabarcık top oyuncaklarının yerimde durduğu unu, fırlatılmayı, hatta kazara ezilmeyi istediğini görmek istedim. Zil oyuncaklarını yerde yuvarlarken çığkırdığı sesi dinlemeyi çok sevdim.

Geçmişte, BrambleBerry Rose'un nasıl kedi olunacağı konusunda iki doktorası olduğu unu, Hayleigh Skywalker'ın ise kedi anaokulunda kaldığını söylemiştim. Bunun önemi yoktu. Tamamen farklı yaratıklar olmalarına rağmen Hayleigh Skywalker dengemi korumama yardımcı oldu.

Ve BrambleBerry Rose'un da yanımda olmasını istedim.

Adını evde ve bahçede söyledim. Onun hakkında başkalarıyla konuşsam hâlâ ağlayabilirdim, bu yüzden onun hakkında konuşmaktan kaçınmaya çalıştım.

Midemde bir düğümle uyandım. Onu her gün özlüyordum. Gözyaşları hâlâ beni buluyordu ama eskisi kadar sık olmasa da.

"Sen yanımdayken hayatı daha çok seviyordum." Ona söyledim. "En azından güvende olduğun biliyorum. Güvendesin. Eğer benden uzak durman gerekiyorsa, en azından buna sahibim."

Günlerimi BrambleBerry Rose fotoğraflarına bakarak geçirdim. Aldığım her birini bulmaya çalıştım, her ne kadar bazıları onun o uzun kuyruğundan olsa da. Bazıları fotoğraf albümlerinde olduğu için onları bilgisayarımın taradım. Çok geçmeden onunla geçirdiğim yılları kapsayan en sevdiğim, değer verdiğim fotoğraflardan oluşan bir koleksiyona sahip oldum. Onları istediğim zaman, istediğim kadar oturup izleyebileceğim bir döngüye koydum.

Zaten evimizin etrafındaki çerçeveselerde BrambleBerry Rose'un bir dizi fotoğrafı vardı ama bebeklik fotoğrafını büyütüp el yapımı, altın ve siyah ahşap bir çerçeveye yerleştirdim. Böylece uyandırdığımda onu görebiliyordum. Böylece gün doğarken midem çalkalandığında onun güzel gözlerini ve o tatlı yüzünü görebiliyordum.

Ve yolculuğumun bir günlüğüne tuttum. Olan biten her şeyi hatırlamak istedim. Benimle iletişim kurduğuna dair işaretleri aramam gerektiğini biliyordum. Yaşamla tüm arasındaki bariyeri nasıl aşmıştığını ve benimle o güzel şekilde iletişim kurduğunu kaydettiğim her anı tekrar tekrar okudum.

Hayleigh artık ev kedisi olduğu için seramik su bırakmanın güvenli olacağını düşündüm. Bahçe emizde küçük bir tuğla kaide üzerinde çanak. Bir akşam ziyaretçilerimiz olduğu konusunda beni uyardı. Ofisimin geniş pencere pervazında oturuyordu ve birdenbire başını eğdi, kuyruğunu indirip kabarttı ve avluya baktı. Beş veya altı rakunun su kabında ellerini yıkadığını ve etrafındaki yumuşak toprağı kazdığını gördüm. Biri daha büyüktü, bu yüzden onların annesi olduğunu tahmin ettim. Küçükler çok komikti; birbirlerini kovalıyorlar, ağaçlara tırmanıyorlar, sonra da ağaçları atlayıp yeni su kaynaklarına su sıçratıyorlar!

Acaba gün iç erisinde bahçe kuş larımız suyu ziyaret edip etmeyeceklerini merak ediyordum. Ertesi sabah çok kirli, el yapımı seramik tabağı yıkadım ve bir grup küçük gri tepeli baş tankaranın uçarak tabağın kenarından atlayıp hızla uçup gitmesini izledim. (Onlara Sivri Kafalar adını verdim.) Ayak parmaklarını birbirinden ayırarak yere atlayan küçük kahverengi kuşlardan bazıları da ortaya çıktı. Onları izlemeyi seviyordum.

Güzel Anne ve Bebek Buck çoğ u gün sevimli Ziggy ile birlikte ziyarete geldi! Kokarca aile çoğ u akşam gelirdi ve çok tatlılardı. Onları izlemeyi seviyordum. Görünüş e göre Hayleigh de öyle yapmış . Geniş pencere pervazına oturdu ve yaptıkları her hareketi izleyerek onlara baktı. Tetikteydi ama bahçe esinde olmaları konusunda tamamen rahatladı !

Dünya'nın ve benim kucaklaşmamın bağ larından kurtulduktan haftalar sonra günlüğ üme ş unu yazdım: BrambleBerry Rose'u özlüyorum. Onun bana bakış ını, kolumun ya da bacaklarımın üzerinde uyumasını, tatlı yüzünün yanında kıvrılmasını özlüyorum. Onu aradığı mda yanıma geliş ini, huzurlu doğ asını, benimle paylaş tığı hayatının büyü Evrenini özlüyorum. I. Bayan BrambleBerry. Gül.

13. Aşk Kazanır. Kayıp Kaybeder.

Kederden ve yastan kurtulan insanlarla karşılaşman bana acının geçeceğini söylediğinde -ki bu bazılarında bariz gelebilir- rahatladım. Duyguların içimden esen yumuşak bir rüzgar gibi süzülmesine izin vermemi, onların oldukları gibi olmalarına izin vermemi ve gerektiğinde ağlamamı çünkü gözyaşlarımızın kalplerimizin ve bedenlerimizin iyileşmesine yardımcı olduğunu söyledi. Duygularımın zamanla değişeceğini söyledi.

Ne dediğini duymaya ihtiyacım vardı. "Kaybın ardından iyileşme sürecinde ilerlemenin doğru ya da yanlış yolu yoktur. Bu acının diğer tarafında yeni bir hayatın olduğunu kesin olarak bilin."

Vay be! Bu acı verici geçişe bilinçli olarak katılmanın bir yolunu buldum.

"BrambleBerry Rose için kutsal bir yer yaratmak isteyebilirsiniz. bir albüm, bir fotoğraf raf olabilir günlük, en sevdiğini oyuncuların olduğu bir kutu anı. . . ya da belki bahçene yeni çiçekler dikiyorsun."

Onun hakkında bu hikayeyi yazmayı düşündüm. Ne kadar güzel. Bu sayfalar benim sevgili kedi yeniden yaşayabilirdi. Burası BrambleBerry Rose için benim kutsal yerim olurdu.

Acı ve üzüntünün eksiklik ve kayıp duygularından kaynaklandığını öğrendim. Minnettarlık ve sevgi, yoksunluk ve kaybın panzehiridir, bu yüzden BrambleBerry Rose'la geçirdiğim tüm yıllardan dolayı ne kadar minnettar olduğumu, onun benim için ne kadar mükemmel olduğunu ve onu sonsuza dek sevdiğimi yüksek sesle söylemeye başladım.

Danışman, "Bu süreç sadece psikolojik değil" dedi. "Aynı zamanda fiziksel. Vücudun hücresel düzeyde değişmek için zamana ihtiyacı var."

Bunu daha önce duymamıştım.

"Bu neden bu kadar acıtıyor? Sanki kendime nasıl nefes alacağımı hatırlatmam gerekiyormuş gibi!

"Sen ve BrambleBerry Rose koşulsuz sevgiyi biliyordunuz. Hissedebileceğimiz en güçlü enerjidir. Genelde insanlarda olmaz ama hayvanlarda olabilir. Seni asla terk etmeyecek ama bunu deneyimlediğinde onu kaybetmenin acısı derin oluyor."

Ona kedim BrambleBerry Rose'un benimle iletişimi kurduğunu düşündüğümü söylediğinde sessizce bana tuhaf bir şekilde bakmadı.

"BrambleBerry ne dedi?"

Ona Brambleberry'nin yapmamı önerdiğ i üç ş eyden ve diğ erlerinden birkaç ından bahsettim. söylediğ i ş eyler.

Danış man bir an durakladı. . gözlerinde yansıtıcı bir bakış vardı. . ve daha sonra ş akacı bir kıkırdamayla karş ılık verdi: "BrambleBerry Rose aydınlanmış görünüyor ve nefis bir ş ekilde ifade . . bir kedi iç in!"

"Bunlar basit gerç ekler ve aydınlanmış ; bunları hepimiz hayatımızda kullanabiliriz. O gerekir birlikte yaş aması keyifli bir kediydi. Onu sevdiğ in iç in ş anslıydın ve ayrıcalıklıydın.

Ş öyle bitirdi: "Derin sevdiğ inizde, kaybın acısını da derinden hissedersiniz. Onun sevmenin bedeli. Keder aş ktır. Her zaman ş unu unutmayın: Aş k kazanır. Kaybetmek kaybeder."

14. Gizem

Birkaç gün sonra yerel bir fotoğraf sanatı mağazasında BrambleBerry'nin en sevdiği fotoğraf rafını büyüttüm. Yeni yaratıcı renklendirme sürecinde bana yardım eden kadın Diana ona aşık oldu. Bana daha önce duymadığım bir şey söyledi: "BrambleBerry Rose tek kelimeyle tapılası. Onu benimle paylaştiğin için teşekkür ederim! Gözlerinde yaşlı bir ruha sahip olduğununu görebiliyorum."

O günün ilerleyen saatlerinde William'a bir fotoğrafraftan birinin yaşlı bir ruhu olup olmadığını anlayıp anlayamadığını sordum. Yapabileceğini söylediğinde ona Diana'nın söylediklerini anlattım ve bunu nasıl görebildiğini sordum.

"Hayvan dostunuzun gözlerine baktığınızda ve gözlerinin arkasında bir şey gördüğünüzde, bu yaşlı bir ruhun işareti." "

Ona BrambleBerry Rose'un üzerinde çalıştığım fotoğraf rafını gönderdim. Kabul ettiğini söylediğinde Diana'nın hissettiği şeyi sordum: "Yaşlı bir ruha sahip olmak, BrambleBerry Rose'un bu hayatımın başlarında farklı bir kedi olarak benimle olabileceğini anlamına mı geliyor?"

Cevabı ilgimi çekti. "Elbette, bu o anlamı gelebilir ve evet, daha önce de seninle birlikteydi."

"Bu hayatta mı?"

"Evet."

"Tamam . . . Ne?"

"Başka yaşamlarda da seninle birlikte olmuş olabilir. Öyle bir hisse kapıldın mı onu daha önce tanıyor muydun?"

"İşte oradaydı. Tekrar!"

"Muhtemelen onunla tanıştığım ilk geceyi hatırlıyorsunuz ve onu kucağıma aldığım anda kendi sesimi duydum. seni daha önce tanıyorum diyor ! Daha sonra Habeş kedim Dünya gibi yeşil üzümü aldı. . . ve o gece gittikten sonra bana iki kez benim için geri geldiğini söylediğinde !

William duraksadı ve sonra sakin bir sesle, "Onun seninle işi henüz bitmedi" dedi.

O anda birisinin size dünyanızı değiştirecek bir şey söylediğini oldu mu?
- iyi bir şey ekilde? O gün bana da öyle oldu.

Daha fazla hafta geç ti ve Christopher nihayet tekrar evdeydi. İçinden geçtiğinde Hayleigh ön kapıda iyi bir bekçi kedisini olarak ofisimdeki devasa pencerelerden birinde oturuyordu. Beni öptükten sonra onu kucağına aldı ama o bunların hiçbirini yapmıyordu! Geri çekildi ve önceyle doğrudan gözlerinin içine baktı. Kulakları geriye gitti ve büyük eldivenleriyle onu itti.

"Vay, çok yoğun. Naber?"

Kollarından atlamasını önlemek için onu hızla yere bıraktı ve kaçtı.

"O gömleği giyerken yavruları tuttun mu?"

"Ah . . . muhtemelen. Onu üzen şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, muhtemelen senin bir hain olduğunu düşünüyor!"

Düşünceyi alıp kıyafetlerini değiştirdikten sonra merhaba demek için Hayleigh'i aramaya gitti. Tekrar. Ofisime geri dönmüşümü ve o içeri girdiğinde sandalyemde uyuyordu. "Hey ufacık, seni kesinlikle özledim."

Adam onun yanındaki masaya yaslandı ve başının üstünü okşamak için uzandı. Bir an için başını geriye çekti ve gözleri büyüyüp yuvarlaklaştı. Ama sonra yüzü değişti ve başını onun eline doğru itti.

"Ha! Oh iyi." onu aldı. "Beni hala seviyorsun!" Ön kapımızın üst yarısını açtı ve orada onu tutarak durdu. "Bütün bu bahçe sana ait. Gördüğünüz her şey sizindir."

"Bu işe yaradığı gibi görünüyor!" Hayleigh'in görünmeyen dünyanın tamamını kendisi için istemesi karşısında büyülenmeden duramadım.

Oturma odamıza baktı ve neredeyse her yerde Brambles'in oyuncaklarını gördü. "Özledim Oda! Oyuncaklarını ve Kitty RV'yi tekrar görmek çok güzel. Onları sakladığına sevindim.

Öğleden sonra mülkümüzde dolaştık ve bir kez daha calla zambaklarının topluluğunu merak ettim. "Daha önce bu kadar çok olduklarını hatırlamıyorum."

Onu düşünürken izledim.

"Buldum! Birkaç rengini ekelim. Callas. Girl Grey'in ateş çiçekleri ile Huckleberry'nin kır çiçekleri arasında büyüyebilirler! Şükran Bahçe emizde ne kadar çarpıcı, vahşi bir gruplama olacaktır. Bebeklerimiz için rengarenk çiçeklerden oluşan bir klan gibi."

İngiliz bahçevanı, ruhundaki vahşeti ve evcilleştirilmemiş çiçek bahçelerine olan sevgisinde kendini gösterdi ve Şükran Bahçe emiz zaten asimetri ile soyut rengin muhteşem bir karışımıydı. İşinde "aileler" adını verdiği gruplar halinde çiçekler, bitkiler ve ağaçlar dikiyordu. Onları böyle gördü ve Brambles için koyu mor, yumuşak gül rengi, koyu gül ve beyaz calla zambaklarını buldu.

Çiçekler dikildikten kısa bir süre sonra o ve ben brunch'a giderken evimizin yakınındaki ormanlık bir mahalleden geçiyorduk. Garaj yolunda park etmiş bir arabanın arkasındaki plaka dikkatimi çekti. Mavi-beyaz damgalı metal parçasının üzerinde tek bir kelime vardı: "Mystère."

Kaçının plakanın üzerinde yazan o kelimeyi gördüğünü bilmiyorum. Bu bir benim için ilk.

15. Seni Sevdüğ İmi Nasıl Söyleyeceğ İmi Biliyorum

Birkaç gün sonra BrambleBerry Rose'un varlığını yeniden hissettiğimde Diana ve William'ın yaşlı ruhlar hakkında söylediklerini düşünüyordum.

"Kendi adıma konuşabilirim. . . Seni sevdiğimi nasıl söyleyeceğimi biliyorum."

Bu bana bir gülümseme verdi.

"Üzülmeni istemiyorum." Sesi yumuşak ve tatlıydı. "Seni seviyorum. . . Umarım sevgimi hissedebilirsin. Sevgiyi yaymanızı istiyorum."

Kesinlikle aşk hakkında çok konuşuyor, diye düşündüm.

BrambleBerry o güzel üslubuyla, "Hayatının tadını çıkarmanı istiyorum," diye devam etti. "Burada öğrenebileceğiniz şeyler orada öğrenebilirsiniz."

Zarif Japon Kızıl Ejder akçaağacı, Girl Grey'in ateş çiçekleri, bol miktarda yerel kır çiçekleri ve uzun otlarla (ve şimdi çeşitli mor ve pembe renkli calla zambaklarıyla) çevrili Şükran Bahçe emizin benekli güneş ışığında otururken bir kez daha sevgili BrambleBerry Rose'la sessiz bir sohbet. Ve bir kez daha bana paylaştığı bilgeleri düşüncelerin yanı sıra resimler de gönderdi.

"Hayatımızın kolay olması gerekmiyor." BrambleBerry ortaya çıktı. Onun nasıl olduğunu düşündüm Yaralandı ve çığır, yüksek tırmanma uçuş performanslarıyla ailesini eğlendirme yeteneğini kaybetti.

"Yine birlikte olacağız. Sağ . . . beni bulma konusunda endişelenme; Zamanı geldiğinde seni bulacağız."

İşte yine oradaydı: devamın yinelenen dizisi.

Bu hayatta benim kedim olarak geri döneceğini mi kastettiğini merak ettim. Yoksa diğer tarafta beni mi bekleyeceksin?

"Zamanlamayı belirleyen Daha Yüksek bir Güç var" diye ekledi.

"Lütfen şeyi bil ki, yanında olduğumu düşündüğün zamanlarda öyleyim." _____

Güvende olup olmadığımı sessizce merak ettim. "Burada sadece beni seven insanları görüyorum" dediğini duydum. "Sevgiyle çevriliyim. Buradaki herkes beni seviyor."

Bu kalbimi rahatlatmış ve beni gülümsetti. "Elbette öyle," dedim ona, yüksek sesle gülerken. "Çok güzelsin."

Bu neredeyse bir insanla yapacağım konuşmaya benziyordu.

Kardeşleriyle tanışıp tanışmadığını merak ettim. "Kedi ailemden bazılarıyla tanıştım" dedi yanıt verdi. "Artık ruhumda olduğunu anlıyorum." Bir duraklama oldu ve devam etti: "Seni bırakmayı ben seçmedim. Benim zamanımdı. Burası güzel. Artık kendimi mutlu hissediyorum ve seni seviyorum."

BrambleBerry Rose sözlerini şöyle tamamladı: "Ruhsal bir yolculuktayım, sen de öyle."

BrambleBerry Rose'un bana öğrettiği şeyler üzerinde çalışıyorum. Ancak bu sürekli bir meydan okumadır. Onun sözleri sayesinde Christopher ve arkadaşlarım değişimi söylüyorlar; daha uysal oldukumu ve affedip yoluma devam edebileceğimi söylüyorlar. Ayrıca beni rahatsız eden şeyler hakkında da konuşuyorum - bu benim için yeni ve bazen zor - ve konuları farklı şekilde değiştirmek için elimden geleni yapıyorum. Arkadaşlarımın benimle aynı inançları paylaşmalarını istemiyorum. İnançlarımı değiştirmelerini, aynı fikirde olmalarını, hatta kabul etmelerini beklemiyorum.

Bütün bunlar için Evrenin Yaratıcısından yardım diliyorum. Günlük.

Bu konuda giderek daha iyi oluyorum.

Ve şeyi hatırlıyorum: Ruhsal bir yolculuktayım.

Christopher, dostlarım ve ben bunu sık sık söylüyorum: Bu Ruhsal bir Yolculuk.

16. Son mu?

Öncelikle ş unu soracağ ım: Bir sonu var mı?

Kalbimi aş ka ne kadar aç ık bırakırsam BrambleBerry Rose'a o kadar yakın oluyorum.

Onun benim olduğ unu biliyorum ve onu tekrar göreceğ im.

O güvende ve beni seviyor.

Onu seviyorum.

Aş k her ş eyden daha güç lüdür. Her ş ey!

Devam ediyor.

Devam ederim.

Sonuç ta var olan tek ş ey aş ktır.

17. İ simleri:

Böğürtlen

Böğürtlen Gülü

Bebek Dikenleri

Bebek B

Diken dikenleri

Bramby

Brambiler

Brambalı

B

Bramby Ayı, Ayı

BrambleBerry

BrambleBerry Rose

& Christopher'ın favorisi: Bayan B

Dünyadaki en iyi ve en güzel şeyler görülemez, hatta dokunulamaz. Kalple hissedilmeleri gerekir.

-Helen Keller

18. Bir Hikaye Anlatan Bir Fotoğ raf Buldum

Bu aş k hikayesini yazdıktan sonra BrambleBerry'nin eski zamanlarına ait unutulmuş fotoğ rafları buldum. Rose ve Hayleigh Skywalker genç ti. Birinde, kardeş leri Navar Star, en sevdiğ i yerlerden biri olan garajımızın ç atısında oturuyordu ve BrambleBerry'nin arka bahç emizde Haleigh'e klasik bir kedi saldırısı yapmasını izliyordu. BrambleBerry Rose, küçük kediye tamamen yere sabitlemiş ti ve onu ensesinden ısıırıyordu.

Vahş i doğ ada bu ödürücü bir ısırık olurdu.

Ş aş ırdım mı? Kesinlikle!

İ lk birkaç ayda küçük kardeş iyle kedi iliş kileri hiyerarş isinde güç sahibi olduğ unu iddia ettiğ inden haberim yoktu.

Bu saldırgan hakimiyet gösterisinden sonra BrambleBerry Rose barış iç inde yaş adı. On üç yıldan fazla bir süredir Hayleigh Skywalker'a karşı ı ş iddetsizlik.

Bu geriye dönük bilgiyle sevgili BrambleBerry Rose'a olan saygım daha da arttı. En sevdiğ i aktivite olan sincaplarla birlikte dallara tırmanmak ve atlamaktan vazgeç mekle kalmamış , aynı zamanda ona zarar vermeye kararlı bir kediyle aynı ailede yaş amış ve doğ ru yolu seç miş ti.

O barış ç ıydı. Her. Gün.

Güzel küçük velet kız kardeş ini her an ezebilirdi. Bu, tanıma ve sevme ayrıcalığı na sahip olduğ um değ erli güzelliğ in üstün bir varlık olduğ una dair Evren'den gelen bir baş ka mesajdı. Bana öyle güzel ve nazik dersler bıraktı ki. İ ş te bu sıralarda onun gidiş iyle kalbimde ve zihnimde bir huzur hissettim.

Artık onun ş aş ırtıcı derecede değ erli bir hayatı olduğ una ve bunu kendi seç tiğ i ş ekilde yaş adığı na inanıyorum. Ayrılırken huzur iç indeydi ç ünkü bir ş ekilde nereye gittiğ ini biliyordu. O devam ediyor, ben de öyle ve o iyi, hayat boyu. Yarış ını koş muş , zirvelerine meydan okumuş , vadilerinde zafer kazanmış tı ve hâlâ ayakta; son derece güçlü, kendinden emin ve ş aş ırtıcı derecede güzel!

Umarım bu bilgiyi kendi hayatıma aktarabilirim ve ihtiyaç duyduğ umda bilebileceğ im

Sonraki.

Bu fotoğ rafı BrambleBerry Rose gittikten bir yıl sonra buldum. Bu hikayeyi okuyarak baş ka kedileri kaybettiğ imi biliyorsun. . . ve onu ne kadar özlediğ ime ş aş ırdım. Hala. O kalbimin ç ok büyük bir parç asıydı.

Pooh Bear'ın dediğ i gibi Bazen en küç ük ş eyler kalbinizde en fazla yeri kaplar.

—AA Milne

19. İ yileş meme Yardımcı Olan Kaynakların Kısmi Listesi

Cennet Gerçektir: Küçük Bir Çocuğ un Cennete Gidiş ve Dönüş Yolculuğ unun Ş aş irtici Hikayesi

Yazan: Todd

Burpo Yazarın oğ lu Colton Burpo'nun Cennette pek ç ok hayvan olduğ unu söylemesine bayılıyorum.

Bir Kpeğ in Amacı: İ nsanlar İ ç in Bir Roman

Bir Kpeğ in

Yolculuğ u, W. Bruce Cameron

Cennetin Kapıları İ ç inde Yazan: Rebecca Springer

YouTube'da anlatımlı bir versiyon var: <https://www.youtube.com/watch?v=v-9htSG6jRQ> ve daha uzun

bir versiyon ş u adreste: <https://www.youtube.com/watch?v=lDoyCyqBlyg> Diğ er

aydınlatıcı hikayelerin yanı sıra tatlı bir kedi yavrusu hakkında harika bir hikaye anlatıyor.

Konuş an Kediniz, Ciltsiz – 1 Ocak 1991 , Jack Richter

Yerel Bir Keder Kurtarma Grubu; birç oğ u kiliselere ve hastanelere bağ lıdır.

Nancy Windheart: Türlerarası Farkındalık ve Bilgelik [https://](https://nancywindheart.com/)

nancywindheart.com/

Hayvan Kurtarma Sitesi: Hayvanlara

yardım etmek iç in günlük ÜCRETSİ Z tıklayın

<https://theanimalrescuesite.greatergood.com/clickToGive/ars/home>

Amerika Birleş ik Devletleri İ nsani

Topluluğ u Hayvanlara yardım eden bir kuruluş a katkıda bulunmak isteyebilirsiniz ; Orada olduğ a fazla var.

Desteklediklerimden biri: <https://www.humanesociety.org/how-you-can-help>

Ve Uluslararası İ nsancıl Toplum [https://](https://www.hsi.org/how-you-can-help/)

www.hsi.org/how-you-can-help/

Sevgilimden Gelen Mesajlar Günlüğü

Günlüğü üzüze sevdiğ iniz kiş inin sizinle iletişim geç tiği i tarihi, günü ve belki de saati girerek baş lamak isteyebilirsiniz. Bu bir duygu, duyduğ unuz ya da gördüğ ünüz bir şey, bir koku, bir film ya da radyodaki bir şey arki olabilir. Bulunan bir eş ya olabilir. Bir sinek kuş u, bir kelebek, hatta bir Ş ahin bile olabilir . Ne zaman ve ne olursa olsun, Diğ er Taraftaki sevdiğ iniz kiş iden gelen sevgi dolu bir mesaj olduğ unu düş ündüğ ünüz, bildiğ iniz veya inandığ ınız her şey, ister bir hayvan ister bir insan olsun... öyledir.

yazar hakkında

Kedimi saf ve basit bir şekilde sevdim ve ödediğimde bilmediğim bir karanlıkla tanıştım. Şu tarihte: aynı zamanda aklımda benimle iletişimi kurmaya başladı. Onun sevgi sözlerini kalbimde hissettim ve beni kurtardılar.

Kendime yardımcı olmak için onun hikayesini yazdım. Umudum onun sevgi dolu sözlerinin sana yardım etmesidir, ya da tanıdığınız biri, bir aşkını kaybetmiş ve aynı yıkıcı karanlıkla tanışmış.

BrambleBerry Rose ile tanışmadan önce Christopher ve ben bir Özel Ev Tasarımı ve İnşaat Şirketinin sahibiydik. Ödüllü evler inşa ettik ve hatta o dönemde San Diego Padres'in sahibi için Skybox'ı yeniden modelledik. Sahipleri için bu evleri inşa ederken ülkenin batı yakasındaki Hawaii dahil üç eyalette yaşadık. Christopher dahi bir ev ve bahçe tasarımcısıdır. Bunlar yaygınlaşmadan önce pasif güneş enerjisi evleri tasarladı ve inşa etti. Diğer yenilikçi önlemlerin yanı sıra, Big Sur, California'da yağmur suyu toplama, güneş enerjisi ve artırılmış iç havanın yanı sıra yaban hayatıyla güvenli bir şekilde yaşamak için tehdit edici olmayan önlemler ve doğal hava akımlarından yararlanan sürdürülebilir bir ev inşa etti. Soğutma ve sirkülasyon için.

BrambleBerry Rose gençken Christopher ve ben 1Sun4All'ı kurduk; bir internet sitesi temiz enerjiye ve karşılaştığımız iklim sorunlarına yönelik çözümlere odaklanıyordu. Web sitesini yönettim ve tüm makaleleri düzenledim. Ayrıca birçok hikayemi hâlâ bulabileceğiniz Cleantechnica.com için de yazdım; bazıları sadece güneş enerjisi kullanarak dünya çapında Solar Impulse uçuşunu takip ederken yazılmıştır, diğerleri ise ABD Enerji Bakanlığı Solar Decathlon için yazılmıştır. Bir kez Solar Impulse San Francisco'daki Golden Gate Köprüsü üzerinde uçarken ve iki kez oluştuğum temiz enerji infografikleri için Scientific American'da üç kez yayımlandım. Ayrıca Solar Decathlon'daki çalışmalarım nedeniyle ABD Enerji Bakanlığı tarafından da tanındım.

Kalbimde ben bir sanatçıyım; Tuval üzerine akrilik boya yapıyorum. Şu anki tutkum olan soyut dışavurumculuk da dahil olmak üzere birçok farklı tarzım var. Altın ve gümüş varaklı haç resimlerim, kasabamızın yerel Misyon Bazilikası'nda mum ışığında Taize ibadeti sırasında sergilendi. Christopher ve ben çoğu bizimle birlikte yaşayan yavru kedileri ve kedileri kurtardık. Yıllar boyunca otuzdan fazla kurtarılmış kediyi kolektif olarak sevdik ve onlarla birlikte yaşadık. BrambleBerry Rose değerli bir mücevherdi ve türünün tek örneği idi.

Diğer dillerin aşk kelimesi için seçenekler sunduğumu okudum ama İngilizce'de sadece bir tane var. Bu yüzden tanıdığım kişileri hakkında yazıyorum: Beni ayağa kaldırdı, daha iyi bir insan yaptı ve bana başkaca hiçbir erişimin olmadığı Büyülü Evreni gösterdi - ve fiziksel olarak sona erdiğinde beni yere fırlattı ve ezdi.

Tekrar uçmayı öğrenmem gerekiyordu. Ruhum bunu gerektiriyor ve bunu yapabilmemin tek yolu Brambles'la benim bildiğim imiz sevgiyi kucaklamaktı. İki şerh te o zaman onun ve benim zamandan daha uzun olduğumuzu öğrenim; yer çekiminden daha güçlüdür. Çünkü sevdik, sonsuzluğa dokunduk.

Biz.

Ve olacak.

Sonsuza kadar.

